Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: Familie-Læsning : En Samling Noveller og Fortællinger af nyere Forfattere.
Bindbetegnelse | Volume Statement: Vol. 2
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Ludvig Jordan, 1877-1880
Fysiske størrelse | Physical extent: Bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57,-337

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024230407

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Tante Jacobine.

Original Fortælling.

Kjøbenhavn.
Ludvig Jordan.
1878.

Tante Jacobine.

Original Fortælling.

1908. L 620.

Kjøbenhavn.
Ludvig Jordan.
1878.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Tante Jacobine.

Original Fortælling.

Carte Parcheminée.

Original Zeichnung.

Første Kapitel.

Julie Heltzen var i sin Ungdoms første Vaar, hun havde for halvandet Aar siden mistet sin Fader, General Heltzen, blev i Slutningen af Sørgeaaret konfirmeret og skulde i denne Vinter, i Aaret 1840, da vor Fortælling begynder, gjøre sin Indtrædelse i Selskabslivet. Fra sin tidligste Barndom opdraget i Rigdom og Overflod, men af Naturen beskeden og fordringsfri, var hun i sit syttende Aar næsten mere fremmed og ukjendt med Verden end hendes fireaarige yngre Søster, Margrethe, der med sit livlige Sind og muntre Væsen var langt bedre skikket til Selskabelighed end den rolige, sindrige Julie, der imødesaae de forventede Baller med alt Andet end ungdommelig Glæde. Hun blev heri bestyrket af sin Moder, der aldrig havde følt Interesse derfor, og nu i sin Enkestand ganske trak sig tilbage fra Verden; havde Julie maattet raade sig selv, havde hun sikkert fulgt dette Exempel, nu kunde der ikke være Tale derom; thi Tante Jacobine, Generalens eneste Søster, satte sin Stolthed heri, og hun havde hidtil havt en vigtig Stemme i Alt, især i hvad der angik Niecen. Som Gudmoder havde hendes Interesse altid hvilet paa denne, og den lille stille, sindige Pige havde tidlig havt Indflydelse paa Frøken Heltzens pirrelige Sind naar hun, paavirket af en eller anden Ubetydelighed, gav sin uberettigede

Harme Luft ligeoverfor sin Broder, der ved sine heftige Svar kun opirrede hende endmere, kunde et Kjærtegn eller et Blik af Julie forandre det Hele. Hun var Baandet imellem dem, i og ved hende forenede de sig Alle, endog Generalinden, der ellers dannede en fuldstændig Modsætning til sin Svigerinde. Dette vedblev efterhaanden som Julie voxede til, dog ikke ganske paa samme Maade som tidligere.

Julie havde sin Moders bløde, bøielige Sind, hendes fine Teint og deilige blonde Haar, men hendes kloge, tankefulde Øie og ranke, velvoxne Skikkelse mindede om Faderen, saavel som den Trofasthed og Hjerteligheb, der skjultes under et roligt, tilbageholdende Væsen og kun vistes, naar hun blev imødekommen af en lignende. Margrethe følte den som den dybeste, inderligste Systerkjærlighed, og gjengjældte den paa sin Viis, snart heftigt og livligt, snart mildt og ømt. Julie var derimod altid eens, hun var en kjærlig Datter, havde elsket sin Fader med Ømhed og overførte nu denne paa Moderen. Imod Tanten var hun venlig og opmærksom, men heller ikke mere; der var Noget ved denne, der, jo ældre hun blev, ligefrem stødte hende fra sig, ja undertiden kunde hun endog føle en vis Frygt, der ikke engang i Barndommen havde gjort sig gjældende; de ustyldige Kjærtegn fra hendes Side bleve derfor sjeldnere og sjeldnere. Frøken Heltzen mærkede dette, men fandt det ganske rimeligt; denne Tilbageholdenhed var overeensstemmende med hendes Opdragelsessystem; hvor der er Ærbødighed, kan der ikke være Fortrolighed. Forholdet vedblev saaledes, kun var Julies Indflydelse over Tanten bleven ringere, uden at hun selv vidste det eller tænkte derover.

Hun havde nydt en meget omhyggelig Opdragelse, hvortil Tante Jacobine havde bidraget Sit; især kunde hun takke hende

for sine Kundskaber i Musiken. Frøken Heltzen havde opdaget Talentet i dets første Spire, havde sørget for gode Lærere og opmuntret Barnet paa alle Maader; opfordret af hende havde Julie allerede i den tidligere Alder bivaanet Concerter, og først Generalens Sygdom og Død, i Forening med Sørgeaaret og Konfirmationen, bragte en Standsning heri.

I denne Mellemtid var der optraadt en ung Pianist Olsen, der vakte ualmindelig Opsigt. Heltzens havde ofte hørt ham omtale, men fandt først Leilighed til at overvære en af hans Concerter i Begyndelsen af denne Vinter. Det var en af de faa Adspredelser, Julie satte Priis paa, og som altid blev greben med Glæde. Concerten fandt Sted paa Hoftheatret, og alle Pladser vare optagne. En storartet Ouverture for fuldt Orkester var endt, og Olsen traadte ind.

Der var noget saa Beskedent og Naturligt over hele hans Ydre, hans klare brune Øie straalede af Glæde og Stolthed ved de ivrige Bifaldsklap, hvormed man modtog ham, det mørke Haar bølgede frit om hans høie Pande og gav ham et genialsk, men godmodigt Udtryk, der var en ubeskrivelig kjærlig Fred og Ro over ham, der ogsaa tydelig tilgjendegav sig i hans Spil. Dog stimtedes hist og her Skjælmeri og Liv i de deilige Toner, der brusede frem under hans kraftige Haand. Julie var aldeles forbauset, hun følte en forunderlig Glæde og Henrykkelse, og turde næsten ikke trække Veiret af Frygt for at en Tone skulde gaae tabt; aandeløs stirrede hun hen for sig, denne Musik kom fra Sjælen og gik til Hjertet, hun glemte Alle og Alt, hvad der omgav hende. Adagioen begyndte, hvilken Længsel og Smerte, hvilken Dybde og Inderlighed, den rev hende med sig, og den ene Taare efter den anden rullede ned ad hendes blege Kinder.

„Hvad fattes Dig, kjære Barn!“ udbrød Generalinden ængstelig.

„Julie“, lød Tante Jacobines strenge Stemme, „hvor kan Du saaledes glemme Dig selv! Føl saameget Du vil, men lad Ingen ane dine Følelser!“

Stakkels Julie! hendes deilige Drøm var til Ende, hun var skaanselløst bleven vækket og kaldet tilbage til Virkeligheden. Hun søgte at standse sine Taarer og opfylde Tantens Forlangende. Uvilkaarlig kastede hun et spørgende Blik paa de mange fremmede Ansigter, der omgave hende; skulde der ikke være Flere, der følte en lignende Bevægelse som hun? Hist og her saaes vel et straalende Øie og et henrykt Smiil, men hun opdagede snart, at hos de Færreste var det Musiken, der bevirkede dette, ellers mødte hun kun Ligegyldighed og Selvtillid i Forening med en spøgende, tankeløs Mine. Derfra vendte Øiet sig til Tanten selv; hvor kold og rolig sad hun ikke der, det kunde umuligt være Verden, der lagde dette Baand paa hende, nei, det var virkelig Mangel paa Følelse! Julie sukkede og beklagede hende inderligt, men Musiken lød atter, veemodsfuldt og blidt; den optog hendes Tanker og bragte hende paany til at glemme alt Andet.

Da hun et Par Timer efter stod i sit Sovekammer, var det hende umuligt at søge Hvile, hun tog en Stol, satte sig ved Margrethes Seng og betragtede tankefuld den sovende Søster. Der laae hun saa sødt med de friske, røde Kinder og de lange sænkede Øienhaar, medens de smaa Hænder foldede sig; der var en Ro og Fred over hende, saa ulig den ellers livlige Margrethe. Dog, Julie anstillede ikke disse Betragtninger, hun sad saa længe med Haanden under Kinden, halvt drømmende, som det syntes optaget af de forskjellige Indtryk, denne Aften

havde bragt hende. Det var, som Musiken gjenlød i hendes Øren, som om hun atter hørte de fine Triller og hendøende Passager, i hvilke det forekom hende som Konstnerens Sjæl havde talt; nu saae hun tillige hans aabne, ærlige Ansigt, med de udtryksfulde Øine, ja, hvor forunderligt! netop da hans Spil havde tiltalt hende meest, havde han hævet Hovedet, hans Blik havde hvilet paa hende, og da var det, at hun ikke kunde holde sine Taarer tilbage, disse Taarer, som man havde bebreidet hende, de gave sig atter frit Løb, nu havde hun jo Lov dertil, der var Ingen, der saae dem uden Gud! Stolen knirkede lidt, Julie hørte det ikke, hendes Tanker vare altfor optagne, hendes Sindsstemning saa forunderlig, hun forstod den ikke selv. Da følte hun en blød Arm om sin Hals, og en livlig Stemme udrev hende af hendes Drømmerier. Det var Margrethe, der var vaagnet.

„Kjæreste Julie, hvad feiler Dig, Du græder, hvad er der skeet? Fortæl mig Alt!"

Den ivrige Margrethe fæstede sine forundrede Øine paa den ældre Søsters taarevædede Ansigt.

„Der er Intet skeet, Margrethe, jeg er kun en Tosse, der forstyrrer Andres Nattero", svarede Julie ærgerlig paa sig selv.

„Det gjør Intet!" udbrød Margrethe, „jeg er slet ikke søvnig og netop oplagt til at høre lidt Nyt. Spillede Olsen smukt, eller har man overdrevet det? Havde I gode Pladser, og var der fuldt Huus?"

„Det var en deilig Aften," svarede Julie; „men Klokken er altfor mange til at sidde oppe og tale sammen, læg Du Dig ned at sove, Margrethe, saa kunne vi fortsætte imorgen!"

Margrethes livlige Sind tillod hende ikke at vente, hun slyngede atter Armene om Søsterens Hals og udbrød:

„Nei, vist ikke, jeg slipper Dig ikke saaledes!"

Og Julie, der selv følte Trang til at aabne sit Hjerte for sin eneste Fortrolige, meddeelte hende uden videre Nøden, hvorledes Olsens Spil havde grebet hende.

„Men ham selv omtaler Du slet ikke!" udbrød Margrethe lidt skuffet, som om hun ikke var tilfredsstillet ved Tonemaleriet alene.

Julie rødmede let og svarede tilsyneladende rolig: „Han er en smuk, ung Mand med store brune Øine og langt, mørkt Haar!"

„Altsaa en rigtig Konstner, lige til Haaret!" udbrød Margrethe leende, men Julie tysede paa hende og sagde, at nu maatte hun sove, Klokken var over Et.

„Saa Godnat, Du slemme Søster!" Margrethe lukkede Øinene, men aabnede dem atter og tilsøiede med et skjelmsk Smiil: „Jeg vil drømme om Dig og Olsen!"

Julie svarede Intet, men da Lyset var slukket og Margrethe sov Barnets rolige og uskyldige Søvn, tænkte hun endmere over disse henkastede Ord, og ihvorvel hun endnu ikke ret forstod det Indtryk, den unge Pianist havde gjort paa hende, kunde hun dog ikke glemme ham. Det var hende umuligt at finde Hvile, og istedetfor Margrethe, der i Søvnens Arme ganske havde forglemt sit ubetænksomme Drilleri, var det hende, der drømte om Olsen og sig selv.

Otte Dage efter modtog Julie Indbydelse til en soirée dansante; det vilde blive hendes Indtrædelse i den store Verden, og Tante Jacobine fik derfor travlt med at ordne hendes Toilette. Som sædvanligt bøiede Generalinden sig for Frøken Heltzens Anskuelser, medens Julie ligegyldig overværede denne Disput og først fik Interesse derfor, da hun hørte, at der inden

Dandsen skulde musiceres og at Kammerherren pleiede at samle virkelige Konstnere hos sig. En glad Tanke foer hende gjennem Hovedet, en Tanke, der blev deelt af Margrethe, men som denne ufornuftig lod undslippe med det Udbrud: „Maaskee Julie faaer den Fornøielse at see Pianist Olsen!"

„Du mener sikkert høre", svarede Tante Jacobine spidst, „thi hvilken Interesse skulde Julie have af at see ham!"

Margrethe var klog nok til at føle, at hun havde sagt en Taabelighed, hvortil ogsaa Julies bebreidende Blik bidrog; dog hendes barnlige Tanker bleve snart optagne af de prægtige Silketøier og Flor, som Frøken Heltzen havde ladet bringe hjem; den livlige Pige forestillede sig Søsteren som en Prindsesse i disse Stoffer og sukkede over, at hun først om fire lange Aar kunde komme i en saadan Herlighed.

Balaftenen var indtruffen, Julie saae ud som en frisk, nordisk Skjønhed, Margrethe stod og beundrede hende, da holdt en Vogn for Døren, og Tante Jacobine kom for at afhente hende og aabne Døren til den i Barnets Øine feeagtige Verden. Det stærke Lys blændede Julie, da hun traadte ind i de store, næsten overfyldte Sale; Alles Øine vare vendte mod de saa seent Ankomne, og mangt et hviskende Beundringsudbrud lød ved Synet af den yndige unge Pige, der med sine lange, blonde Krøller lignede en Engel. Tante Jacobine opdagede snart dette fordeelagtige Indtryk, og hun hilste til alle Sider med det venligste Smiil, medens hun forestillede Julie, snart for Een, snart for en Anden af sine mange Bekjendte. Noget efter stod denne i en Klynge af Herrer og Damer, der drøftede, hvem der vilde lade sig høre iaften.

„Beed De, hvilken Nydelse der venter os, Frøken Heltzen?" spurgte Kammerjunker Rosenfeldt, en høi mørkhaaret Herre, der

med sit livlige Blik og sin smigrende Tale overalt blev erklæret for Damernes Yndling.

Julie rystede benægtende paa Hovedet, medens en anden Dame svarede: „Frøken C— vil formodentlig synge."

„Ganske rigtig, men efter hende spiller Pianist Olsen, og har De ikke hørt ham før, bliver De aldeles forbauset. Hans Foredrag er saa blødt og behageligt, forenet med Kraft og Færdighed!"

Julie rødmede ved at høre Olsens Navn, hun følte en forunderlig Glæde over denne Roes, hendes Øie straalede og hendes Hjerte bankede, medens hun aandsfraværende fortsatte Samtalen med Kammerjunkeren, indtil hendes Opmærksomhed atter vækkedes ved hans Udbrud:

„Der har vi jo Pianist Olsen!"

Hun saae op, og hendes Øie mødte hans kraftige Skikkelse. Han blev forestillet hende, de vare snart i en livlig Samtale, men den blev afbrudt; thi Sangen begyndte. Derefter spillede Olsen, Julie stod i Nærheden af Fortepianoet, aldeles fordybet. Slutningsaccorden var anslaaet, et nyt Nummer begyndte, men, hvilken Forskjel! hun vækkedes pludselig, det var jo ogsaa en Anden, der indtog hans Plads; ude af Stand til at høre mere, gik hun ind i et af de tilstødende Kabinetter, hvor Tante Jacobine spillede Whist med tre gamle Frøkener.

„Er det Dig, lille Julie?" sagde Tanten med et venligt Smiil, hun var ret i Humør iaften, Alt syntes at føie sig efter hende, endog Kortene vare hende gode.

„De er vel henrykt over Musiken, Frøken Heltzen!" udbrød en af Damerne.

„Ja, Olsen spiller ganske deiligt!" udbrød Julie.

Tantes Øine hvilede ængsteligt paa hende, dog, der var Intet at vredes over, en lidt stærkere Rødme end sædvanlig, det var den hele Forandring i det smukke Ansigt.

„Hvem spiller nu?“ spurgte den samme Dame.

„Det er en ung Pige i Grønt,“ sagde Julie naturligt, „jeg kjender hende ikke, men saameget veed jeg, det er Bonden ovenpaa Herremanden!“

Et ærgerligt Blik fra Tante Jacobine, i Forening med Frøkenens hvasse Svar.

„De er vist for streng, Frøken Heltzen, efter Beskrivelsen maa det være Ingeborg Bang, og hun skal spille meget godt“; overbeviste Julie om, hvilken Feil hun havde begaaet, og mismodig skyndte hun sig tilbage til de Unge.

Denne Ubetydelighed blev dog snart glemt; thi Dandsen begyndte, og Julie var meget i Vælten. Anden Dands havde hun lovet Olsen. De talte om Musiken; han fortalte hende, at han var bleven uddannet i Berlin, med hvilken Blanding af Glæde og Smerte han havde forladt Kjøbenhavn; thi der havde gjæret en Kamp i hans Indre, han ikke havde mægtet at fatte, enkelte Øieblikke følte han sig saa sikker, det maatte lykkes for ham, men til andre Tider kunde Mismod betage ham, det var som om han skulde gaae til Grunde midt i sin Længsel og sit Haab.

„Havde De Ingen, med hvem De kunde dele disse blandede Tanker og Følelser?“ spurgte Julie.

„Jeg kan med Rette sige Ingen, jeg er eneste Barn, og min gamle Moder turde jeg ikke meddele dem, hun var inderlig bedrøvet over min Reise, og det Eneste, der holdt hendes Mod oppe, var Tanken om, at jeg skulde blive en Konstner; hvor kunde jeg da betage hende dette Haab!“

Julie havde Taarer i Øinene ved at høre ham tale saaledes, hun maatte kæmpe med sig selv for at skjule sin Bevægelse; den lod dog til at gaae ham uændset forbi, thi han vedblev:

„Hendes Haab blev Gud være lovet ikke skuffet, jeg opfyldte de Forpligtelser, min Velgjører havde sat til mig; thi jeg har Kongen at takke for Midlerne til min Uddannelse, jeg har nu været saa heldig at vinde mine Landsmænds Anerkjendelse og arbeider med Lyst videre frem paa min Bane; jeg er lykkelig, Frøken Helsen, gid jeg altid maa kunne sige dette!"

Han var forundret over sig selv; hvoraf kom det, at han saaledes udtalte sig for hende, der var ham en Fremmed? Han vidste det ikke, der var Noget ved Julie, der næsten opfordrede ham dertil, han følte, at hans Ord ikke vilde komme videre, hun vilde ikke gjøre sig til af hans Meddelelse, men gjemme den som en Hemmelighed. Fortryllelsen voxede ham selv ubevidst, han fængslede Julie ved sine Ord, medens hun lagde Beslag paa hans Hjertes Tanker.

Dandsen vedvarede, Julie havde skiftet Herre, medens Olsens Blik fulgte hende overalt, medens han underholdt sin Dame. Denne var en puur ung Pige, ganske modsat Julie, livlig og barnagtig spøgende og koket; hun satte stor Priis paa at dandse med den anerkjendte Konstner, og Olsen hørte med et taknemmeligt Smiil, hvor mildt hun bedømte hans Konversation, idet hun halvhvit hviskede til en Veninde: „Jeg kan ikke sige Dig, hvor hans Samtale er pikant, Du skulde blot høre ham!"

Kotillonen var til Ende, endnu en Extradands, og Ballet var sluttet. Julie havde Hænderne fulde af Bouketter, Olsens sorte Kjole skinnede af Damebrogsfarverne, den høire Side var heelt bedække af røde og hvide Sløifer, men paa den venstre sad

kun en enkelt hvid. Den glimrede i al sin Tarvelighed imod den brogede Flok, hvor den sikkert ikke havde kunnet finde Plads. Dog nei, det var den første Ankomne, men den skrev sig fra Julie, og den betød noget Mere end ei livløst Baand. „Forglem mig ei", syntes den at tilhviske ham, da han modtog den af hendes Haand; hvor bankede hans Hjerte, da den fine Naal hæftede den fast — det var Amors Piil, der ramte ham. Det gik nu først op for ham, hvilke ubetænksomme Ord han havde udtalt paa denne Aften; han havde rost sig af sin Lykke, hvor kunde han dette? Ja, hvor kunde han? Nu følte han først, at der var Noget, der manglede ham. Denne Balorden, dette Pant imellem dem, havde vakt en hidtil ukjendt Higen og Længsel i hans Bryst; nu forstod han den forunderlige Tiltrækningskraft i Samtalen med Julie, den Fortryllelse, der havde bemægtiget sig ham, uden at han anede Grunden dertil. Han trykkede den lille Sløife mod sit Hjerte og hviskede bevæget: „Nu har jeg to Maal for Øie, give til Gud, jeg maa naae dem begge!"

Andet Kapitel.

I Januar begyndte Julie at modtage Undervisning af Olsen; forunderligt nok var det Tante Jacobine, der var Skyld heri; thi denne, der tildeels havde glemt Niecens Begeistring for den unge Pianist, som hun ikke senere havde truffet i Selskabslivet, havde kun ladet sig lede af Set — Moden. Grev K—s Døttre, de smaa Baronesser P— osv. skulde have ham til Lærer, det var tilstrækkeligt, Julie maatte paa ingen Maade staae tilbage for disse. Tante Jacobine havde sig selv uafvidende skabt den unge Pige en lykkelig Tid; det var som om hendes barnlige Sjæl nu først udviklede sig, som om Livet fik ny Tiltrækning; Kjærligheden bragte en hidtil ukjendt Varme i hendes Hjerte, den velsignede Sol oplyste Alt og viste hende Verden i et Rosenskjær, hun aldrig tidligere havde drømt, hun følte sig saa glad og tillidsfuld, det livlige Smiil og den klare Latter, der endog i Barndommen havde været hende fremmede, vare kjendelige Tegn paa denne store Forandring. Hendes Moder og Tante Jacobine opdagede den, og Begge glædede sig, men uden at ane Grunden; Frøken Heltzen troede, det var Selskabslivet, der havde oplivet hende, Generalinden, der saae noget skarpere, følte at det var Olsen, men hun søgte den i hans Konst. Denne Tanke deeltes

som oftest af Julie selv, der gjerne vilde berolige sig med, at Musiken var Baandet imellem dem, og dog kunde et af Margrethe henkastet Ord bringe hende en søvnløs Nat.

I saadanne Øieblikke følte hun, at det var noget Mere, end Konsten, der forenede dem, den ene Taare efter den anden randt ned ad hendes Kinder, hun foldede Hænderne og bad for hans og sin Fremtidslykke. Saae hun ham den næste Dag, rødmede hun og var forlegen, men hørte hun ham spille, syntes det paany at gaae op for hende, at det var Musiken alene, hun elskede. Og dog, hvor forunderligt: da han betragtede hende, som for at opdage, hvilket Indtryk hans Spil havde gjort, sænkedes hendes Blik, og hun blev atter urolig og tankefuld.

En Søndag Formiddag kom Laura Gerner, Julies bedste Veninde, for at hente hende til en Spadseretour. Det var klart Frostveir, og de gik ud paa Toldboden og Langelinie for at see paa Skøiteløberne; Mange havde, som de, følt sig tiltrukne af det livlige Solskin, og der var hele Flokke af Tilskuere.

„Gid det var Brug, at Damer løb paa Skøiter!" udbrød Laura.

„Den Tid kommer sikkert snart", bemærkede Julie, „jeg synes, Herrernes Tal er steget paa de senere Aar; da jeg var Barn, saae man kun Drenge."

En Hilsen afbrød Samtalen, det var Olsen, han var i Selskab med en ældre og en yngre Dame.

„Mon han løber paa Skøiter?" spurgte Julie med synlig Interesse.

„Det troer jeg ikke", svarede Laura, „dertil har han ikke Tid; men saae Du Damerne, han gik med, det var Camilla

Secker og hendes Moder, man siger, han courer til den rige Grosserdatter!"

Julie rødmede dybt.

„Troer Du det, Laura?" spurgte hun tankefuld.

„Jeg kan ingen Mening have derom, jeg har aldrig seet dem sammen, det er kun, hvad jeg har hørt fortælle", var Svaret.

De gik videre i Taushed, pludselig udbrød Julie: „Camilla Secker er meget smuk, ikke sandt, Julie?"

„Ja, hun er en pikant Brunette, men hvorledes falder Du paa det, jeg troede Du havde glemt hende for længe siden?"

Laura betragtede hende skarpt, og Julie følte, hvilken Feil hun havde begaaet; heldigviis blev Jagttagelsen afbrudt af et Par unge Piger, der fortrolig kom hen til dem. Det var Frøken Gerners Bekjendte, og Julie blev nu trukken ind i en ny, ligegyldig Samtale, og saaledes befriet for de mange Spørgsmaal, hun ved sit ubesindige Udbrud havde udsat sig for.

„En anden Gang skal jeg bære mig fornuftigere ad", lovede hun sig selv, men hvor rolig hun end syntes, var det hende umuligt at dæmpe den ængstende Stemme, der lød i hendes Indre, og i Forening med de mange modstræbende Følelser fik hendes Hjerte til at banke. Da hun kom hjem, satte hun sig ind paa sit Værelse og faldt hen i Tanker. Hvor følte hun sig dog ene og forladt! Hvilken Uro og Bekymring havde denne Formiddag bragt hende, det var som Glæden og Haabet havde maattet vige for Alvor og Bekymring. Først nu gik det op for hende, hvor inderligt hun elskede Olsen, at hendes Liv uden ham vilde blive et Intet, og nu troede hun, at en Anden besad hans Kjærlighed. Hun havde seet ham i Selskab med denne

Medbeilerinde! Det forekom hende, at Camilla Secker atter stod for hende med sine skjelmske, brune Øine, med et Smiil om sine Læber, som om hun vilde sige: „Du lille Tosse, hvor kunde Du troe at vinde ham!“ Dette var formeget for Julie, hun brast i Graad og skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

Med et blegt, alvorligt Ansigt mødte hun ved Middagsbordet; det dæmrende Daglys forhindrede Generalinden og Margrethe fra at opdage hendes Sindsstemning, og først den næste Morgen udbrød Søsteren ængstelig:

„Du er da ikke syg, Julie?“

„Jeg har ikke sovet inat for Hovedpine, men Du skal ikke tale derom til Moder!“

Generalinden lod sig dog ikke skuffe; uagtet Julie bød hende Godmorgen med et tilsyneladende glad Smiil, saae hun strax, at der var Noget i Veien, men hvilket, anede hun endnu ikke. Da Olsen kom den paafølgende Gang, modtog Julie ham med et roligt Ansigt, men hvormegen Umage hun end gjorde sig, var det hende umuligt at frembringe et Smiil; det smertelige, veemodige Udtryk havde ikke forladt hende siden hiin Formiddag; ogsaa han bemærkede det, spurgte til hendes Befindende og betragtede hende bekymret. Uagtet det var hende piinligt at besvare disse Spørgsmaal, gjorde hans Deeltagelse hende godt, hun blev næsten opmuntret ved hans Nærværelse, og først naar han var gaaet, vendte hendes tidligere Sindsstemning tilbage.

Fjorten Dage gik saaledes hen, Julie var den Samme, og Tante Jacobine, der virkelig holdt saa meget af hende som hun formaaede, begyndte at ængste sig, og sagde en Dag til sin Svigerinde: „Du burde spørge din Læge til Raads, Mathilde, Enhver kan see, at Barnet ikke er rask.“

„Jeg troer ikke, Julies Sygdom betyder Noget; den gaaer sikkert over af sig selv“, svarede Generalinden, hun begyndte at tænke sig Grunden dertil.

„Naar Du kun ikke venter til det er for silde“, sagde Frøken Heltzen med en skarp Betoning paa det sidste Ord; „Somme ere saa selvkloge, at de aldrig ville troe Andre, end sig selv!“

Generalinden tog ikke Hensyn til denne sidste Bemærkning, saaledes udtalte Tante Jacobine sig altid, naar hun ikke blev føiet.

Tiden gik nu hen; Undervisningen fortsattes, Julie kjørte næsten daglig en Tour med Tante Jacobine, der paa alle Maader søgte at opmuntre hende, men uden at træffe det Rette. Generalinden valgte derimod en heel anden Retning, der var ikke et Selskab i Hjemmet, uden at Olsen blev buden, hun fremhævede ham, hvor hun kunde, ja senere deeltog han endog i deres mere tarvelige Søndagsmaaltider; dette var ikke efter Frøken Heltzens Ønske, men hun blev ikke spurgt til Raads og opdagede snart, at Svigerinden var bleven mere selvstændig. I Begyndelsen syntes det ikke som om den kjærlige Moders Opoffrelser bleve paaskjønnede; Julie kunde vel see glad ud, naar Olsen var nærværende, men ikke saa snart havde han forladt dem, førend det veemodige Udtryk vendte tilbage. Generalinden blev imidlertid ikke træt, og hendes kjærlige Bestræbelser lykkedes endelig.

Det var en Søndag midt i April; den lille vante Kreds, iberegnet Laura Gerner og Olsen, var efter Kaffebordet samlet i Dagligstuen. Tante Jacobine manglede imod Sædvane, og Tonen var derfor livligere og friere end ellers. Generalinden sad i Sophaen med et Haandarbeide, medens de unge Piger stode ved Vinduet, lyttende til Olsens Spil. Et Øieblik efter

kom han hen til dem, og Samtalen fortsattes. Han talte om sine Elever, og Laura spurgte: „Spiller De ikke med Camilla Secker?"

Julie foer sammen, det var første Gang hendes Navn var bleven nævnet i hans Nærværelse, hun havde ofte ønsket det, men altid manglet Mod til selv at bringe det paa Bane. Olsen svarede bejaende, og Laura vedblev: „Man siger, hun skal have Talent!"

„Det har hun, og jeg troede, jeg skulde faae Fornøielse af hende, hun havde en lignende Interesse for Musiken, som Frøken Heltzen, men den varede kun kort og bortdrev ligesom Avner for Vinden, hun er et lille forfængeligt Verdensbarn, der kun lever for Selskabslivet!"

Olsens Stemme var rolig, uden Lidenskab eller Vrede, det var hans Overbeviisning, som han ærlig og oprigtig udtalte, uden at tænke paa, om den kunde skade eller gavne ham.

Et dybt Suk trængte sig frem fra Julies Bryst; det var som om en Steen faldt fra hendes Hjerte, nu følte hun, hvormegen Uret hun havde gjort ham, hvilket lidet skarpseende Blik hun havde havt, at hun kunde troe, at Olsen elskede denne Verdensdame; det var som om Haab og Tillidsfuldhed atter vendte tilbage i hendes Sind, det bekymrede Udtryk var med eet forsvunden, og hendes Øine straalede af Glæde. Hun saae op, men hendes Blik mødte ikke Olsens, han var atter ved Fortepianoet, hendes Moder betragtede hende derimod mildt og deeltagende. Julie rødmede og sænkede Øiet, — hun følte, at hendes hemmeligste Tanker vare gjennemskuede, men en Arm lagde sig om hendes Liv, og medens Tonerne brusede og optoge Laura og Margrethe, trykkede Generalinden sin Datter til sig og kyssede hende kjærligt og tilgivende. Den næste Dag vidste hun Alt

hun opmuntrede ikke Julie med Ord, men denne læste i hendes Ansigt nyt Haab og Mod; Rødmen vendte tilbage paa hendes Kinder og Smilet paa hendes Læber, Alle glædede sig, uden at vide Grunden dertil. „Det er Foraaret og mine Kjøretoure, der har styrket hende", sagde Tante Jacobine. Olsen troede det Samme, han anede ikke, at han havde været Aarsag til det Hele.

Foraarets Maaneder svandt for Julie som en lykkelig Drøm; hun havde gjort betydelige Fremskridt i Musiken og glædede ofte sin Familie, især Tante Jacobine, ved sit smukke tiltalende Spil. En Formiddag først i Mai kom Olsen som sædvanlig; en forunderlig Blanding af Glæde og Veemod lyste i hans Øie i Forening med en Uro, Julie aldrig tidligere havde bemærket. Timen begyndte, Olsen hørte paa Musiken som en Drømmende, den ellers saa paapasselige Lærer var fraværende og adspredt. Tiden var til Ende, og endnu sade de Begge ved Fortepianoet; da reiste Olsen sig, og det var tydeligt, at der laae ham Noget paa Sinde, som han ikke vidste, hvorledes han skulde udtale, endelig udbrød han:

„Jeg har en Nyhed at fortælle Dem, Frøken Heltzen, jeg har faaet Reisestipendium paa et Aar!"

„Hvorledes, Hr. Olsen, De vil forlade os!"

Julie rødmede og sænkede sit Blik, hun følte, hvormeget der laae i disse Ord, hun havde ikke lykønsket ham, men kun talt om Adskillelsen. Og han, han saae saa glad og henrykt ud, det var, som om en ny Verden blev aabnet for ham, han greb hendes Haand og udbrød bevæget:

„Tak, kjære Frøken Heltzen, at De tænker paa Adskillelsen; kan De erindre den første Gang, vi vare sammen, da jeg fortalte Dem, med hvilke blandede Følelser jeg foretog min første Konst-

reise, nu er det atter Tilfældet, men dog saa forandret; thi da var det kun min Moder, jeg forlod, nu er der saa meget, der holder mig tilbage. Ja, troe mig vel, hvor glad og taknemmelig jeg end er over at kunne finde Leilighed til at dyrke min Konst, er det med Sorg og Bedrøvelse jeg reiser fra Danmark, netop nu!"

Julie saae op, hendes Øine mødte hans, de sagde mere, end hans Ord, de talte til hende om den inderligste Kjærlighed; hendes Haand hvilede endnu i hans, hendes Hjerte bankede af Glæde og Forhaabning, og hun hviskede bevæget:

„Olsen, Ingen af os vil glemme de prægtig Timer, vi have havt sammen, ikke sandt, midt i Deres Glæde vil De tænke paa dem!"

„O, Julie!" udbrød Olsen henrykt, „jeg vil altid tænke paa dem!"

Døren aabnedes nu, det var Margrethe, Samtalen var afbrudt, men det straalende Øie og lette Smiil sagde kun altfor tydeligt, at de havde forstaaet hinanden.

„Hun elsker mig", jublede Olsen, „jeg er lykkelig ved at vide det; thi nu vil jeg faae forøget Kraft til at arbeide mig frem; det er jo min Konst, der skal gjøre mig hende værdig!"

Tiden nærmede sig mere og mere til Afreisen, der var kun een Musiktime tilbage, men Julie var ikke bedrøvet; hun var nu sikker paa hans Kjærlighed, hendes Moder billigede den, hun var ung og tillidsfuld, og saae Fremtiden i et Rosenskjær. Og dog, da Olsen kom for sidste Gang, da han spillede det sidste Stykke for hende, følte hun først ret, hvad det vilde sige, at skulle miste ham, det lyse Skjær svandt lidt efter lidt, og Fremtiden laae for hende som en lukket Bog, hun ikke for-

maaede at aabne. Det var som om en Taage lagde sig for hendes Blik, hendes Hjerte sammenkrympede sig, og hun var lige ved at briste i Graad. En kraftig Accord sluttede nu det deilige Tonebillede, der for første Gang ikke havde fundet Vei til hendes Hjerte, og hun fattede sig saa godt, hun formaaede, for at byde Olsen et roligt Farvel. Han betragtede hende saa tankefuldt, han sagde, at han havde Noget at bede hende om; min Gud, hvad kunde det være! Endnu var Kjærligheden aldrig bleven nævnet i Ord, vilde han virkelig tale derom? Aandeløs lyttede hun, da han med rolig Stemme begyndte:

„Kjære Frøken Heltzen, De kunde glæde mig meget, hvis De engang vilde besøge min Moder; hun er kun en tarvelig Kone, men jeg anseer Dem altfor fornuftig til at dømme derefter; glem dette, og De vil lære at kjende en ædel og kjærlig Sjæl!"

Julie var neppe i Stand til at holde sine Taarer tilbage.

„Det skal være mig en Opmuntring at besøge hende; gid jeg maa kunne trøste hende i hendes Savn", hviskede hun bevæget.

„Tak, Julie, Tak for dette Svar, nu seer jeg, at jeg ikke har forlangt formeget af Dem. Min Moder boer i Trøstens-Bolig i Skindergade, og De vil altid kunne finde hende, naar De spørger om Madam Olsen."

Hun foer sammen og greb fat i Stoleryggen, var det hans Ord, der havde bevirket dette, skulde han have stødt hende tilbage ved sin fortrolige Meddelelse? dog nei, det kunde ikke være Tilfældet, thi hun betragtede ham saa kjærligt. Generalinden traadte ind, hun opdagede Julies Bevægelse, og idet hun henvendte sig til Olsen med det Spørgsmaal: „Forlader De os

allerede imorgen?" tilføiede hun henkastet til Datteren: „Margrethe venter Dig, Julie!"

Olsen svarede bejaende og vedblev tilsyneladende roligt: „Frøken Julie har lovet at besøge min Moder i hendes Ensomhed, og De tillader det, ikke sandt?"

Der var noget næsten Bønligt i hans Tone, der rørte Fru Heltzer, og hun svarede:

„Naturligviis, kjære Olsen, det vil ogsaa være mig en Fornøielse at see hende, hun maa nu og da tilbringe en Dag i vor lille Kreds!"

„Tak for Deres Venlighed, Fru Generalinde!" udbrød Olsen taknemmelig, „men Sorg og Modgang har gjort min Moder uvant med Verden, hun gaaer aldrig ud; vil De derimod besøge hende, paaskjønner hun det langt mere."

Julie var meget bleg, og hendes Stemme skjælvede af indre Bevægelse, da hun rakte ham sin Haand og sagde: „Moder og jeg ville ofte besøge hende, og vi ville tale om Dem. Lev vel, Olsen, Gud være med Dem i det lange Aar!"

Døren havde lukket sig efter hende; Olsen stod som en Drømmende, da følte han Generalindens Haand paa sin Arm og mødte hendes deeltagende Blik.

„Tilgiv mig", hviskede han, „at jeg har kastet mine Øine paa hende."

„Olsen", sagde Generalinden, „jeg har for længe siden seet Deres og Julies Kjærlighed, jeg har kun kjendt Dem kort, men tilstrækkeligt til, at jeg med Glæde og Stolthed kan sige: jeg havde gjerne allerede idag lagt hendes Haand i Deres, dog I ere Begge unge og have Tiden for Eder, prøver derfor hinanden i dette Aar; lad Tanken om hende styrke Dem i Deres Arbeide, skrid frem paa den Bane, hvortil De øiensynlig er kaldet, og frygt

ikke for Julie, en kjærlig Moder skal vogte og bevare hende for Dem!"

„O, Tak, Tak", hviskede Olsen henrykt, „hvor jeg er lykkelig! Gid jeg maa gjøre mig værdig til at kalde hende min!"

Afskedens bittre Stund var formildet, Generalinden havde ved sine Ord opmuntret ham, hun havde hævet det tætte Slør, der hidtil havde været over Julie, og hvis Flig han kun havde vovet at røre. Det lange Aar, der havde staaet for ham som en uendelig Tid fuld af Længsel og Savn, forekom som et Intet; han vilde drømme om Julie, hun skulde i Tankerne følge ham, og naar han i sine Luftkasteller vendte tilbage til Hjemmet, vilde han see hende i sin Moders Bolig, forenende sine Bønner med hendes om den Fraværendes Vel.

Tredie Kapitel.

Det blev saa eensomt for Julie, da Olsen var borte. Hvor savnede hun de nydelsesrige Timer, hun havde havt med ham! Ofte spillede hun hans Yndlingsmelodier, og det var da, som om han talte til hende gjennem Musiken, det forekom hende næsten som om han stod ved hendes Side; hun vidste, det var kun en Drøm, men hun glædede sig over den og vilde gjerne fastholde den saa længe som muligt. Han var desuden ofte Gjenstand for hendes Samtaler med Moderen og Margrethe; denne havde allerede for længe siden med Barnets skarpseende Blik og den hos Qvinden tidlig udviklede Sands opdaget den ældre Søsters Følelser; omendskjøndt hun ikke vidste hele Sammenhængen, havde Julie ved flere Meddelelser bestyrket hende heri og derved gjort Baandet imellem dem fastere og inderligere. Hun glædede sig ogsaa ved, at Olsen vilde skrive dem til, og imødesaae med Længsel hans første Breve. Dette maatte naturligviis opmuntre hende, og dog var der Øieblik, hvor hun følte sig modfalden og bekymret, og hendes Ansigt bar da tydeligt Præget, at Fremtiden ikke altid stod lys og klar. Hun havde endnu ikke besøgt Olsens Moder; Generalinden fandt, at de burde vente til de kunde bringe en Hilsen fra den fraværende Søn.

Forunderlig nok blev Julie lettere om Hjertet, da dette Besøg blev opsat. Hun vidste ikke selv hvorfor, men hun var lidt ængstelig ved Tanken om den gamle Madam Olsen. Sønnen havde talt om hendes Tarvelighed, men han havde fremhævet hendes kjærlige Sind, burde dette ikke langt opveie det Ydre! Julie følte, at hun begik en stor Uret imod Olsen, men ak, hun var fra sin Barndom opdraget til at dømme efter Skinnet. Endnu vidste hun ikke, hvor falsk dette kan være, hun troede paa det, hun var jo saa ung, saa ukjendt med Verden. Hun tænkte paa Tante Jacobines Grundsætninger, paa de mange Raad, Familiestoltheden indprægede hende, de havde endnu ikke slaaet Rod i hendes Sind, vilde de nu begynde at spire og forstyrre Kjærlighedens velsignede Fred? Nei, det var umuligt, dertil elskede Julie for trofast og oprigtigt!

Disse forsjellige Tanker bragte dog søvnløse Nætter og urolige Drømme, hvori Minder om hendes afdøde Fader og Olsen forvirret blandede sig sammen. En Nat forekom det hende som om hun saae Generalen vred og opirret lige overfor Olsen, men en Haand lagde sig paa hans Skulder, en fiint, bygget Qvindeskikkelse boiede sig over ham og tilhviskede ham nogle Ord. Julie hørte ikke disse, men hun gjenkjendte sin Moder og mærkede snart den Forandring, de havde frembragt. Hun saae Faderen række Olsen Haanden med det Udbrud: „Bliv en sand Konstner, min unge Ven, og den Tid vil snart komme, hvor jeg med Glæde kan kalde Dem min Søn!" Billedet vexlede, Olsen spillede, Moderen var borte, Generalen stod ved Fortepianoet og lyttede med Interesse, da nærmede sagte Skridt sig, og i det Øieblik, hvor han henrykt udbrød: „O, hvilken stor Konstner!" lagde en Haand sig paa hans Arm, han krympede sig som var det en Slange, der snoede sig om ham, men for-

gjæves, dens Braad havde allerede stukket. Han stønnede i sin Smerte, han mumlede Noget, men Julie forstod det ikke; det forekom hende at være Tante Jacobine, der stod bag ved Faderen, men Alt var utydeligt, det bevægede sig i Øet for hendes Øine, og da vaagnede hun.

Hun følte sig i stærk Sindsbevægelse, og hendes Kinder vare fugtige af Taarer. Hvilken forunderlig Drøm, skulde den betyde Noget, vilde den indvirke paa hendes Fremtid? Forgjæves gjorde hun sig disse Spørgsmaal, hun kunde ikke besvare dem, og dog — hun, der kjendte Tante Jacobine saa godt, kunde hun tænke sig, at denne frivillig vilde indvillige i hendes Giftermaal med en fattig Konstner? Men, hendes Moder, havde hun ikke Raadighed over sit Barns Fremtid? Vilde hun ikke værge over den Ret, som Modernavnet gav hende, vilde hun tillade, at hendes Datter blev ulykkelig?

Disse Tanker vexlede i hendes Sind, de forstyrrede hendes Nætter og afløstes om Dagen af forunderlige Drømmesyner. Stod hun ved Vinduet, forekom det hende i denne eller hiin borgerlige Kone at skulle gjenkjende Olsens Moder, hun mønstrede hende skarpt, og kjendelig utilfreds vendte hun sig bort; hørte hun et mindre dannet Udbrud i en Qvindes Mund, tænkte hun sig det udtalt af hende. En Dag spadserede hun med Margrethe; de vare Begge i Sommerdragt, og fra Julies runde Straahat vaiede et langt Slør. En tarvelig Kone kom dem imøde med en opslaaet Parasol, det lette Flor viklede sig om den og standsede deres Gang, medens det lille Uheld øiensynlig rev Julie ud af sine Tanker. Den Gamle gjorde en Undskyldning og vilde hjælpe hende, men hun forhindrede det ved en afværgende Bevægelse og svarede ikke, medens Blodet steg hende

til Hovedet og hendes Haand næsten rystede, da hun trak Sløret til sig.

„Du er da ikke vred, Julie?" hviskede Margrethe forundret, „der er jo ingen Ulykke skeet!"

Julies bedre Jeg syntes at vækkes, hun saae op, hvilket prægtigt Ansigt! Det formaaede mere end Søsterens Ord, og hun sagde med et hjerteligt Smil: „Tak, nu er det Hele i Orden!"

Den gamle Kone nikkede venligt, det lod til hun havde glemt Julies Uvillie, Smilet havde ganske indtaget hende. Men Julie glemte ikke saa let hendes ærlige brune Øine og snehvide Haar, det var som Tanken om dette mildnede hendes Sindsstemning og bragte hende Ro og Fred. „Man maa ikke dømme efter det Ydre", tilhviskede en Stemme hende, og for første Gang i sit Liv indsaae hun, at den havde Ret. Hun skammede sig over sin Opførsel; hvad vilde Olsen have sagt, hvis han havde seet hende saaledes, hvis han kjendte den Kamp, der nu saalænge havde gjæret i hendes Indre? „Gid Madam Olsen maatte ligne denne fremmede Kone", sagde Julie til sig selv, „saa føler jeg, at jeg vil kunne elske og agte hende!"

Nogle Dage efter gjorde Julie med Moderen og Tanten en Formiddagstour i Dyrehaven; det var meget varmt, og de kom trætte og medtagne hjem. Generalinden maatte efter Middag lægge sig paa Sengen, Tante Jacobine satte sig hen i en Lænestol, medens Julie døsig bladede i en Morskabsbog. Margrethe stod ved Vinduet, ærgerlig over denne Træthed, som hun ikke kunde fatte; en fransk Oversættelse laae foran hende, men hun beskjæftigede sig ikke synderlig dermed, og hendes urolige Øie vandrede fra den ene Gjenstand til den anden; endelig standsede det ved

Stuepigen, der sagte aabnede Døren og stiltiende lagde et Brev paa Generalindens Skrivebord. Den nysgjerrige Margrethe listede sig derben, ikke saasnart opdagede hun det fremmede Postmærke, førend hun glemte Alt, svingede Papiret triumpherende over Hovedet og udbrød: „Julie, Julie, see dog!"

„Hvad er der?" spurgte Tante Jacobine forskrækket.

Julie tysede paa Søsteren.

„Det er kun et Brev til Moder, der har vakt Margrethes Nysgjerrighed. Hun vidste sikkert ikke, Du sov", tilføiede hun undskyldende. Generalinden kom nu ind, Julie gav hende Brevet, og det blev ikke mere omtalt, førend efter Theen, da denne til Børnenes store Forundring sagde til Frøken Helsen:

„Jeg har i Eftermiddag faaet Brev fra Olsen, det er skrevet i Dresden, han er henrykt over sin Reise, maaskee det kunde more Dig at høre det!"

Tante Jacobines Ansigt udtrykte en næsten komisk Forbauselse; thi hun anede Intet af, hvad der var foregaaet; uden nogen bestemt Aftale, havde hver især været tause ligeoverfor hende, endog den ellers ufornuftige Margrethe havde fattet, at det denne Gang gjaldt noget Mere end sædvanligt. Hun kunde derfor ikke tilbageholde et Smil, da hun saae Tanten sammenpresse de smalle Læber og plire med Øinene, et kjendeligt Tegn til Vrede.

Julie var meget bleg, Generalinden betragtede dem Alle med sit kjærlige Blik, og ikke en Mine forandredes i hendes endnu smukke Træk, da Svigerinden næsten uhøfligt udbrød:

„Hvorledes kommer Du til at korrespondere med Olsen?"

„Jeg har selv opfordret ham dertil", var det rolige Svar, og hun begyndte at forelæse Brevet.

Dette var skrevet i en hjertelig Tone, hverken fremmed eller stiv, og dog langt fra at være fortrolig; han talte om sin Reise, som han beskrev med en Malers Nøiagtighed og en Digters poetiske Sjæl, han glemte ikke sin Konst, men hans Meddelelse om denne var kort og tydelig, han fremhævede med Varme og Inderlighed de storartede Koncerter og Operaer, han havde bivaanet. Generalinden læste ikke Slutningen af Brevet, maaskee denne indeholdt en eller anden Hentydning til Julie, der alt formeget vilde have saaret Frøken Heltzens aristokratiske Øre.

En piinlig Taushed indtraadte, det var som et Uveir skulde bryde løs. Julie, hvis straalende Ansigt tydeligt viste hendes Glæde over Brevet, kunde ikke Andet end med Ængstelse betragte Tante Jacobine, som, paaskyndt af en indre Drift, ilede hun til Fortepianoet og begyndte at spille. Det vrede, bittre Udbrud, der svævede over Frøken Heltzens Læber standsede, imod sin Villie maatte hun lytte til Musiken, saa smukt og udtryksfuldt havde Julie aldrig spillet.

Generalinden havde Taarer i Øinene, uden at gjøre sig Rede hvorfor, lagde hun sin Haand paa Svigerindens og udbrød bevæget:

„Jacobine, sig mig, have vi ikke Olsen Meget at takke for!"

Frøken Heltzen foer sammen, Stoltheden og Fornuften syntes at kæmpe i Forening med en Anelse, hun ikke vilde tilstaae for sig selv; hun havde med Glæde seet Olsen reise, og dog var den Tanke langt fra hende, at Julie nogensinde kunde glemme sit adelige Navn eller den Afstand, der var mellem hende og den fattige Konstner. Desuagtet harmedes hun over sin Svigergerindes Korrespondance med ham; thi hun betragtede dette som

en Svaghed, der let kunde faae bedrøvelige Følger. Hun havde beredt sig paa en bitter Irretesættelse til Generalinden, men, forunderligt nok, Julies Spil bragte hende til at glemme den; det var som Tonerne gik hende til Hjertet og mildnede hendes Følelser, det Hele viste sig for hende i et andet Lys, hun saae kun Olsen som Konstneren, og som saadan maatte hun agte og beundre ham.

Da Julie derfor reiste sig fra Fortepianoet, trak hun hende til sig og sagde usædvanlig venligt: „Du har glædet mig meget ved Din Musik, kjære Barn, Olsen har Ære af Dig!“

Hverken Brevet eller Korrespondancen blev nævnet, og Tante Jacobine var saa elskværdig den Aften, som hun ikke længe havde været.

Da Julie bød sin Moder Godnat, sagde denne:

„Imorgen ville vi besøge Madam Olsen.“

Disse Ord virkede atter paa hende, og dog følte hun ikke mere Frygt, men kun længselsfuld Forventning. Derfra vendte Tanken sig til Olsens prægtige Brev. Endog Tante Jacobine var bleven tiltalt deraf. Julie troede, at hendes Musik kun havde bevirket Taushed og Stilhed, og derved bragt Eftertanke i det haarde Sind, og hun smigrede sig med, at Olsen var stegen i Tantens Gunst.

Søvnen afbrød hendes Betragtninger; Ole Lukøie aabnede sin Paraplui med de mange Billeder, den ene Drøm afløste den anden, enkelte vare utydelige og uforstaaelige, men Julie var glad og lykkelig; thi Olsen spillede Hovedrollen i dem alle, hun syntes at see ham for sig, hans Moder stod ved hans Side og lignede saa paafaldende den gamle Kone fra Spadseretouren.

Hun vaagnede med dette sidste Syn for Øie, Morgensolen skinnede ind til hende, Alt syntes at tilsmile hende, hun følte sig saa opmuntret og Fremtiden stod atter for hende i det lyseste Skjær. Dagen svarede dog ikke hertil: da hun kom ind til Theebordet, savnede hun sin Moder. Dennes Hovedpine havde forværret sig og viste sig at være en skjult Koldfeber, der tvang hende til at holde Sengen, hvorved Julie maatte opsætte sit paatænkte Besøg i Stiftelsen.

En Formiddag, da Generalinden sad lidt oppe, sagde hun: „Nu er der gaaet over otte Dage, siden vi have modtaget Olsens Brev, og endnu have vi ikke seet hans Moder, efter Middag maa Margrethe og Du besøge hende!"

„Tror Du ikke, det bliver for seent, naar Margrethe har læst sine Lektier?" indvendte Julie, „Klokken pleier altid at være over syv."

„Saa maae Du gaae alene", vedblev Moderen, „jeg havde helst ledsaget Dig, men derpaa tan Du ikke vente, det vil endnu vare en Stund."

Julie var taknemmelig over dette Svar; thi det var som om en indre Stemme sagde: „Enten skal Du gaae med Din Moder eller alene!"

Hvor bankede hendes Hjerte, da den trange Stiftelsesport lukkede sig efter hende. Det var hende umuligt at bekæmpe sin Ængstelse, og hendes Stemme skjælvede, da hun spurgte Portnerfken om Madam Olsen. „Der boer en Madam Olsen paa første Sal, og", videre kom denne ikke; thi med en flygtig Tak ilede Julie op ad Trappen.

Alt var saa net og ordentligt, de smaa Messingplader, der hist og her prydede Dørene, skinnede blankt, saavel som Laasene og Klokkegrebene, men den Dør, foran hvilken hun standsede,

vidnede om alt Andet end Ziirlighed. Et smudsigt, halvt iturevet Papir, hvorpaa var skrevet Navnet Olsen, udgjorde Dørpladen, Laasen vidnede just ikke om den omhyggeligste Behandling, og Dørkarmen bar Spor af talrige sorte Fingre, medens den lille Maatte var i den Tilstand, at Julie hurtig trak sin Fod til sig. En høirøstet Tale lød indenfor med enkelte vrede Udbrud, det var en kvindelig Stemme; Julie hævede Haanden for at banke, men holdt den uvilkaarlig tilbage, hun følte sig saa ubeskrivelig ængstelig. Som hun stod der, tvivlraadig med sig selv, hørte hun et tydeligt Slag, derpaa en halvkvalt Graad, og Alt blev atter stille.

Hvad hun her useet havde været Vidne til, skulde just ikke berolige hende; Modet havde forladt hende, og hun vilde vende om, da Olsens Ord lød i hendes Øren: „Døm ikke efter det Ydre, og De vil lære at kjende en ædel og kjærlig Sjæl!" Maaskee hun var opfarende og hidsig, maaskee hun var bleven drillet og ærgret, Julie undskyldte hende saa vidt hun kunde, gjorde atter et Skridt fremad og bankede paa. En ældre Kone med smaa stikkende Øine og stridt graat Haar, der i Tjavser stak frem under en smudsig, forkrøllet Kappe, kom hende imøde og betragtede hende halvt nysgjerrig, halvt mistroisk.

„Jeg vilde gjerne tale med Madam Olsen", fremstammede Julie.

„Det er mig", svarede den Paagjældende.

Stemmen var haard og klangløs, den gjorde et saa uhyggeligt Indtryk i Forening med den uordentlige Stue, at Julie udbrød med en Skræk, der tydelig viste sig i hendes smukke Træk:

„Nei, det maa være en Feiltagelse, De er ikke Madam Olsen, De er ikke Pianistens Moder!"

Et blegt Barneansigt med forgrædte Øine tittede ud fra den anden Stue, og en mild Stemme sagde:

„Pianistens Moder boer paa anden Sal."

Julie skyndte sig op ad Trappen, uden at høre det harmfulde Udbrud, der ledsagede hende, og standsede ikke, førend hun stod foran den samme Dør, en Etage høiere. Hvor dog Alt var anderledes her! Orden og Ziirlighed lyste ud af hver Krog; de enkelte Solstraaler speilede sig i det blanke Messing og søgte forgjæves at fremvise et Støvgran. Det gjorde Julie godt at betragte disse Omgivelser, der var saa fredeligt, og det lykkedes hende snart at bekæmpe sin Angst. Hun trak sagte i Klokkestrengen, Døren aabnedes af en ældre Kone.

Hun saae saa venlig ud, ganske som hun havde viist sig for Julie i Drømme, der var desuden noget ubeskriveligt Kjærligt og Godt over hele hendes Ydre, i Forening med blid Sørgmodighed og stille Alvor.

Julie glemte den tarvelige Dragt og trange Stue, hun saae kun den værdige Gamle med sit sølvhvide Haar, der pippede rem under den stivede Kappestrimmel. Der var desuden saa byggeligt og net; et sneehvidt fileret Tæppe bedækkede Bordet foran Sophaen, en Kumme med Roser udbredte Vellugt, Vindueskarmene vare prydede med Potteplanter, og opad de klare Gardiner slyngede sig Vedbend; i den anden Stue skimtedes en Himmelseng med hvidt Omhæng, Alt var saa propert, endog de gamle Meubler skinnede i deres Ælde.

Julie satte sig i Sophaen, hun bragte en Hilsen fra Sønnen, fortalte om sin Moders Sygdom og talte med hende, som om hun længe havde kjendt hende, ja, hvor forunderligt, dette Besøg, hun havde imødeseet med næsten Ængstelse, blev hende en sand Glæde og Opmuntring. Her kunde hun tale om ham,

hun elskede saa inderligt, her havde hun Lov til at see lykkelig ud ved Tanken om ham; den gamle Madam Olsen vilde ikke bemærke dette, hun var optagen af sin Søn. Dog heri tog Julie feil; thi medens den kjærlige Moder fortalte om sin Otto, veeg hendes Øine ikke fra den unge Pige, og uden at denne anede det, læste hun hendes hemmeligste Tanker, og hun takkede Gud, at hendes Søn ikke var bleven skuffet i sit Haab.

Den lille Silhouet, der forestillede Olsen, blev tagen ned af Væggen, Julie betragtede den opmærksomt, hun kunde ikke finde nogen Lighed med Sønnen, men Moderen kom hende til Hjælp, udmalede de løse Træk, og hun syntes at see Otto for sig, hun hørte om hans Barndom, at han havde mistet sin Fader, da han var fem Aar, at hans Moder tildeels havde maattet ernære dem, hvorledes hans Talent efterhaanden havde udviklet sig, at gode Mennesker havde taget sig af ham, at han fra en vild, overgiven Dreng var bleven den kjærligste, ømmeste Søn. Julie var meget bevæget ved at høre denne Skildring af en Barn- og Ungdom, saa ulig hendes egen, hun kunde ikke forstaae, hvorledes man seirrig kunde gaae ud af en saadan Kamp; Madam Olsen lod til at gjætte hendes Tanker, hun trykkede hendes Haand og sagde:

„Fattigdom var ikke den største Prøvelse, Vorherre sendte mig; tro mig, der er langt smerteligere Sorger, end denne, give til Gud, De aldrig maae lære dem at kjende."

Det var Julie umuligt at holde sine Taarer tilbage, men Tante Jacobines Formaning randt hende pludselig i Hu, hun rødmede og søgte at skjule dem; Madam Olsen opdagede det og sagde blidt:

„De behøver ikke at skamme Dem over Deres Taarer, kjære

Barn, det er smukt, naar et ungt Hjerte er modtageligt for Andres Sorg og Modgang!"

Julie foer sammen, det var det Modsatte af Tante Jacobines Anskuelse, men hvor forunderligt, dette gik hende til Hjertet, disse Ord kunde hun fatte. Den gamle Kones Haand hvilede endnu i hendes, hun saae op og mødte hendes taarevædede Øie, uvilkaarlig lagde hun sit Hoved paa hendes Skulder og hviskede: „Hvor jeg er glad ved at have lært Dem at kjende!" Hun følte et Kys paa sin Pande, Olsens Moder var altsaa tilfreds med hende! Ja, det var hun, ligesom Julie havde hun frygtet det første Møde, hun havde tænkt sig en ung Pige, forvænt og forkjælet af Verden, af Pragt og Glimmer, hvis barnlige Naturlighed allerede havde mistet sin Friskhed i Selskabslivet, der med et overlegent Smiil vilde betragte hende og hendes Hjem. Nu havde hun fundet en knap udfoldet Rose, en Fugl, hvis Vinger vare spæde, der var uberørt af Verden og dens Fristelser. Dette uskyldige Hjeete havde hendes Søn vundet, det var kun optaget af Kjærlighed til ham, burde hun ikke være taknemmelig herfor? Det var hun ogsaa, Kysset vidnede herom, men endnu mere hendes glade, straalende Øie.

Dog paakom der hende en forunderlig Veemod, da Julie havde forladt hende, det var, som om hun paany oplevede det kjærkomne Besøg, som følte hun den unge Piges Hoved paa sin Skulder, og hørte hendes kjærlige Ord, der saa tydelig bare Præg af barnlig Tilfredshed. Kunde hun vente, at Fremtiden vilde blive saa lys og klar, at den vilde svare til hendes Barndom, vilde Prøvelser og Kampe ikke ogsaa hjemsøge hende, og vilde hun da have Kraft til at modstaae disse? Hendes egen Ungdom stod for hende, hendes strenge Fader, der ikke vilde tillade hende at blive Olsens Hustru, fordi denne var fattig og i

en ringe Stilling, hvorledes de trofast havde holdt ved hinanden i mange Aar, indtil Modgang endelig mildnede det haarde Hjerte; da bleve de Mand og Hustru, men Haaret var graanet, Alderen havde paatrykt dem begge sit Stempel, og det lykkelige Samliv blev desværre saa kort. Kunde noget Lignende ikke blive Tilfældet, og vilde Julie da have Mod til at bestaae en saadan Kamp? hendes Ord tydede ikke dertil, men der var en Dybde i hendes Øie, der sagde langt Mere, det talte om Trofasthed og Bestandighed, om Gudsfrygt og Inderlighed. Dog, hvorfor skulde hendes Fremtid blive saa mørk! Hendes Moder billigede hendes Kjærlighed, det var jo hende, der havde talt saa trøstende til Otto og tilladt Besøget, men Tanten da? Denne Frøken Heltzen, som hendes Søn engang med Uvillie havde nævnet, kunde hun ikke faae en farlig Indflydelse paa de Unges Fremtid? Det var som om Otto selv havde frygtet derfor og ængstelig stødt Tanken fra sig. Hun var jo Julies Gudmoder og havde ledet dennes Opdragelse; „men hun er ikke Julies Fortrolige!" udbrød Madam Olsen ved sig selv, „hidtil har hendes Indflydelse ikke været farlig, hvorfor skulde den blive det nu!"

Aftensolen kastede det rødlige Gjenskjær ind i den lille Stue, den syntes at oplive den gamle Kone, og Haabet lyste atter for hende. Da hun efter sit eensomme, tarvelige Aftensmaaltid lagde sig til Hvile, bad hun for sine Børns Lykke; det var ikke første Gang, Julie blev indflettet i denne stille Bøn, men det forekom hende selv saaledes; thi nu kjendte hun hende og holdt af hende som af en Datter, og hun bad af Hjertet, at Gud vilde beskjærme og bevare hende, at Fremtiden maatte blive lig hendes lykkelige, sorgfrie Barndom!

Fjerde Kapitel.

Julie blev nu en stadig Gjæst i det lille Hjem, Margrethe ledsagede hende vel af og til, men den Gamles stille Væsen passede ikke til hendes ungdommelige Overgivenhed, og Søsteren foretrak derfor som oftest at gaae alene.

Generalinden, der begyndte at komme sig, foretog daglige Kjøretoure, og lagde paa en af disse Veien om ad Skindergade. Den elegante Equipage gjorde næsten Opsigt, mange Børn flokkedes om den, og Madam Olsen, der sad ved Vinduet, kigede ud, uden at ane, at det var hende selv, der foranledigede denne Begivenhed. Et Øieblik efter stod hun Ansigt til Ansigt med Generalinden og Julie.

Fru Heltzen trykkede hjertelig hendes Haand; det lille Hjem gjorde et lignende Indtryk paa hende, som paa Datteren, hun følte sig saa vel i de smaa, tarvelige Omgivelser, at hun maatte udbryde: „Hvor De boer byggeligt og rart, Madam Olsen!"

Da de atter sade i Vognen, sagde Julie: „Moder, har jeg ikke Ret, det er en ædel og kjærlig Sjæl?"

„Javist, kjære Barn, hun har baade Hjertets og Verdens Dannelse, det anede mig; thi ellers vilde hendes Søn ikke være bleven saaledes."

Da de kom hjem, var Tante Jacobine der, hun vidste Intet om Besøget, men talte kun om den lange Kjøretour.

„Jeg har været i en Visit idag, det er Grunden, hvorfor vi komme saa seent", fortalte Generalinden, da de var alene, og paa Spørgsmaalet: hvor, tilsøiede hun: „jeg har endelig fundet Leilighed til at besøge Olsens Moder, og kan ikke sige Dig, hvor hun er net og dannet; der er en saadan Hygge og Velværen i hendes Hjem, at det virkelig gjør Een godt."

„Et saadant Sted fører Du Julie hen!" udbrød Tanten harmfuldt, „Du er dog den ubetænksomste af alle Mødre!"

„Du kan være rolig, Jacobine, Julie skal ingen Skade have af disse Besøg."

„Deri haaber jeg Du har Ret", var det ivrige Svar; den unge Pige traadte nu ind, og Tanten tilsøiede ligesom formildet: „Julie er altfor fornuftig til at gjøre sin Familie nogen Sorg eller Skam!"

Julie foer sammen som anede hun Grunden til dette Udbrud, Generalinden tang, og Frøken Heltzen, der var vis paa, at hendes Ord havde gjort den forønskede Virkning, smilte atter tillidsfuldt.

Ikkedestomindre vedblev Julie sine Besøg hos Madam Olsen. Hun begyndte at blive kjendt i Stiftelsen og modtog mangen en venskabelig Hilsen af de gamle Beboerske og enkelte Børn, der nu og da saaes paa Trappen. Foruden Portnerens talrige Flok, var der kun et eneste oppe i Huset, nemlig den trettenaarige Anna, Datter af Madam Olsen, paa første Sal; ligesaa uforglemmeligt som dette Besøg i sin Uhyggelighed var for Julie, saaledes var det ogsaa for hende; thi hun syntes aldrig at have seet noget saa Yndigt som den unge Dame, der forskrækket var vendt om paa deres Dørtærskel; uagtet hun kun var et Barn,

havde hun fuldtvel forstaaet Julies Angest. Fra den Dag begyndte hun med Ømhed at rydde Stuen, polere Vinduerne og pudse Meublerne, men naar Moderen saae det, fik hun kun Skjænd, og den tidligere Uorden indtraadte atter.

Uagtet Julie med en hende selv uforklarlig Gysen skyndte sig forbi deres Dør, kunde hun dog ikke lade være at tiltale Anna, naar hun mødte denne, og Barnets Øine straalede da af Glæde og hendes blege Kinder bedækkedes af en fiin Rødme. Hun var lille og spinkel, skarp og mager, men hendes Øine vare store og udtryksfulde og vakte Interesse. Julie følte en saadan i Forening med Medlidenhed for det lille Væsen, der havde en saa hæftig Moder; denne var oftere blevet nævnet af hendes værdigere Navnesøster, og Ottos Moder, der ellers var saa mild og eftergiven, havde erklæret, at hun var en Skam for Stiftelsen, da hun altid søgte Trætte med en eller anden af Beboerne og fornærmede disse, hvor hun kunde, at de Alle havde ondt af Anna, men at Ingen af Frygt for Moderen turde tage sig af hende.

„Er De ogsaa ængstelig derfor, Madam Olsen?“ spurgte Julie efter en saadan Forklaring.

„Nei, det er jeg ikke“, var Svaret, „og det er ikke længe siden Anna har besøgt mig; nu er det bleven sjeldnere og sjeldnere, det er Moderens Skyld, for hun, stakkels Barn, vil hellere end gjerne!“

En Sommereftermiddag, da Julie efter Aftale skulde drikke Thee hos Madam Olsen, traf hun til sin Forundring, Anna.

„Jeg vidste, De gjerne vilde see hende“, sagde den gode Gamle, „derfor bad jeg hendes Moder sende hende lidt op til os.

„Jeg er saa lykkelig over at være sammen med Frøkenen!“ udbrød Anna glædestraalende.

Det var meget varmt den Dag, men der var kjøligt i de smaa Værelser, og Julie følte sig saa vel, da hun sad mellem Madam Olsen og Anna. Den Gamle gik ud at sørge for Theen, Julie satte sig ved Fortepianoet og spillede Ottos Yndlingsmelodier. Den lille Pige lyttede henrykt, medens Madam Olsen, der kom trippende med Tallerkener og Fade, standsede i Døren med Taarer i Øinene; thi havde hun ikke seet den fine Skikkelse, havde hun ikke tvivlet om, at det var hendes Søn, hun hørte. Julie selv var bevæget ved Tanken paa den Fraværende, og da hun havde endt reiste hun sig for atter at indtage sin tidligere Plads. Men, hun mødte den Gamles taknemmelige Blik og hørte en Barnestemme udbryde: „O, De maa endelig vedblive.“

Hun spillede mere og mere tiltalende, det var et sjæleligt Tonemaleri, der gik til Hjertet, og da Slutningsaccorden langsom var bendøet, begyndte Anna Melodien.

Forundret vendte hun sig om: „Hvorledes, Anna, Du kjender dette Nummer, Hr. Olsen har maaskee spillet det?“

„Nei, jeg hører det for første Gang“, forsikrede denne.

Julie spillede atter, det var et vanskeligere Stykke, Melodien var mere spredt, men Anna samlede den og gjengav den ret ordentligt; Julie var heelt forundret.

„Gid jeg maatte lære Dig at spille, jeg er vis paa det vilde lønne sig!“

Anna jublede høit, det var en Lykke, hun aldrig havde drømt sig.

„Hvad vil din Moder sige dertil?“ indvendte Madam Olsen.

„Anna har intet Fortepiano", tilføiede Julie.

„Hun kan øve sig her", tilbød den Gamle.

„Moder maa gaae ind derpaa", forsikkrede Anna og dandsede henrykt omkring, som den Sag allerede var afgjort.

„Jeg skal tale med din Moder", lovede Madam Olsen, men hendes Blik sagde tydeligt, at hun ikke ventede noget godt Udfald.

Da Julie besøgte hende næste Gang, hørte hun med Bedrøvelse, at hun havde hentet et bestemt Afslag; den sære, vrantne Kone havde ligefrem erklæret, at Anna ikke skulde opdrages som Dame, at det var derfor hun holdt hende fra de fine Beboere i Stiftelsen. Hvad Anna angik, følte hun sig inderlig skuffet; det var vel ikke den første Modgang, hun havde havt, men den bragte dog en forunderlig Veemod og Tungsind over hele hendes Væsen, der aldrig tidligere var bleven spøret.

Ved Begyndelsen af Sommerferien toge Heltzens ud til Taarbæk, for at bruge Søbade, der var bleven Generalinden tilraadet; Tante Jacobine ledsagede dem, og de følte sig Alle saa vel derved, at de forlængede Opholdet paa ubestemt Tid. Dette bragte en Standsning i Julies hyppige Besøg i Stiftelsen, og først i Slutningen af August, da de atter havde faaet Brev fra Olsen, der nu opholdt sig i Berlin, foreslog Generalinden at tage derind og bringe hans Moder en Hilsen. De sade længe og passiarede med den Gamle; i Samtalens Løb fortalte hun, at Anna havde været meget syg, at denne Sygdom aldeles havde forandret hendes Moder, det var ligesom Frygten for at miste hende havde vakt hendes slumrende Kjærlighed, som om Dødens Engel, der havde hvilet over Barnets Leie, havde

bragt mildere og bedre Følelser i hendes hidtil saa haarde Sind.

„Under Feberphantasierne talte hun stadig om Dem", vedblev Madam Olsen, henvendende sig til Julie, „og vi gjættede snart, at det var Skuffelse og Sorg over ikke at maatte lære at spille, der havde naget paa hendes unge Sind og paadraget hende Sygdommen."

Julie blev meget bedrøvet.

„Du har vel ikke Noget imod, at jeg seer til Anna?" spurgte hun Moderen.

„Nei, aldeles ikke, kjære Barn, jeg føler selv Interesse for den lille Veninde og gaaer ogsaa ned til hende."

„Hun er meget svag, og De vil spore en stor Forandring", forklarede Madam Olsen, „i Søndags var hun første Gang ude at kjøre, men hun var saa mat, at jeg frygtede hun skulde besvime; det lod dog til, at Luften gjorde hende godt; thi hun er sienlynlig bedret, siden den Dag."

Julie havde reist sig, for at gaae, men standsede ved Døren.

„Madam Olsen, jeg er ganske ængstelig for at træffe Annas Moder!"

Generalinden betragtede hende forundret.

„Der er ingen Grund til Frygt", sagde den Gamle halvt smilende, „De vil finde et ganske andet Væsen, end hende, der nær havde jaget Dem bort; maa jeg fortælle Deres Moder det første Indtryk?"

„Ja, gjør det!" udbrød Julie leende.

Et Øieblik efter stod hun foran den Dør, hun tidligere havde betragtet med bange Anelser. Dette iturevne Kort var

der endnu, den daarlige Maatte ligesaa, men Laasen var blank, og den hvide Perlefarve skinnede af Reenhed; hun bankede sagte, den samme Kone lukkede op, men hvor forandret! Det tjavsede Haar pippede vel endnu uordentligt frem under Kappen, men det trodsige Udtryk var aldeles forsvundet, en mild Sørgmodighed var traadt istedetfor, og den haarde, klangløse Røst havde maattet vige for en stille, sagtmodig Stemme. Julie glemte sin tidligere Frygt, hun følte kun Medlidenhed og Deeltagelse, og udbrød hjerteligt:

„Det gjør mig ondt, at Anna har været syg, Gud være lovet, det nu gaaer fremad; det har været en tung og ængstelig Tid for Dem."

Madam Olsens Øine stode fulde af Taarer, og hun hviskede med afbrudt Stemme: „Ja, det har været en sørgelig Tid, og den er langtfra overstaaet; thi Barnet er saa mat, Lægen har sagt, hun skal have frisk Luft og Solskin, og hun er endnu for svag til at gaae; ak, hvorledes skal jeg skaffe hende det, jeg ulykkelige Moder, der er Skyld i hendes Sygdom, jeg nægtede hende Opfyldelsen af det, der altid har været hendes Lyst, og jeg er bleven grusomt straffet!"

„Ingen tænkte heller, at hun vilde tage sig det saa nær", indvendte Julie trøstende.

„Ja, det vidste jeg, for jeg kjendte hendes barnlige Ønske, jeg havde seet hendes Henrykkelse, naar en Lirekasse spillede paa Gaden, og dog nægtede jeg hende det, kan De gjætte hvorfor, Frøken Heltzen? Jeg var skinsyg, jeg frygtede, De vilde gjøre hende endnu mere fremmed for den Moder, hun aldrig havde elsket!"

Hun skjulte fortvivlet sit Ansigt i sine Hænder og brast i Graad.

„Fat Dem", sagde Julie indtrængende, „Deres Barn vil med Guds Hjælp komme sig, denne Sygdom har lært Dem at kjende Dem selv, den vil gjenforene Dem med hende."

Det syntes som om disse Ord, eller snarere den kjærlige Stemme, gjorde Indtryk, den stakkels Moder hævede Hovedet og spurgte ængstelig:

„Troer De, Anna nogensinde vil glemme den Sorg, jeg forvoldte hende?"

„Jo, det vil hun, derom er jeg overbeviist", forsikkrede Julie.

Madam Olsen aabnede Døren til Sovekammeret, der laae Anna paa Sophaen, bleg og skarp. Hun blev saa glad ved at see Julie, hun fortalte om sin Sygdom, om sin Moders trofaste Pleie, endelig sagde hun: „Jeg tænker snart at komme op til den gamle Madam Olsen, og saa vil De spille for mig, ikke sandt?"

Der var et bønligt Udtryk i Forening med et veemodigt Smiil, der tydelig sagde, hvilken Kamp og Smerte Afslaget havde bragt hende.

Samtidig lød et Suk, det var Moderen, der taus havde været Vidne til denne Scene, Julie hørte og forstod Begge, og hun svarede:

„Ja, Anna, det vil jeg, og, naar Du bliver rigtig rask, haaber jeg endnu at blive din Lærerinde, hvad siger De, Madam Olsen?"

„O, Moder, skulde det være muligt!" udbrød Anna henrykt.

„Jeg skal ikke mere modsætte mig det, naar Frøkenen er saa god at ville tage sig af Dig", hviskede denne inderlig rørt, med et taknemmeligt Blik paa Julie.

Døren var lempelig bleven aabnet, og Generalinden med Madam Olsen vare traadte ind; de havde hørt det Sidste af Samtalen og standsede ved det Syn, der viste sig for dem.

Der laae den lille blege Pige og slyngede sine Arme om den grædende Moder, der knælede foran hende, medens Julie stod ved Siden med rødmende Kind og taarevædet Øie. Generalinden lagde sin Haand paa Datterens Skulder, Anna slap hurtig Moderen, der undseelig reiste sig, men Fru Heltzen traadte hende imøde og sagde deeltagende:

„Det glæder mig, at Deres Datter er kommen sig saa godt, en Moder er i Sandhed den bedste Sygevogterske, hun kan ved sin Omhu og Kjærlighed virke uendeligt."

Madam Olsen foer sammen og svarede rørt: „Ak, Frue, denne Roes tilkommer ikke mig, jeg" . . .

Videre kom hun ikke, Anna afbrød hende og sagde undseeligt:

„Jo, Moder, Du fortjener den og meget Mere, gid jeg engang maa kunne gjengjælde Dig, hvad Du har været for mig i denne Sygdom!"

Der indtraadte en fuldstændig Taushed, Madam Olsen omfavnede kjærligt sin Datter, det var som hendes Ord havde fremkaldt en heel Forandring.

Generalinden havde under dette betragtet Patienten og opdagede snart, hvad Lægen allerede tidligere havde sagt, at nu var Sygdommen hævet, nu manglede hun styrkende Spise, Sol og Varme. Veiret var endnu sommerligt, det tegnede til at blive en smuk September, og uden at tænke paa Tante Jacobines Forbauselse og Vrede, gav hun efter for sin første Indskydelse og udbrød:

„De veed, Madam Olsen, hvilken Interesse min Datter føler for Deres Anna, Deres Barn trænger til den friske Landluft, vi ligge i Taarbæk og blive der endnu i tre Uger, hvad siger De om at give Afkald paa hende saa længe og lade os endnu idag tage hende med os?"

Annas Ansigt straalede af Glæde ved dette Forslag, i den stakkels bekymrede Moders Øine lyste Taknemmelighed, og dog var der Kamp i hendes Indre, — nu havde hun gjenvundet sit Barn — og skulde atter give det fra sig. Hun famlede som i Blinde, uden at vide det Rette, hun elskede hende saa inderligt, men Kjærlighedens Opoffrelse kjendte hun endnu ikke. Da følte hun en Haand paa sin Skulder, og hun hørte den gamle Madam Olsen tilhviske hende: „For Guds Skyld, betænk Dem ikke, husk, at det maaskee gjælder hendes Liv!"

Forskrækket foer hun sammen, dette havde hun ikke tænkt sig, og dog havde hun desværre kun altfor Ret; dette Afslag kunde blive endnu mere skjæbnesvangert end det forrige. Frygten havde grebet hende, men Tvivlen var der endnu, hun kunde ikke bestemme sig, da faldt hendes Øie paa Anna, der bedende betragtede hende, der var noget saa usigelig Veemodigt i dette Blik, der ligesom ængstende fæstede sig paa hende; det gik hende til Hjertet og beseirede hendes Egenkjærlighed.

Et dybt Suk afbrød den lange Taushed, Alle følte, hvilken Kamp og Smerte den havde indesluttet for den stakkels Moder.

Taarerne trillede ned ad hendes blege Kinder, hun trykkede heftig sin Datter til sig og hviskede:

„Tilgiv mig, Anna, at jeg kunde vakle; nu er det, Gud være lovet, ovre, og jeg modtager taknemmelig Generalindens Tilbud!"

Femte Kapitel.

Tante Jacobine sad paa denne Formiddag i et Lysthuus, der vendte ud til Strandveien; den ene Vogn efter den anden med pyntede Kjøbenhavnere kjørte forbi, men hun ændsede dem ikke, hendes store Canevasbroderi laae foran hende, men Naalen hvilede ørkesløst; thi Tankerne vare fraværende. Hun vidste, at Svigerinden og Julie atter vare tagne ind til Madam Olsen; disse Besøg fortrædigede, ja ængstede hende imod hendes Villie. Hun kjendte hende ikke, men Fordommen var stor, hun var jo Pianistens Moder! „Han er fraværenne, der er ingen Grund til Frygt", hviskede hun gjentagne Gange, for at berolige sig, men forgjæves, den Tanke, at Svigerinden dog maatte have en Plan, opstod mere og mere; thi hvorfor skulde hun ellers have tilladt Olsen at skrive sig til, hvorfor saa stadig besøge hans Moder? En tidligere Anelse bemægtigede sig hende, dog nei, det var umuligt, saa vidt kunde Generalinden ikke gaae, saaledes kunde hun ikke tilsidesætte Alle og Alt. Hun standsede i sine Betragtninger, den blotte Formodning gjorde hende liigbleg og hun mumlede heftigt: „Saa længe, jeg lever, skal et sligt Giftermaal aldrig komme i Stand!"

Det var som om denne Tanke aldeles overvældede hende, hun støttede sin Pande mod den rystende Haand, hun vilde ogsaa udkaste sig en Plan, Svigerinden skulde ikke overrumple hende.

„Jeg maa søge at vinde Julie for mig", hviskede hun ved sig selv, „jeg maa gjøre Selskabslivet saa uundværligt for hende som muligt, for derved at skille hende fra hendes Moder, det oplivede hende forrige Vinter, hvem kan vide, hvilken Virkning det faaer iaar!"

Stakkels kortsynede Tante Jacobine, der troede, det var Selskabslivet, der havde opmuntret Julie, der tillagde det Fortjenesten af at have vækket hendes hidtil slumrende ungdomsfriske Sind!

Hun gik videre i sine Betragtninger, de talrige Herrer, der ifjor flokkedes om Julie, viste sig for hende, og blandt disse Kammerjunker Rosenfeldt. Det var som Tanken paa ham bragte nyt Haab, han var en smuk ung Mand, rig, og af god Familie, det var et Parti for Niecen. „Jeg vil ofte bede dem sammen", fortsatte hun, „maaskee Julie derved kunde glemme Olsen!" Skyggen svandt mere og mere fra Frøken Heltzens Pande, denne Plan opfyldte hende med Glæde og gav hende Mod, hun hævede freidigt Hovedet, men foer pludselig sammen; ved Laagen stod en Herre, der havde en paafaldende Lighed med Kammerjunkeren.

„Hvor forunderligt!" mumlede hun, idet hun hævede Lorgnetten, „det er bestemt min ophidsede Phantasi, der vildleder mig!"

Skikkelsen nærmede sig mere og mere, det var intet Luftsyn, men Kammerjunker Rosenfeldt i egen høie Person.

Med et venligt Smil bød Tante Jacobine ham velkommen, han mødte som han var kaldet; de toge Plads i Lysthuset, og Frøkenen udviklede sin meest mulige Elskværdighed. Hun talte om Julie, fremhævede hendes mange gode Egenskaber, men Kammerjunkeren hørte adspredt paa hende.

„Maaskee han savner Julie", trøstede Tanten sig med, og hun vedblev at passiare, livligt og oprømt.

En Vogn standsede nu foran Laagen og afbrød Samtalen.

„Der har vi min Svigerinde og Julie!" udbrød Frøkenen glad.

Denne Glæde kølnedes dog betydeligt, da hun opdagede den Forøgelse, Selskabet havde faaet i Anna; hendes rynkede Pande og sammenbidte Læber viste tilfulde hendes store Misbilligelse, der naturligviis forøgedes ved at høre Svigerindens Plan. Havde Kammerjunkeren ikke været der, kunde Anna have været sikker paa en meget ubehagelig Modtagelse, nu indskrænkedes denne til et medlidende Skuldertræk og et foragtende Smiil, der ledsagede de faa Ord: „Jeg kan ikke fatte, Mathilde, hvor Du vil paatage Dig en slig Byrde!"

„Det er mig en Glæde at kunne udrette lidt Godt", sagde Generalinden roligt, „men jeg skal gjøre mig Umage for, at vor lille Protegée ikke forstyrrer Dig, hun skal have sit Værelse i den modsatte Deel af Huset, og vil opholde sig det meste af Dagen i Haven."

Dette Svar opirrede endmere Tante Jacobine, hun vendte sig fornærmet imod hende og sagde harmfuldt: „Troer Du, jeg lader mig genere af et fattigt, fremmed Barn, som Du tager til Dig, nei, saa vidt er det endnu ikke kommet!"

Kammerjunkerens Nærværelse i Forening med Julies bedende Blik lagde atter Baand paa hende, og hun taug, men General-

inden, der frygtede et nyt Udbrud, opfordrede Anna til at søge sit Værelse. Denne Angstelse viste sig dog ugrundet; Frøken Heltzen maatte vel kalde hele sin Fornuft til Hjælp, for at bekæmpe sin Harme, men det lykkedes hende; thi det stred imod hendes Plan, og den maatte udføres, der skee, hvad der vilde. Dette Barns Optagelse i Svigerindens Huus ærgrede hende, at Sligt kunde foretages uden hendes Vidende og Villie var næsten utænkeligt; for knapt et halvt Aar siden blev ikke den mindste Bestemmelse tagen uden hendes Samtykke, og nu var hun med Eet bleven et Nul, hvis Mening Ingen brød sig om. Denne Overbeviisning piinte hende, hun vilde nødig tilstaae det for sig selv, hendes Stolthed krympede sig derved, men hun følte det mere og mere, een Trøst var hende dog levnet, det var hendes Indflydelse over Julie. Denne havde tydelig tilkjendegivet sin Samstemning med Moderen i Annas Besøg, og Tante Jacobine besluttede derfor at taale det, men lovede sig, den første Gang hun traf Svigerinden i Enrum, at give hende en ordentlig Lektion. Optaget af disse Tanker, kaldte Kammerjunkerens Stemme hende pludselig tilbage til Virkeligheden.

„Hvorledes, vil De allerede forlade os?" spurgte hun forundret, „bliver De ikke og spiser til Middag hos os?"

„Jeg har allerede anmodet Kammerjunkeren derom", indvendte Generalinden.

„Men jeg maa desværre afslaae Indbydelsen, da jeg skal træffe et Par gode Venner paa Bellevue", var det artige Svar.

Vi ville følge Kammerjunkeren og see, hvorledes disse Par Venner forøgedes til tolv unge Herrer og det skjødesløst omtalte Møde til et rigt overdaadigt Maaltid, hvor Champagnen knaldede. Sang og Latter krydrede de fine Retter og forhøiede den muntre Stemning, den ene Skaaltale afløste den anden og er-

stattedes efter Bordet af flotte, selvoplevede Eventyr, hvori Fortælleren gjerne spillede Hovedrollen, hvad enten denne var ridderlig eller uridderlig, sandsynlig eller usandsynlig, eftersom Vedkommendes Phantasi var meer eller mindre ophidset af Vinen. Uagtet Kammerjunker Rosenfeldt var blandt dem, der mindst lod sig beseire af Bacchus, blev han reven med, og han, der ellers var saa taus og tilbageholden med sine private Sager, omtalte nu disse med en Lethed og Frimodighed, der under andre Omstændigheder vilde have forbauset ham selv meest af Alle. Han talte her om det, han tidligere ikke engang havde tænkt sig, om Julie og Frøken Heltzen, Tante Jacobines Glæde over at see ham, hendes Roes og Fremhævelse af Niecen var vel ikke gaaet ham uændset forbi, men han var i det Øieblik saa optaget af Lystigheden, der ventede ham, at han ikke gjorde sig Rede derfor, nu derimod syntes det ham, som om hele Planen laae udkastet, han behøvede kun at gribe derefter, saa havde han Lykken i Hænde; det forekom ham ikke saa ilde, og Vennerne fandt det samme.

„Bordene ere ordnede, Spillet er i fuld Gang!" lød det, pludlelig, „bort med Forretningerne, nu have vi Andet at tage vare."

„Ja vist, Ja vist", hørtes fra alle Kanter, „kom, Rosenfeldt, kom, spil paa din Fremtid, Du faaer jo Penge nok."

Da Kammerjunkeren befandt sig i sit Hjem, stod hele Dagsbegivenheden utydelig for ham, han havde glemt baade Julie og Tante Jacobine. Man kan derfor tænke sig hans Forundring, da en af Vennerne kort efter spurgte ham: „Hvorledes gaaer det med dit Courmageri til den smaa Comtesse, jeg kan ikke huske, hvad hun hedder?"

„Hvilken Comtesse?“ udbrød han, uden at ane Grunden til dette Spørgsmaal.

„Du talte paa Bellevue om en gammel Tante, der havde tiltænkt Dig en smuk og rig Arving“, vedblev Vennen.

Nu gik det op for Rosenfeldt, Tante Jacobine viste sig med sit indsmigrende Væsen, hele Planen stod atter for ham, men udtydelig som en Drøm; han fattede ikke, hvorledes han havde kunnet udtale sig saaledes, og han svarede ligefrem:

„Det kan jeg ikke mindes, det maa være et Spil af Phantasien, jeg tænker ikke paa at gifte mig!“

„Deri gjør Du Ret, min Ven“, og han følte et let Slag paa sin Skulder.

„Jeg er dog ilde ved at have fortalt en saadan Historie“, vedblev Kammerjunkeen tankefuld, „den kunde let bringe mig en Ubehageligheb.“

„Derfor kan Du være ganske rolig“, forsikkrede Vennen, „der er paa min Ære ikke Een, der erindrer det Mindste, hvad mig angaaer, kan jeg ikke, om det gjaldt mit Liv, sige Dig Familiens Navn; — Du nævnte naturligviis baade Tantens og Niecens!“

Rosenfeldt ærgrede sig over sin Ubetænksomhed, men Vennens Ord havde vakt nye Tanker, og da Vinteren kom, besøgte han atter Heltzens. Hvormegen Umage han end gjorde sig og hvormeget Tante Jacobine end opfordrede ham dertil, formaaede han dog ikke at coure til Julie, der var Noget, der ligefrem forhindrede ham derfra. Han talte og dandsede med hende, hans Besøg hos Generalinden og Frøken Heltzen vare hyppige, men desuagtet var der Ingen, der nævnte ham sammen med Husets Datter. Medens mangen en ung Pige ikke kan sige en Herre et venligt Ord, uden at det strax giver Anledning til Be-

mærkninger, var Julie blandt de Faa, der rige og smukke gik aldeles fri; hendes rolige, beskedne Væsen, der var eens imod Alle, bidrog sikkert hertil, men vel især Tanken om den fraværende Olsen og hendes inderlige, trofaste Kjærlighed, der ligesom beskyttede hende overalt. Hendes Moder glædede sig herover, hos Tante Jacobine derimod faldt det ikke i god Jord; hun saae Julie gjøre Lykke, men hun vilde ogsaa høre tale derom, det maatte ikke være forbi med selve Aftenen; — denne Taushed yndede hun ikke, den kunde let forstyrre hendes Plan.

Sjette Kapitel.

Annas Besøg var overstaaet langt bedre, end Generalinden og Julie havde dristet sig til at formode; Tante Jacobine havde glædet sig over hendes musikalske Evner, der mere og mere traadte frem, havde billiget Niecens Ønske at undervise hende, ja havde endog lovet hende en Lærer i Sang. Dette sidste blev optaget med stor Henrykkelse, og ihvorvel Frøken Heltzen langt fra havde noget Vindende ved sig, nærmede Anna sig hende i sin Taknemlighed, og smigrede derved Tante Jacobine, der samtidig følte sig tiltalt af hendes naturlige, beskedne Væsen.

De tre Uger svandt hurtig, Veiret havde været yndigt, og Anna var kommen sig godt; Efteraaret med dets kolde Vinde indfandt sig nu og tvang de sildige Landbeboere at tye til Byen. En af de første Dage i Oktober flyttede Heltzens ind, og Anna tog tilbage til sin Moder, men hun besøgte næsten daglig sine nye Venner; thi foruden at hun spillede med Julie, havde Generalinden tilbuden hende at deeltage med Margrethe i enkelte af dennes Undervisningstimer.

Den første Deel af Vinteren svandt saaledes hen, Julie var efter Tante Jacobines Ønske tilsyneladende optaget af Baller og Selskaber, Kammerjunker Rosenfeldt blev, som ovenfor omtalt,

en stadig Gjæst, og til enkelte Tider syntes det som om hendes Plan virkelig skulde lykkes.

En Aften i Begyndelsen af det nye Aar var der Selskab hos Tante Jacobine; det var for Størstedelen Unge, og den ryddede Spisesal viste, at der skulde dandses, dog mødte ingen Baltoiletter Øiet; thi det var en Overraskelse, og inden Bordet blev musiceret.

Blandt de mange, unge Damer i deres lyse Slæbekjoler opdage vi et Par Børn, af hvilke det ene var Margrethe, medens det andet lod til at være en jevnaldrende, halvvoxen Pige, hvis forundrede Blik tydelig sagde, hvor fremmed hele denne Omgivelse var hende. Det var jo ogsaa en ny Verden, hun i sin Moders lille Hjem ikke engang drømte sig; thi Læseren har sikkert gjættet, at det var Anna Olsen. Siden Efteraaret havde hun gjort betydelig Fremskridt i sin Musik, og Tante Jacobine havde ønsket, at hun paa denne Aften skulde lade sig høre i Sang, og derved atter viist sin Forfængelighed, ikke at foretage sig Noget, uden at Verden vidste det og kunde afgive sin Dom.

Julie havde spillet smukt og tiltalende som altid; Kammerjunker Rosenfeldt havde vendt Nodebladet for hende og takkede hende, idet han vilde forlade Fortepianoet, men hun udbrød med et Smil:

„De er endnu ikke færdig med Deres Dont, jeg slipper Dem ikke saaledes, nu skal jeg accompagnere Anna, min lille Protegée, som De vist kjender fra i Sommer."

Rosenfeldt havde ikke seet hende, siden Mødet i Taarbæk, og dette var naturligviis glemt; det vilde desuden under alle Omstændigheder have været ham vanskeligt at gjenkjende det svage, blege Barn i den nu af Sundhed blomstrende Anna.

Hendes klokkerene Stemme lod sig høre, den havde et betydeligt Omfang og forbausede Alle. Især syntes den at gjøre et ubeskriveligt Indtryk paa Kammerjunkeren, han lyttede som en Drømmende, og kunde ikke løsrive sit Blik fra hende.

„Spiller De ikke ogsaa for os?" spurgte han, da Anna havde sluttet; denne taug, og Julie svarede: „at dermed maatte hun vente endnu noget."

Den unge Piges Sang blev afløst af en konstlet Damestemme og glemt af Mange, men ikke af de sande Musikkjendere, der Alle havde følt, hvilket stort Talent hun besad. Blandt disse var især Kammerjunkeren, han opledte Anna, talte med hende, og da Musiken spillede op til Dands, engagerede han hende. Anna var ikke vant til hans smigrende Ord, hun rødmede og fremstammede en Undskyldning.

„Hvorledes, dandser De ikke?" spurgte han forundret.

„Jeg lærer i Vinter", svarede hun undvigende.

Tante Jacobine nærmede sig i det samme.

„Maa Deres Protegée ikke dandse?" spurgte han hende.

Det var ikke efter hendes Ønske, at han skulde vælge Anna til sin Dame, men Julie var allerede optaget, og saa hellere hende, end nogen Anden; hun klappede hende derfor paa Kinden og sagde usædvanlig venlig: „Har Du Lyst, Anna, maa Du for mig gjerne."

Anna dandsede med Kammerjunkeren; efterhaanden som hun talte med ham, blev hun friere og livligere, hun glemte hans smigrende Ord, hun saae kun hans godmodige Ansigt og smukke brune Øine, der venligt hvilede paa hende, medens han glædede sig over hendes naturlige, forstandige Svar.

Der var Noget ved denne unge Pige, der forunderlig tiltalte ham; efterat hun var tagen bort, saae han hende længe

for sig, syntes at høre hendes yndige Sang, og glædede sig over hendes Løfte, at ville spille for ham.

Medens Anna sig selv uafvidende optoge hans Tanker, kunde heller ikke hun glemme den fremmede Herre, der med saa megen Interesse havde forespurgt sig om Alt hende henrørende, og da hun kom hjem til sin Moder, maatte hun tale om ham, beskrive hans Ydre og gjentage hans opmuntrende, rosende Ord.

Nogle Dage efter spillede hun med Julie, Tante Jacobine var netop nærværende og talte ligesom tilfældig om Kammerjunkeren.

„Det var en flot Dandser, Anna havde i ham", sagde hun livligt, „jeg tør sige, mangen en Dame har misundt Dig."

„Han har sikkert tilhvisket Dig mangt et smigrende Ord", tilføiede Julie.

„Han roste mig altfor meget, det føler jeg godt", sagde hun undseligt, „men han talte tillige saa rart, og saa har han saadant et prægtigt Ansigt."

Frøken Heltzen smilte oprømt og udbrød:

„Det er netop min Anskuelse, Anna har forstaaet at bedømme ham!"

Hun glædede sig; thi her havde hun vundet en Forbundsfælle, der maaskee kunde blive hende nyttig, og som hun aldrig havde tænkt sig. At Anna steg herved, viste sig tydeligt; thi hendes Besøg hos Frøken Heltzen bleve fra den Dag hyppigere. Dog traf hun ikke Kammerjunkeren førend en Maanedstid efter, og fandt da først Leilighed til at indfrie sit Løfte.

Det var en Søndag, Generalinden med Julie, Margrethe

og Laura Gerner vare budne til Tante Jacobine tilligemed Rosenfeldt.

Efter Bordet spillede Anna, det var et et lettere Nummer, men hun udførte det med Smag og Færdighed, derpaa phantaserede hun. Kammerjunkeren var aldeles forbauset, han raabte da Capo, og kunde ikke blive træt af at høre hende. Da hun omsider forlod Fortepianoet, vedblev han at tale om Musiken og nævnte, at hun burde lære Generalbas.

„Det skal hun ogsaa, men først til Efteraaret", sagde Tante Jacobine.

„Hvor De er god imod mig, Frøken Heltzen!" udbrød Anna taknemmelig.

„Slutter De ikke med en lille Sang?" spurgte Kammerjunkeren kort efter.

Anna sang nogle smaa Romancer med sin bløde, gribende Stemme, Alle glædede sig, med Undtagelse af Een, det var Laura Gerner; hun klappede vel i Hænderne og raabte da Capo, som de Andre, men de blege Kinder og tæt sammenpressede Læber viste kun altfor tydeligt hendes Sinds Oprør. Den livlige, ridderlige Kammerjunker havde gjort et stærkt Indtryk paa hende, længe var hun foruroliget med Hensyn til Julie, hun havde udspioneret ethvert Ord og Blik imellem dem, men trøstede sig snart, at hendes Mistanke var ugrundet, nu viste sig derimod en ny Medbeilerinde, og dette i Skikkelse af et Barn. Laura betragtede sit lille fine Ansigt i det lige overfor hende hængende Speil, og maatte tilstaae, at hvad det Ydre angik, var Fordelen paa hendes Side, men det var jo ikke dette, der havde tiltrukket sig hans Opmærksomhed, det var jo Musiken, det opvorende Talent, og et saadant var hun saa langt fra at besidde. Hun havde nydt en omhyggelig Barneopdragelse, men hendes Evner,

der ikke udmærkede sig i nogen bestemt Retning, vare ikke senere blevne udviklede, hun havde aldrig følt Lyst til Musiken, havde ingen Sangstemme, denne Beskjæftigelse var derfor bleven lagt tilside samtidig med alt Andet; hun havde siden sin Confirmation mest offret sig til Huusvæsenet og søgt at gjøre Hjemmet hyggeligt og tiltrækkende for sin Fader, der var Enkemand. Ikke desto mindre bragte denne Eftermiddag en ny Beslutning, hun vilde gjøre hvad hun kunde for at vinde Rosenfeldt, hun vilde lægge sig efter Musiken, og hun overraskede Julie ved at bede hende laane sig nogle Noder.

„Hvorledes, Laura, vil Du atter spille?" spurgte denne forundret.

„Ja, jeg har pludselig faaet Lyst, jeg troer, det vil oplive Fader!" Laura rødmede over denne lille Usandhed.

Kammerjunkeren hørte hendes Beslutning, men han opmuntrede hende hverken med Ord eller Blik, og Laura fortvivlede atter.

Det var som om Anna pludselig stod for hende i en heel anden Skikkelse, hendes store, næsten stirrende Øine syntes hende interessante, de talte om Klogskab og Energi, den opstaaende Næse forekom hende smuk; thi den forhøiede det forstandige Indtryk, medens de stærkt rødmende Kinder vidnede om Ungdom og Sundhed. Laura kunde ikke lade være at betragte hende, uagtet hun følte, at hun mere og mere forstyrrede hendes Sindsro.

Optaget af disse Tanker satte hun sig nogle Dage efter ved sit Fortepianv, men de smaa hvide Fingre vare ikke vante til at bøie sig efter Tangenterne, og Annas barnlige Skikkelse traadte desuden forstyrrende til; det var hende ikke muligt at samle sig, Noderne løb i et Eet for hendes Øie, Tonerne surrede i hendes Øren, og hun reiste sig halvt grædende.

Saaledes gik det oftere, andre Beskjæftigelser lagde Beslag paa hendes Tid, og ihvorvel det syntes hende som om hun var istand til at overvinde alle Vanskeligheder, hvor det gjaldt Kammerjunkeren, glemte hun dog snart Musiken og den tagne Beslutning. Hvad der vel ogsaa bidrog hertil, var et Møde med Anna, der med Posen paa Armen vendte hjem fra Skolen, i Forening med en seirende Balaften. Dette bragte atter Smilet tilbage paa hendes Læber og Haabet i hendes Hjerte, Kammerjunkeren havde vel ikke været Vidne til Seiren eller bidraget dertil, men naar saa Mange havde bøiet sig for hende, hvorfor skulde han ene staae kold og uberørt tilbage! Det forekom hende næsten utroligt, og som et forkjælet, forvænt Barn, trøstede denne Tanke hende snart.

For Anna var hiin Middag hos Frøken Heltzen heller ikke gaaet uberørt hen; de Følelser, der saa tydelig havde bevæget Laura, kjendte hun vel endnu ikke, men der var kommen en Glæde i Forening med Alvor i hendes Sind, det var som om Barndommens lette, sorgløse Tanker pludselig maatte vige for dybere, der bragte et nyt Udtryk, fuldt af Ro og Forstand, og dog kjærligt og mildt. Det var som om hun med eet var bleven flere Aar ældre, hun tabte Lysten til alle barnlige Beskjæftigelser og gik med en næsten overdreven Iver op i sin Undervisning.

Margrethe opdagede snart, at hun havde mistet sin livlige Legesyster, og dog var denne ligefuldt oprømt og glad, det var som om hun ikke selv anede den Forandring, der var foregaaet; thi naar Margrethe bebreidede hende Ulyst til dette eller hiint, blev hun næsten forundret og svarede:

„Deri tager Du bestemt feil, jeg føler det ikke selv!"

Hun gjorde Vold paa sig, spillede Morskabsspil og bivaanede Baller og Selskaber, opførte af pyntede Papirsdukker, hvor en eller anden Scene fra Selskabsaftenen hos Tante Jacobine gjerne blev gjengiven med konstfærdig Sikkerhed af Margrethe; kun eengang vendte hun sig ærgerlig bort, da denne viste hende en Herre- og Dammestikkelse, forestillende Kammerjunker Rosenfeldt og Julie, og den Parodi af et begyndende Courmageri, som Margrethe fremstillede med Liv og Lune, anslog en hidtil rolig Streng i hendes Indre; med Nød og neppe holdt hun sine Taarer tilbage, og da Scenen var til Ende, maatte hun opbyde al sin Kraft, for at tilveiebringe et Smiil. Fra den Dag kom der et veemodigt Udtryk i hendes Øie, der talte om en indre Sjælekamp, hun ikke kjendte og forstod; næsten, uden at vide det, vogtede hun Julie nøie; denne Mistroiskhed kunde let have havt bedrøvelige Følger og bevirket en Adskillelse imellem dem, men en stor Sorg, der berørte dem Begge, om end ikke i lige høi Grad, bragte snart Anna til at glemme alt Andet.

Generalinden havde i den sidste Halvdeel af Vinteren begyndt at skrante; uden just at være syg, klagede hun snart over Eet, snart over et Andet i Forening med en forunderlig Mathed og Afkræftelse; Lægen havde tilraadet Ro og Hvile og, naar Sommeren kom, frisk Landluft og Søbade. Boligen i Taarbæk blev derfor atter leiet, og i Begyndelsen af Juni tog hele Familien derud, iberegnet Anna.

Det havde været en stor Skuffelse for Julie og ikke mindre for Generalinden, at Olsen ikke blev sin Bestemmelse tro, at vende tilbage i Foraaret, men der var saa Meget, der havde opfordret ham til at blive, at de private Ønsker maatte sættes tilside; han havde ikke alene assisteret ved flere Concerter, men componeret Musiken til en Ballet, der var bleven modtaget med

Begeistring af Pariserne. Dette var en ualmindelig Lykke for en ung Konstner, den gamle Moder græd af Glæde, og Heltzens deelte denne, endog Julie glemte sin Sorg over, at der vilde hengaae et halvt Aar inden hun saae ham, og hun udbrød: „Det var jo Synd at kalde ham tilbage, jeg er taknemmelig for hvert et Blad, der føier sig til hans Konstnerkrands.“

Hun saae saa barnlig glad ud, medens Taarer til Modsætning befugtede hendes lange Øienhaar. Generalinden sukkede, ligesom en tung Byrde hvilede paa hende, hendes Kind blev endnu blegere end ellers, og hun foldede Hænderne som om hun bad for sit Barns Lykke. Det var som hun i saadanne Øieblikke anede sin Sygdom og frygtede for Julies Fremtid, men hun nævnte aldrig et Ord derom, og der kunde igjen være Tider, hvor hun livligt og oprømt talte om Olsens Tilbagekomst og næste Vinter.

De sidste Breve havde givet Anledning til mangen en Samtale, hvor Anna havde erfaret Heltzens Interesse for den unge Pianist, Margrethe havde desuden ved henkastede Ord ladet hende ane mere end hun selv kunde tænke sig som Mulighed, og naar hun saae og hørte Tante Jacobine i sin Høihed, smilede hun over sin Venindes barnlige Luftkasteller, som hun kaldte dem.

De første Maaneder af Sommeren vare gaaede, uden at frembringe nogen Bedring i Generalindens Tilstand; Veiret havde været smukt, og hun havde i længere Tid daglig brugt Søbade, men Matheden og Afkræftelsen var den samme. En Formiddag først i August var Julie tagen ind til Byen med Margrethe, Tante Jacobine sad i Havestuen og Anna ved Fortepianoet; hun gjorde en lille Pause og foer pludselig sammen ved et let Skrig, der hørtes fra Haven.

„Min Gud, hvad var det!“ udbrød hun ængsteligt.

„Formodentlig et af de uartige Børn ved Siden af“, sagde Frøkenen koldt.

„Det troer jeg ikke, det lød saa sygeligt“, vedblev Anna; „Generalinden er i Lysthuset“. Med ængstelig Mine løb hun ned ad Verandaen. Tante Jacobine smilede overlegent og vedblev at brodere. Anna ilede hen til det største og tætteste Lysthuus, hun saae i Fraſtand Generalindens lyſelilla Kjole pippe frem imellem de grønne Blade, dette beroligede hende, og dog bankede hendes Hjerte, som om det bebudede en eller anden Ulykke; hun ſtandſede lidt for at ſamle ſig: hvad vilde Fru Heltzen tænke, naar hun ſaaledes kom ilende; og hun kunde ikke vente, det var ſom om noget Uforklarligt drev hende fremad.

Hvor Generalinden lænede ſig beſynderligt paa Bænken med Hovedet paa Bordet! „Er De ſyg, Fru Heltzen?“ udbrød Anna bekymret.

Der kom intet Svar, Anelſen var kun altfor rigtig, Generalinden var beſvimet.

Man tænke ſig Julies og Margrethes Skræk, da de kom hjem og fandt Moderen ſengeliggende, i Feber, uden Bevidſthed. Der blev øieblikkelig ſendt Bud til Lægen, først henad Aften kom den gamle Profeſſor B. fra Kjøbenhavn, der havde kjendt Generalinden ſom ung og Julie ſiden hendes Fødſel; han rystede betænkelig paa Hovedet, den længe frygtede Sygdom var brudt ud og Kræfterne aftagne.

I over en Maaned havde Generalinden været ſyg, Julie og Anna havde pleiet hende; hun havde ſaa godt ſom ſtadig ligget i Feber, men rolig og taus, ſtille og blidt ſom et Barn. Kun en Gang, da Julie ſad ved Sygeſengen, ſyntes hun at vaagne

af sin Døs, hun hævede Hovedet, søgte at aabne Øinene og hviskede med afbrudt Stemme:

„Hvorfor kommer Olsen ikke, jeg maa see ham, inden jeg dør!"

Anstrengelsen havde været voldsom, Hovedet faldt slapt ned, og Bevidstheden var med det samme borte.

Julie var ligbleg, Taarerne løb ned ad hendes Kinder, og hun skjulte fortvivlet sit Ansigt i sine Hænder. Det var første Gang, det ret var gaaet op for hende, at hun skulde miste sin Moder, og dog, maaskee det kun var en sygelig Indbildning, maaskee det netop bebudede en Krisis! Mange Følelser bevægede det unge, kjærlige Sind, medens de mest forskjellige Tanker bestormede hende; hvor var det muligt Andet, end at hun ved at tænke paa ham, der var fraværende, ogsaa dvælede ved Fremtiden. Hvorledes vil denne blive, naar Vorherre kaldte hendes Moder til sig? Stakkel, hun følte sig saa ulykkelig, hun stod saa ene, hvad skulde hun gjøre? Burde hun ikke skrive til Olsen, maaskee det var Tid endnu!

Hun sad paa sit Værelse med Papir foran sig, Pennen var dyppet, men hun tøvede, og hvorfor? Hun vidste det ikke selv, hun havde tidligere tilføiet nogle Linier i sin Moders Brev, men nu skulde hun hemmelig skrive ham til og bede ham komme hjem. Et svagt Skrig lød fra Sygeværelset, hun foer sammen, tog Mod til sig og skrev. Hun fortalte om sin Moders Sygdom, om hendes henkastede Ord, der tydelig sagde, hvor optaget hun havde været af ham, hvorfor Julie bad ham komme saa snart som muligt. Brevet var forseglet, Postbudet gik forbi, hun rakte ham det hurtigt; hun følte sig saa lettet og skyndte sig ind til den Syge.

Moderens Tilstand var forværret, Skriget havde bebudet en Krisis, der var indtruffen i al sin Kraft. Professoren indfandt sig kort efter, hans betænkelige Mine røbede Alt, han trykkede Julies og Margrethes Hænder og ubrød bevæget: „Mine stakkels Børn, Gud trøste Eder i Eders Sorg!"

Margrethe hulkede høit, Julie og Anna vare roligere, men i deres bekymrede Træk læstes kun altfor tydeligt deres Hjerters sande Tilstand. Lægen var gaaet, de sade alle om Dødsleiet; en Time forløb i ængstelig Stilhed. Den Syge gjorde en Anstrengelse, som for at reise sig, og hviskede med afbrudte Ord:

„Jacobine, beskyt mine Børn, gjør min Julie lykkelig!"

Frøken Heltzen havde grebet hendes Haand og sagde usædvanlig hjerteligt:

„Vær rolig, Mathilde, jeg elsker Julie, som var hun mit eget Barn!"

Et overjordisk Smiil gled hen over Generalindens Ansigt, et Suk, og hun havde udstridt sin Kamp.

Syvende Kapitel.

Strax efter Moderens Død tog Julie og Margrethe til Tante Jacobine, den første, for der at danne sig et Hjem, den sidste kun midlertidig, da en Onkel og Tante i Fyen vilde antage sig hende som Datter. Det blev en ny Sorg for Julie at skulle skilles fra den kjærlige Søster, der var kommen en ubeskrivelig Veemod over hele hendes Væsen, og dog blev det hende, der maatte trøste i Adskillelsen og fremhævede Gjensynets Glæde.

„Det er langt lettere for Dig", pleiede den livlige Søster at sige, „Du bliver tilbage hos Madam Olsen og Anna, jeg derimod forlader Alt", og hun brast i Graad.

Der gik et næsten bittert Smiil over Julies Læber, da den gamle Madam Olsen blev nævnet; thi midt i sit Savn af Moderen havde hun manglet den Trøst, at besøge hende. Dagen efter Generalindens Død havde hun modtaget et hjerteligt, deeltagende Brev fra hende, Anna havde bragt det; Tante Jacobine hørte dets Indhold og hendes Udbrud: „Hvor jeg er taknemmelig over at have en saa kjærlig, moderlig Veninde!" Dette i Forening med den tidligere Fordom var tilstrækkeligt for Frøken Heltzen, og da Julie kort efter yttrede Ønsket om at besøge

hende, sagde hun bestemt: „Du veed, Julie, at dette Bekjendtskab er mig imod, skriv hende til, det er Alt, hvad hun kan forlange. Jeg kan desuden ikke saaledes undvære Dig, mit Barn, dertil er jeg altfor glad ved at have Dig hos mig", og hun lagde Armen om Niecens Liv, men denne sagde ligesom bebreidende: „Naar Du holder saa meget af mig, Tante, hvor kan Du da nægte mig denne Trøst!"

Frøken Heltzen slap hende hurtig og sagde strengt: „Tal ikke saaledes til mig, der sætter Pligten over Alt; veed Du ikke, Julie, at om det var dit høieste Ønske, din bedste Trøst, jeg berøvede Dig, maatte jeg gjøre det, naar det stred mod mine Anstuelser for dit Fremtidsvel!"

Julie foer sammen, hvilken Kamp og Smerte indesluttede ikke disse Ord! Hun trykkede Haanden mod sit bankende Hjerte og taug, men da hun kom ind paa sit Værelse, brast hun i Graad.

Hun følte sig saa ene og forladt, hun tænkte paa ham, der endnu ikke var vendt tilbage; havde Brevet ikke naaet ham, eller hvad Andet havde forsinket ham?

Hvor det var urigtigt af hende at bede ham komme, at kalde ham bort fra al hans Glæde, hjem til Sorg og Krænkelse! Stakkels Otto, han, der nu følte sig fri og hædret af Alle, hvor vilde han lide under de gamle Familiefordomme!

Tanken dvælede ved Moderen, og Julies Taarer gave sig frit Løb; hun vilde have overvundet dette og ikke hvilet, førend hendes Barn var lykkelig! Denne kjærlige Moder havde hun mistet, Savnet var bleven dobbelt, nu stod hun ene i Kampen! Nei, ene stod hun ikke, Otto vilde snart være ved hendes Side, han vilde dele den med hende, og Vorherre, Alles, men især de Forladtes bedste Støtte, vilde beskjærme og bevare hende. Hvem

formaaede vel bedre at støtte og raade hende, end han! Han vilde lysne for dem paa deres Vei og lette dem Modgangens tunge Byrde!

Men Olsen kom ikke, en Maaned var gaaet, Margrethe var reist, og Julie havde hverken seet eller hørt til ham. Hun havde skrevet til hans Moder, at hun i Tankerne stadig var hos hende, men at Forholdet havde forandret sig, og at i hvor nødigt hun end vilde, maatte Besøgene ophøre, dog haabede hun kun for en Tid. Hun talte om sin Sorg og sit Savn og bad hende imellem sende hende nogle Linier, hun kunde trænge til al Trøst, og de vare hende saa kjærkomne.

Tonen var saa veemodsfuld, at den gamle Kone følte sig inderlig rørt, og mange smertelige Tanker opstod hos hende; den bange Anelse ved Julies første Besøg havde desværre bekræftet sig, og dette endnu hurtigere og sørgeligere, end hun nogensinde havde tænkt sig. Skulde hun sætte sig ud over Alt, trodse Frøken Heltzen og besøge Julie? Dette Spørgsmaal gjorde hun sig mangen en Gang, det foresvævede hende Dag og Nat, men det vilde sikkert kun forværre Forholdet, og hun indskrænkede sig derfor til Pennen.

Anna verlede Brevene, Tante Jacobine vidste det, hun saae det kun ugjerne, men glædede sig over, at Niecen havde adlydt, det var den første Underkastelse, der sikkert vilde blide fulgt af flere.

Tiden gik hen, uden Efterretning fra Paris, uden nogen trøstende Samtale med Madam Olsen, og Julie begyndte at fortvivle. Mange forskjellige Tanker krydsede hinanden, Otto kunde ligge syg, alene, mellem Fremmede! Han havde Venner, de vilde pleie og passe ham, han var ung, og Vorherre vilde holde sin Haand over ham! Der gik næsten et Smiil over

Julies Læber, hvilke taabelige Phantasier, hvorfor saaledes ængste sig uden Grund, men Smilet forsvandt, en ny Tanke greb hende, en smerteligere og piinligere, dog nei, det var umuligt, Olsen kunde ikke glemme hende! Men, hvorfor skrev han ikke? Vilde han ikke reise hjem, burde han besvare hendes Brev! Et Ord fra ham vilde trøste og berolige hende, hvorfor kom det ikke? Skulde en Pariserdame have fortrængt hende? Otto var trofast og inderlig, denne Sorg kunde ikke ramme hende! Hun mistroede ham ikke, men hun var ængstelig og urolig, og denne Stemning forværredes mere og mere. Anna saae den og bedrøvedes inderlig, hun vidste nu, hvem Julies Tanke gjaldt, hun kjendte hendes Haab, og glædede sig derover, medens hun samtidig frygtede Udfaldet. Gjennem hende blev Madam Olsen forelagt mangt et Spørgsmaal, men Annas Besøg indskrænkedes, hendes Moder var pludselig begyndt at skrante, og Julie var ene overladt til sin Tvivl og Bekymring.

Otte Dage vare gaaede, uden at Anna havde været hos Frøken Heltzen; i den Tid havde hun ikke hørt et Ord om sine Venner; denne Uvished var ikke til at udholde.

Paa en Formiddag sad Julie i Dagligstuen, hun var ene, Haandarbeidet hvilede skjødesløst hen, Driften til Virksomhed var borte. Sorgen havde sat sit Alvorsstempel paa hendes ungdomsfriske Ansigt, Blikket var sænket, og Panden støttede sig tungt mod den kolde Rude. Pludselig hævede hun Hovedet, reiste sig hurtig og udbrød:

„Jeg kan ikke vente længere, det gaae som det vil, jeg maa hen til Madam Olsen!"

Døren aabnedes, Tante Jacobine med Laura Gerner traadte ind.

„Laura kommer, for at hente Dig til en Spadseretour", sagde Tanten.

„Veiret er saa smukt, jeg har tænkt mig, vi skulde gaae op paa Volden", fortsatte Veninden.

„Laura vender tilbage og spiser til Middag med os", tilføiede Frøken Heltzen.

Alt dette blev fremsagt saa hurtigt, at Julie ikke kunde indvende et eneste Ord, og desuden til hvilken Nytte! Hun spillede derfor som altid den Føielige.

Veiret var ualmindeligt for en Efteraarsdag, den friske, langt fra kolde Luft gjorde hende godt, og Samtalen med Laura blev mere livlig end hun havde tænkt sig.

„Din Tante overgik virkelig sig selv idag!" udbrød denne.

„Hvad mener Du?" spurgte Julie forundret.

„Hun har altid været meget omhyggelig for Dig", vedblev Veninden, „men idag overskred hun alle Grændser, hun vilde paa ingen Maade tillade, at Du gik alene hjem."

Julie rødmede, men svarede tilsyneladende roligt:

„Du har sikkert taget feil!"

„Nei, hvor kan Du troe det", lød det næsten fornærmede Svar. „Tante Jacobine indbød mig til Middag, det modtog jeg med Fornøielse, men jeg har lovet Fanny Bruhn at besøge hende idag, jeg vilde derfor skilles fra Dig, men Du har forvænt den gamle Frøken med din Føielighed, og paa alle mine Indvendinger svarede hun kun: „Der kan De gaae en anden Dag, Laura!" Nu veed jeg ikke hvad jeg skal gjøre, jeg har paa en Maade givet et Løfte og har ondt for at holde det."

„Hvor boer Fru Bruhn?" spurgte Julie, hvem en Tanke pludselig var faret gjennem Hovedet.

„Paa Gammel Torv", lød Svaret, „gid Du vilde gaae med derop eller vente paa mig, troer Du ikke det kunde lade sig gjøre?"

„Jo, Laura, hvis Du kan tie! Jeg har en gammel Bekjendt i Stiftelsen i Skindergade, hende besøger jeg, medens Du gaaer op til Bruhns, men taler Du derom til Tante, bringer Du mig i en stor Forlegenhed!"

Julie var saa alvorlig, hendes Stemme saa veemodig, at Laura foer sammen og betragtede hende opmærksomt.

„Hvorledes, Julie, Du har en Hemmelighed for din Tante?" spurgte hun forundret.

Julie trykkede hendes Haand og sagde undvigende: „Forholdet har forandret sig, Laura, til Sorg og Bedrøvelse for mig!"

En dyb Taushed indtraadte, Lauras Blik tydede Deeltagelse, men der var Noget ved Julie, der ligefrem afholdt hende fra at spørge.

Et Øieblik efter gik denne ind ad Stiftelsesporten, hun saae saa tankefuld og bevæget ud! Sidst, da hun havde været her, var det sammen med Moderen, og nu maatte hun stjæle sig til at besøge sin gamle Veninde!

Hvor Alt havde forandret sig; hun, der tidligere aldrig havde foretaget sig det Mindste, som ikke vidstes i Hjemmet, gik nu paa forbudne Veie! Dette Besøg var jo hverken til Skade for hende selv eller Andre, men kun en Grille af taabelig Stolthed, burde man ikke altid sætte sig ud over en saadan! Dog bankede hendes Hjerte ængsteligt, da hun gik op ad Trappen, og hun foer sammen ved at høre sit Navn; det var Anna, der forundret gjenkjendte hende.

„Hvorledes, har Frøken Heltzen tilladt Dem at komme her!" udbrød hun glad.

„Tante veed det ikke", svarede Julie med et Suk, „jeg længtes saa inderligt efter Madam Olsen, at jeg benyttede mig af en Spadseretour med Laura Gerner!"

„Hvorfor indviede De ikke mig i Deres Ønske!" udbrød Anna ligesom bebreidende, „jeg kunde maaskee ogsaa have hjulpet Dem."

„Nei, Anna", sagde Julie næsten hæftigt, „Du skal være udenfor den Sag, Tante holder af Dig, hun kan blive meget for Dig i Fremtiden, jeg vilde aldrig tilgive mig selv, om jeg ødelagde den for Dig. Du veed af Intet, og har hverken seet mig eller hørt om mit Besøg."

Hun trykkede hendes Haand og vilde gaae hende forbi, men Anna standsede hende atter.

„Moder er syg, det er Grunden, hvorfor jeg ikke har været hos Dem i nogle Dage."

„Er hun sengeliggende?" spurgte Julie deeltagende.

Paa det bejaende Svar, tilføiede hun: „Besøg os snart, Anna, jeg tør hverken see til din Moder, eller tale om hende."

Noget efter stod hun ligeoverfor Madam Olsen. Hun kastede sig hulkende til hendes Bryst og hvikkede bevæget:

„Jeg maatte til Dem, Længselen var altfor stor, men Tante veed Intet derom, kan De tilgive mig?"

„Kjære Barn!" udbrød den Gamle, „jeg er saa taknemmelig over at see Dem, at jeg glemmer alt Andet, har De begaaet en Uret ved at komme her, veed jeg, at det var den dybe Trang, der ledede Dem!"

„Ja, det var det!“ udbrød Julie, idet hun hævede Hovedet, „husk desuden, hvilken Forandring der er foregaaet siden Moders Død“, og der gik et næsten bittert Smiil over hendes Læber.

Længe sade de og talte sammen. Julie aabnede sit Hjerte for hende og fortalte om sin Frygt og Uro; den kjærlige Moder følte en lignende, hun havde selv ikke hørt fra Sønnen over en Maaned, men hun sagde Intet derom, og trøstede saa vidt hun formaaede. Julie hørte rolig til, men da hun var færdig, lagde hun undseelig Hovedet mod hendes Skulder og hviskede:

„Hvis han havde glemt den danske Pige!“

En Arm omslyngede hende, et Kys blev trykket mod hendes Pande, og hun hørte Moderen udbryde: „Julie, Julie, det er Skinsygen, der taler, hvor kunde De troe Sligt om min Otto!“

„Tilgiv mig, jeg troer det heller ikke!“

Julie hævede sit blussende Ansigt, medens Moderen vedblev: „Nei, Barn, alt Andet er Skyld, kun ikke det“, og hun fortalte, hvorledes han kun havde været optagen af hende, af Haab og Glæde for Fremtiden.

Julie sukkede ved Tanken om denne Meddelelse, den havde trøstet og beroliget hende, og Besøget gjorde hende godt.

„Jeg seer paa dit Ansigt, at Du har opnaaet, hvad Du ønskede“, sagde Laura, der ventede paa hende, „naar nu kun Tante Jacobine ikke gjør Bemærkninger over vor lange Udeblivelse.“

Laura Gerner var nysgjerrig, som det forkjælede Barn var hun vant til at blive meddeelt Alt, hun syntes derfor ikke om Julies Tilbageholdenhed; mangen Gang paa Hjemveien havde hun et Spørgsmaal paa Læben, men nei, hun kunde ikke trænge

sig ind i hendes Hemmelighed; thi hun følte, at det var mere, end et almindeligt Besøg, og i det Haab, at hun omsider skulde fortælle hende det, taug hun, men uden Held. Om Aftenen kom Kammerjunker Rosenfeldt og Laura glemte lidt efter lidt Formiddagens Begivenhed, men en Hændelse kaldte den atter tilbage i hendes Erindring.

Kammerjunkeren havde sat sig ved Siden af Julie og vendte sig saa meget fra Tante Jacobine, som Høfligheden tillod; denne var optagen af sit Haandarbeide, medens Laura, hvis Blik ikke veg fra de Samtalende, foer sammen, da hun saae Rosenfeldt række Julie et Brev. Kort efter reiste denne sig, og da hun blev kaldt ind til Theen, syntes hun usædvanligt oprømt.

„Hvad mon dette betyder", tænkte Laura, „skulde jeg i Formiddags være bleven ført bag Lyset, dog nei, det ligner ikke Julie!"

Ved Bordet lededes Samtalen paa Olsen.

„Har De hørt, hvilken Lykke hans første Komposition har gjort i Paris?" spurgte Kammerjunkeren Tante Jacobine.

„Jeg har ingen Interesse for Olsen", var det tørre Svar, „han er en dygtig, ung Mand, men noget saa Indbildsk har jeg aldrig kjendt!"

„Jeg vilde netop fremhæve ham som et Mønster paa Beskedenhed", sagde Kammerjunkeren livligt.

„De kjender hverken ham eller hans store Planer!" Frøken Heltzen kneiste foragteligt.

Julies Blik hvilede bedende paa Tanten; Kammerjunkeren saae det, forandrede Æmne og begyndte at tale om Anna.

„Jeg mødte hende igaar", fortalte han, „og hørte, at hendes Moder var syg."

„Saa er det sikkert Grunden, hvorfor vi ikke have seet hende saa længe", indvendte Julie rødmende.

„Hvor boer hendes Moder?" spurgte Laura tilfældig.

Blodet steg Julie betænkelig til Hovedet, medens Tante Jacobine svarede: „I Trøstensbolig i Skindergade."

Nu gik der et Lys op for Laura, det var altsaa hende, Julie havde besøgt, men Kammerjunkeren, skulde hun have ført ham sammen med Anna? Hun blegnede af Harme ved denne Tanke; dog, det var umuligt, hun var jo kun et Barn!

Da Laura tog sit Tøi paa i Julies Værelse, kunde hun ikke afholde sig fra at spørge: „Du besøgte altsaa Annas Moder idag?"

Det var det Fornuftigste at lade hende blive i den Tro, og Julie svarede bejaende, men hun rødmede, og hendes Forlegenhed gik ikke uændset forbi, Laura greb hende hæftig i Armen og spurgte:

„Hvad var det for et Brev, Du modtog iaften?"

Julie foer sammen, hun troede at forstaae Laura, og udbrød:

„Hvor kunde Du tænke Sligt om mig!"

De sade Arm i Arm, og Julie fortalte Alt. Det Brev, som Kammerjunkeren havde givet hende, var fra Olsen, han havde modtaget det af Postbudet, og anede, at Tante Jacobine var uvidende derom; takket være ham, kunde hun nu rolig læse det, og glæde sig over Ottos kjærlige Linier, der saa tydelig viste hans Deeltagelse i hendes store Sorg. Han havde været fraværende, da hun afsendte sit sidste Brev, og havde først modtaget det, over fjorten Dage gammelt, samtidig med, at han

erfarede Generalindens Død. Han talte om sin Længsel efter Julie og sin Moder, hvorledes Alt havde føiet sig for ham i Udlandet og ligesom bragt ham hans Lykke nærmere.

„Tror Du paa denne Lykke, Laura?" spurgte Julie, da hun oplæste disse Ord.

„Med Guds Hjælp vil Fru Fortuna ikke forlade Eder!" udbrød denne livligt, hun var selv altfor glad og forhaabningsfuld til at kunne tvivle derom.

„Tante har meget imod ham, det hørte Du endnu iaften", indvendte Julie.

„Det er sandt", tilstod Laura; „men Tiden kan forandre Meget, og paa den ville vi haabe."

I December ventedes Olsen hjem. Paa en Formiddag midt i Maaneden gjenfinde vi Julie og Tante Jacobine i Dagligstuen. De vare Begge beskjæftigede med Haandarbeide, men den Første lod til at være optagen af alt Andet, og den næsten trange Samtale blev ringere og ringere, indtil Tjeneren afbrød den ved at melde et Besøg: det var Pianist Olsen.

Julie reiste sig hurtig, Tante Jacobine hævede Hovedet og gjentog forundret:

„Pianist Olsen!" men tilføiede, som gik der et Lys op for hende: „Han vil formodentlig anbefale sig efter sin Hjemkomst."

Der var et foragteligt Udtryk i hendes Stemme, og dog vilde en opmærksom Jagttager have sporet en vis Uro, blandet med Forlegenhed. Julie saae ikke denne, hun hørte kun de fornærmende Ord og den haanende Tone, og hun sagde lidt skarpt:

„Du glemmer, Tante, at Olsen kommer, for at hilse paa mig efter Moders Død."

Et Øieblik efter traadte han ind. Han var bleven ſværere, det klædte ham godt og gav ham en vis Værdighed, der paſſede til hans høie, ranke Skikkelſe. Hvor blev han glad ved at ſee Julie, han greb hendes Haand og udbrød bevæget:

„Kjæreſte Julie, hvor ofte have mine Tanker dvælet hos Dem! Hvilken Sorg, at jeg ikke ſkal gjenſee hende, jeg haabede engang at kunde kalde min Moder!"

Julies Øine ſtode fulde af Taarer, og hun hviskede:

„Moders ſidſte Ord gjaldt Dem og mig, hendes Aand vil hvile over os."

De havde Begge glemt Tante Jacobine, der i ſin Harme og ſaarede Stolthed ſtod ved Siden af dem; hun havde et truende Svar paa Læben, men Olſen kom hende i Forkjøbet og ſagde roligt:

„Tilgiv mig, Frøken Heltzen, mit Møde med Julie burde ikke have været ſaaledes, det var forgjæves jeg prædikede for mig ſelv, Synet af hende bragte mig til at glemme Alt."

„Jeg kan ikke nægte, jeg havde aldrig tænkt mig en ſaadan Dristighed!"

Tante Jacobines Stemme dirrede af Vrede, Øienbrynene trak ſig ſammen, hendes Haand lagde ſig tungt paa Julie og næſten rev hende til ſig.

Denne var bleg; Olſens hele Væſen bar Præg af krænket Stolthed, men han fattede ſig og ſagde:

„Tillad mig, Frøken Heltzen, at forklare Dem mit Forhold til Deres Niece."

„Jeg burde ikke høre videre, men jeg vil være retfærdig, forſvar Dem, hvis De kan!"

Tante Jacobine betragtede ham med et ſarkaſtiſk Blik, han følte det og krympede ſig derunder, men det gjaldt Julies og

hans Fremtid, og han fortalte sit sidste Møde med Generalinden, hvorledes hun havde gjættet hans Kjærlighed, der endnu aldrig havde yttret sig i Ord, hvor smukt og opmuntrende hun havde talt til ham, at hun tilsidst havde sagt:

„Jeg lagde gjerne endnu idag mit Barns Haand i Deres, men I ere Begge unge, betragter dette Aar som en Prøvetid, og frygt ikke for Julie, hendes Moder skal vogte og bevare hende for Dem."

Olsen var meget bevæget, Julie græd, kun Tante Jacobine sad rolig og kold.

„Denne Udtalelse ligner min Svigerinde", sagde hun skjødesløst, „hun var kjærlig og god, men svag og lettroende, det er Skade, at hun har støttet et Haab, som jeg maa kuldkaste."

Olsen vilde tale, men hun forhindrede ham og vedblev:

„Jeg veed, hvad De vil sige, at det er imod den Afdødes Ønske, det faaer være, jeg handler i Julies Faders Aand, han vilde have svaret Dem som jeg, han satte Pligten fremfor Alt!"

Julie hævede freidigt Hovedet.

„Fader vilde ikke have handlet saa strengt!" udbrød hun.

„Han vilde have paaskjønnet Olsen som Konstner, Julie, og med Glæde aabnet sit Huus for ham, men aldrig givet ham sin Datter; thi dertil var Afstanden imellem dem for stor!"

„Nu forstaaer jeg Dem, Frøken Heltzen", sagde Olsen bittert, „det er min borgerlige Herkomst, der skiller mig fra Deres Niece,

De regner for Intet det Navn, der erhverves ved Flid og Udholdenhed imod det, Fødselen giver, selv den største Dygenigt."

Tante Jacobine foer sammen.

„De gaaer for vidt!" udbrød hun harmfuld, „De angriber gamle, berettigede Fordomme. Dog, nok herom, lad os faae Ende paa denne Samtale", hun reiste sig heftigt, „giv Afkald paa den Tanke, at ægte en Adelig, vend Deres Hu imod Deres Lige, og Julie vil snart glemme sin barnlige Illusion."

„Nei, Tante!" udbrød Julie heftigt, „det er ingen Illusion, det er en virkelig Kjærlighed, skil os ad saa meget Du vil, men vi ville være bestandige og trofaste, vi ville aldrig glemme hinanden."

Olsens Øie straalede af Glæde, han greb henrykt hendes Haand og udbrød:

„O, Julie, hvor De har gjort mig lykkelig ved disse Ord, nu kan jeg tilgive Deres Tante hendes Fornærmelser, jeg kan see Fremtiden imøde med Fortrøstning, jeg kan vente og sige: den Tid maa engang komme, hvor mildere Følelser ville afløse de strenge Fordomme!"

Olsen var borte, Julie gaaet ind i sit Værelse og Tante Jacobine ene tilbage. Der lyste et Glædesglimt i hendes Øie, og hun mumlede: „Gud være lovet, nu er det overstaaet!"

Der var dog Uro i hendes Sind, hun følte sig langt fra saa lettet, som hun troede, det var som en Stemme tilhviskede hende, hvilken Uret hun havde begaaet, men hun vilde ikke høre den og bortstødte Alt, hvad der mindede derom. Julies tungsindige Udseende kunde hun ikke forandre, forgjæves søgte hun

at oplive hende, det Tause, Indesluttede i hendes Væsen traadte efter denne nye Skuffelse atter frem, og Tante Jacobine følte, at hun efter den sidste Samtale med Olsen var bleven skilt endmere fra hende. Maaskee det til sine Tider bedrøvede hende, men hun vilde ikke tilstaae det for sig selv og langt mindre gjøre Noget for at jevne det.

Vinteren gik saaledes hen, uden at bringe Forandring i det tunge Forhold. Julie besøgte, ved Laura Gerners Bistand, af og til den gamle Madam Olsen, og traf enkelte Gange sammen med Sønnen. Disse Møder oplivede hende, medens de samtidig rippede op i Smerten, og Julie følte da først ret, hvilken Sorg Tanten havde bragt hende. Der var desuden kommen en Ro og Alvor over Oliens Ydre, saa forskjellig fra hans tidligere, livsglade Væsen, at Julie maatte inderlig bedrøves derover. Hans eneste Trøst var hans Konst, og dog var der Tider, hvor han kunde føle sig vred og bitter over, at denne, der bragte ham saa megen Hyldest, kunde nægte ham Opfyldelsen af det, der var Maalet for alle hans Ønsker. Han havde atter komponeret Musiken til en Ballet og en Vaudeville, der vandt Bifald ligesom den tidligere, Bladene overstrømmede af rosende Anmeldelser, og hvorsomhelst han viste sig, bragtes ham Lykønskninger, men han modtog dem med et tvunget Smiil og følte sig saa ulykkelig. I en saadan Stemning tyede han til det gamle Hjem og den kjærlige Moder. Han satte sig ved hendes Side og udtalte sin Sorg og Smerte.

„Hvad gavner mig alt dette!" udbrød han fortvivlet, „naar det ikke mægter at sønderrive de taabelige Fordomme, der skiller mig fra Julie; o, Moder, hvad skal jeg gjøre, skal jeg vedblive at lade mig haane og fornærme?"

„Mit stakkels Barn, fat Dig", lød Moderens Stemme, „husk din Julies Ord: „vi maae taalmodig vente, og med Guds Hjælp vil Alt forandre sig til Lykke og Glæde for os"!"

„Uden Taalmodighed og Hengivelse i Skjæbnen kommer man ikke frem i Verden, min Søn, det har desværre Sorgen lært mig."

„Ja, Moder, Du har lidt meget, men Du har ikke samtidig følt Roes og Hæder, Du kjender ikke denne sørgelige Modsætning, det er, som om Lykken havde Een til Bedste. Ofte, naar Julie er her", vedblev han kort efter, „falder det mig ind, om vi ikke burde afkaste Aaget og dristig trodse Tanten, men naar jeg betragter hendes blide, gudhengivne Mine, og hører hendes kjærlige, trøstende Stemme, bliver jeg vred og skamfuld, og jeg siger til mig selv: vilde Julie nogensinde blive lykkelig i sligt et Giftermaal!"

„Du har Ret, min Søn, Julies Sind er saa blødt, et saadant Skridt vilde ødelægge hendes Fremtid."

„Det er ogsaa min Tanke, Moder, og naar jeg bebreider mig min Ro og Ligegyldighed, som jeg i min Fortvivlelse ofte kalder den, er dette min Trøst, og jeg siger til mig selv: hvor mægtig Euterpe end er, maa jeg gjøre Taalmod til mit Valgsprog, jeg maa vente og haabe!"

Slige Samtaler fandt ofte Sted mellem Moder og Søn, de trøstede og styrkede dem Begge og gav den Sidste Kraft til at vise sig i Verden som altid; der var næsten ikke et Selskab i de større Cirkler, uden at han var der, alle Huse stode ham aabne, paa det nær, han ene satte Priis paa. Kun sjeldent traf han sammen med Julie; thi Sorgen for Mo-

deren forhindrede hende fra at deeltage i Selskabslivet, men gjensaaes de engang, søgte de hver især at skjule deres Alvor og Bekymring; thi Tante Jacobine var nærværende, et Baand var lagt paa dem, og de følte meer end nogensinde den tunge Adskillelse.

Ottende Kapitel.

Den ovenfor omtalte Vinter havde ogsaa bragt Anna en stor Sorg; hun havde i Slutningen af denne mistet sin Moder. Dette Dødsfald, der for to Aar siden vilde være gaaet tildeels uberørt hen, gjorde nu et varigt Indtryk; thi de bedre Følelser, der under den unge Piges Sygdom bleve vækkede, vedblev, Gud være lovet, og forandrede ganske den tidligere Misstemning.

Foraaret efter blev Anna konfirmeret, og denne Høitid, der var bleven imødeseet med saa stor Glæde, foregik i al Stilhed i den Heltzenske Familie, hvor hun efter Dødsfaldet var bleven optaget. Tante Jacobine havde været meget for hende, hun havde ikke alene aabnet sit Huus, men syntes tilfreds ved daglig at have hende om sig; det lod næsten til, at dette Forhold vilde blive inderligere, eftersom Afstanden mellem hende og Niecen blev større og større. Anna saae i Frøken Heltzen sin Velgjørerinde, hun var glad ved at kunne opfylde hendes mindste Vink, denne Opmærksomhed smigrede Tante Jacobine, og uden at vide det, vandt hun hende mere og mere for sig. Anna havde desuden i det sidste Aar i alle Retninger udviklet sig til

sin Fordeel; Frøken Heltzen betragtede hende ofte med synlig Glæde og forbandt store Tanker med hende; hun skulde til næste Vinter optræde paa Concerter, ja maaskee endog offre sine Kræfter til Theatret, dog, her vaklede hun, som det syntes af Kjærlighed til hende. Anna vidste Intet om dette, hun følte sig vel i det Heltzenske Huus ved den daglige Omgang med Julie, uagtet hendes nye Stilling i mange Retninger ikke var misundelsesværdig; thi hun var ved Frøkenens hovmodige, bydende Væsen udsat for mangen en Ydmygelse og mangt et ukjærligt Ord, der skulde minde hende om, at hun var den fattige, ringe Pige. Dette bedrøvede hende, men hun fattede sig taalmodig deri, Julie maatte jo taale langt mere og det med langt ringere Grund.

I Begyndelsen af Sommeren toge de som sædvanlig paa Landet. For at opmuntre Julie havde Tante Jacobine leiet i Ordrup i Nærheden af Grosserer Gerners Landsted, men denne Betænksomhed blev snart angret; thi Olsen, der i Vinterens Løb kun havde været en sjelden Gjæst hos Lauras Fader, indfandt sig nu oftere og oftere. Istedetfor det stille, fredelige Landliv, som Frøken Heltzen havde tænkt sig, blev det en ængstelig, urolig Tid for hende, der aldrig turde slippe Julie af Syne, men vaagede over hende med alt Andet end Kjærlighed. Julie krympede sig under dette strenge Blik, der fulgte hende overalt, men ved Lauras Bistand lykkedes det hende dog at opnaae en lille Samtale med sin Otto; disse Møder opmuntrede hende, men Skyggen paa Olsens Pande svandt ikke saa let, han pleiede at sidde mørk og taus med hendes Haand i sin. I saadanne Øieblikke kunde hun næsten bebreide ham hans Alvor, men hun sagde Intet, han læste det i hendes talende Blik og sukkede dybt. Hun lagde da sit Hoved paa hans Skulder og hviskede:

„Otto, tilgiv mig, jeg er vist meget letsindig, men naar jeg taler med Dig, glemmer jeg Alt!"

„Gid jeg kunde gjøre det samme, Julie, men det er mig umuligt!"

Olsen saae mørkt hen for sig, men Julies Stemme lød atter opmuntrende og trøstende, hun kunde ikke slippe Haabet; men vilde fastholde det saa længe som muligt.

Det ligesom lysnede for ham, han betragtede hende kjærligt og udbrød bevæget:

„Hvor kan jeg Andet end blive oplivet ved at høre Dig tale saaledes, med en Engel som Dig ved min Side, maa jeg kunne vente og lide taalmodig!"

Saadanne Samtaler fandt ofte Sted, men var der gaaet længere Mellemtid end sædvanlig, viste Olsen sig alvorlig og taus, og Julie sig sorgfuld og bedrøvet.

Foruden denne Prøvelse bragte Sommeren en anden, der vel burde være regnet for Intet, men let kunde have medført bedrøvelige Følger. Det var Kammerjunker Rosenfeldts hyppige Besøg. Denne, der altid var vis paa en hjertelig Modtagelse fra Tante Jacobines Side, deelte sig trolig mellem Gerners og hende. Desuagtet blev han sjelden nævnet sammen med Laura, men hyppig med Julie. Hun, der i sin pureste Ungdom var gaaet fri for Omtale, var nu ofte Gjenstand derfor. Tante Jacobine var naturligviis Aarsag hertil, idet hun ligesom henkastet lod falde et Ord om Kammerjunkeren og hendes Niece. Laura gik imidlertid fri, og hvorfor? Fordi hun havde faaet en ny Beiler i en ung Grosserer Vinther, der havde en god og sikker Støtte i hendes Fader. Det var en smuk, rig Mand, han saaes stadig i deres Selskab, dette var tilstrækkeligt, og Partiet var allerede stiftet af Mange. Laura lod heller ikke ufølsom for

ham, og dog havde hun langtfra glemt Kammerjunkeren, men hun haabede, at denne Opmærksomhed skulde føre til en endelig Afgjørelse, og derfor opmuntrede hun ham.

Grosserer Vinthers Moder beboede et Lyststed paa Strandveien, hun havde en Datter, en yndig Pige paa tyve Aar, der ved sin smukke Sangstemme tiltrak sig Olsens Opmærksomhed. Medens saaledes denne harmedes over at see Julie i Selskab med Kammerjunkeren, kunde den unge Pige til sine Tider kaste et mistroisk Blik paa Otto og Frøken Vinther, men hos Julie fæstede Skinsygens onde Dæmon, Gud være lovet, ingen Rod, og hun kunde et Øieblik efter smile glad og tillidsfuld, medens hun i sit Hjerte harmedes over sin taabelige Mistanke. Hos Olsen derimod truede den med at vinde Seir, han søgte at skjule den for Julie, men en henkastet Yttring bragte hende til at gjætte den, og omendskjøndt hun ikke selv fattede Grunden til Rosenfeldts Besøg og Ledsagelse, besluttede hun at trække sig saa meget som muligt tilbage, men forgjæves, — han var og forblev den Samme, lod ikke til at føle Forandringen og kom lige hyppig.

Hvad var da Tiltrækningskraften i det Heltzenske Huus? Som Læseren alt har gjættet, var det Anna.

Denne havde allerede som Barn gjort Indtryk paa Rosenfeldt, det var ikke alene hendes Musik, der havde fængslet ham, men hendes kloge, forstandige Øie og naturlige, beskedne Væsen; denne Tiltrækningskraft var ham selv ubevidst bleven større og større, og truede med at blive ham farlig. Han optraadte langt fra som Beiler lige overfor Anna, han viste hende Opmærksomhed, men heller ikke mere, han talte som oftest med hende i Selskab med Julie, han ledsagede dem paa Spadseretoure, men de vare altid sammen, Ingen anede derfor hans Tanke eller

Haab, Alle troede det gjaldt den rige Arving. Der var endog Tider, hvor Julie tænkte det selv; hun følte dog snart, at hun havde taget feil, men lige blind var og blev hun; thi hans virkelige Kjærlighed gik hende uændset forbi.

De hjertelige, velmeente Raad, som han hyppig gav Anna, forundrede Ingen, han havde kjendt hende som Barn og kaldte hende ved Fornavn, hans Interesse for Hendes Musik var naturlig, den tiltalte saa godt som Alle, hvorfor da ikke ham, der var en virkelig Konstkjender. Hans fyrige Blik udlagdes som Begeistring og Iver, hans Hjerteligheb og Forekommenhed som Vennens og Beskytterens naturlige Følelser. Endog Anna forstod det saaledes, hun glædede sig over hvert Ord, hver ubetydelig Roes fra hans Læber, de gjemtes taknemmeligt, og udebleve de en enkelt Gang, gik der en Skygge over hendes livlige Ansigt. Det var den slumrende Kjærlighed, der endnu ikke var traadt tydelig frem, som hun nu og da ligesom anede, men rødmende benægtede for sig selv og indhyllede i Venskabets Slør. Dette var, naar Kammerjunkeren viste Laura Opmærksomhed, naar de passiarede om Verden, dens Liv og Lyst, da følte Anna som et Stik i sit Hjerte, denne Samtale kunde hun ikke føre, den forstod hun ikke. Hun følte da, hvilken Afstand der var imellem hende og Rosenfeldt; uden at gjøre sig Rede for sine Tanker, sukkede hun dybt. „Hvad feiler Anna?“ pleiede Kammerjunkeren at spørge, hun rødmede undvigende, men han satte sig hos hende, talte med hende, og hun glemte snart Alt.

Dette gjentog sig nu ikke længere, siden Grosserer Vinthers hyppige Besøg hos Gerners. Kammerjunkeren kom der vel ligesaa meget, men han havde opgivet sin Plads ved Lauras Side, og Anna aandede friere. Desuagtet stod Laura for ham som

altid; han saae i hende den ziirlige, omhyggelige Huusmoder, den smukke, rige Pige, han kjendte hendes gode Egenskaber, men ogsaa hendes Forfængelighed og Egoisme. Med alt dette var der Øieblikke, hvor han ønskede hende til Hustru, thi hans Formuesomstændigheder vare langt fra saa gode, som Tante Jacobine troede, og han indsaae tilfulde, at det Fornuftigste, han kunde gjøre, var at ægte en riig Arving. Hændelsen havde i denne Henseende tidligere været ham god, men han havde forsømt at gribe Lykken, og denne Gang gik det ham ligesaa. Han havde taget den faste Beslutning, at Laura inden Sommerens Udgang skulde blive hans; han vidste, at et Ord var tilstrækkeligt for at vinde hende, dog tøvede han, og tillod en Anden at indtage sin Plads. Han saae Grosserer Vinther sammen med hende, var Vidne til hendes Faders lykkelige Smiil, og følte hvilken Slutning det let kunde faae; thi Qvinden kan i Fortvivlelse og Skinsyge føres til Yderligheder, men han betragtede roligt og ligegyldigt disse Scener af det virkelige Liv, som kunde det have været en Komedie.

I saadanne Øieblikke var der ingen Kamp i hans Indre, han forlod det smukke Landsted, uden en eneste bitter Følelse, styrede sine Skridt imod Heltzens mere beskedne Bolig, opsøgte Anna og glemte snart i Samtalen med hende baade Laura og Grossereren. Men, naar han kom hjem om Aftenen, og hans Tjener bragte ham de desværre altfor bekjendte Billetter fra Skræder, Skomager osv., foer han sammen, og Laura med sin Guldmine stod atter for ham. Dog følte han, at Kjærligheden endelig havde slaaet Rod i hans Hjerte, at han elskede den fattige Pige, men hvad skulde han gjøre, skulde han offre sig selv og hende? „Nei, nei", hviskede han bittert, „jeg kan umuligt bringe en saadan Fremtid over Anna, hun er et uskyldigt

Barn, der betragter mig som en Ven, lad hende blive i den Tro, med Guds Bistand skal jeg aldrig svigte hende som en Saadan!"

I hans Øine glimtede Taarer, Panden støttede sig tungt mod Haanden, Midnatstimen var slaaet, og endnu sad han oppe, et Bytte for disse Tanker. Beslutningen var atter tagen, han vilde fri til Laura, det gaae som det vilde.

Den næste Dag tog han til Ordrup; den Første, han traf paa sin Vei, var Anna, han vaklede allerede ved Synet af hende, hun talte saa kjærligt, hendes Stemme trængte sig ind i hans Hjerte, han var overvunden og glemte Alt. Fornuften var trængt tilbage, Kjærligheden besejrede ham ganske.

Saaledes gjentoges det ofte, om Aftenen og Nætterne den samme Kamp, den næste Dag Henrykkelse og Glæde, Glemsel og Haab, og Sommeren svandt hen, uden at nogen virkelig Beslutning var tagen, uden at han tilsyneladende var kommen hverken dri ene eller det andet Maal nærmere, og dog følte han, at Baandet mellem Anna og ham var bleven fastere og inderligere.

Mangt et mistroisk Blik fulgte ham i denne Sommer, det var Olsens og Lauras, men han saae dem ikke, dertil var han altfor lykkelig, naar han var sammen med Anna. Kun en enkelt Gang kunde Lauras til sine Tider sorgfulde Ydre vække Bebreidelse, eller maaskee snarere Fornuften talte til ham, han viste sig da opmærksommere imod hende, og hun, der paaskjønnede ethvert Ord fra hans Læber, følte atter Haab.

Modsat gik det Olsen, jo længere Tiden svandt hen, desto mørkere og alvorligere blev han; thi Kammerjunkeren var nu næsten en daglig Gjæst hos Heltzens og omgikkes som det syntes de unge Piger mere og mere fortroligt, og Olsen, hvis Sam-

taler med Julie bleve sjeldnere, fortvivlede næsten; hvor kunde han troe Andet, end at det gjaldt hende, hans Tanke ene dreiede sig om! Julie saae hans Tungsind, hun anede hans Skinsyge, hun søgte at berolige ham, men forgjæves. Hans speidende Blik forlod ikke Kammerjunkeren, han saae ham sammen med Anna og hende, hans livlige Passiar lød stadig i hans Øre, det fyrige Blik, som han troede gjaldt Julie, ligesom nagede paa hans Hjerte og forstyrrede hans ellers saa rolige Sind. Julie formaaede ikke at forandre dette, hvormeget hun end stræbte derefter, hun undgik Kammerjunkeren, hvor hun kunde, men Anna fulgte hende, og med hende kom Rosenfeldt.

Efteraaret var indtruffet, og Tante Jacobine begyndte at længes efter sin lune, hyggelige Vinterleilighed. I Slutningen af September var det Lauras Fødselsdag, en Deel Unge skulde i den Anledning samles, og paa hendes Bøn indvilgede Frøkenen i at blive den Dag over.

Veiret var ualmindeligt smukt, Blæsten ringere end sædvanligt, og istedetfor den kolde, graae Luft, et yndigt, oplivende Solskin. Flere Kjøbenhavnere vare budne, deriblandt Kammerjunkeren og Olsen.

Festens Dronning straalede i hele sin Glands, det forkjælede Barn var glad og lykkeligt; thi blandt de mange stolte Gaver saaes en lille zirlig Bouket, den var for hende den største af dem alle, den skrev sig fra Kammerjunkeren.

Var det mon atter Fornuften, der havde talt til ham? Man skulde troe det; thi hans Mine var mørk og alvorlig; den bar Præg af Uro og Bekymring, af søvnløse Nætter og fortvivlede Beslutninger! De talrige Breve vare blevne afløste af endnu mere uvelkomne Besøg og skarpe Trudsler, havde lydt i Kammerjunkerens Øre. Naar hertil kommer, at en Vexel, som denne

troede i en Vens Haand, var ved Uforsigtighed bleven betroet til en gammel Jøde, en af de værste Aagerkarle, der havde gjort sin Ret gjældende med en Frist af 8 Dage, og som var udløben om godt 24 Timer, kan man tænke sig derfor atter fristende for ham, og han havde mere end een Gang bestemt sig til, paa denne Aften at vinde Seier over hende og over sin taabelige Kjærlighed.

Legen var i fuld Gang; de Unge vare livlige, og Kammerjunkeren blev imod sin Villie revet med. Det var det første store Selskab, Julie tog Deel i efter sin Moders Død, og det var langt fra efter eget Ønske, men Tanten havde forlangt det og Laura bedet hende derom. Hun var meget tarvelig i sin Paaklædning, uden en eneste Blomst eller Juveel, Anna og hun vare eens, men denne Simpelhed fremhævede netop deres yndige, udtryksfulde Ansigter, omgivne af de lange, blonde Krøller, og hvormeget Kammerjunkeren end stræbte imod, maalte han søge sin lille fattige Pige, medens Olsen beundrende betragtede sin Julie. Denne Beundring afløstes dog snart af den gamle piinlige Følelse, der iaften endog truede med at tage en farlig Vending. Legen var tre Mand høi, og underligt nok saae man altid Julie, Anna og Rosenfeldt vexelviis danne en af Grupperne; Latter og Spøg løde gjerne herfra, det var Anna, der vedligeholdt denne, men Laura og Olsen betragtede dem ligefuldt ængsteligt og skarpt. Et Ord, et Blik fra Rosenfeldt var dog tilstrækkeligt til at berolige den unge Pige, med Olsen var det derimod noget Andet.

Dandsen var begyndt, Spisestuen, ligesom de tilstødende Værelser, straalede i et Lyshav, Haven var pyntet med couleurte Lamper, der udbredte et fiint og behageligt Skjær over den endnu smukke Natur; kun Verandaen laae i et vidt Halvmørke,

den lille Havestue bag denne var mindre oplyst, Gardinerne nedrullede og Dørene trukne til, da de bragte Træk paa Tilskuerne i Balsalen. Kammerjunkeren lod til at have glemt sin Bekymring i denne livlige Dands, og dog var der en vis Uro i hans Væsen, der gik Alle, paa Anna nær, uændset forbi. Denne havde ligefra Aftenens Begyndelse seet hans alvorlige Mine, men hun var selv saa lykkelig; Skyggen paa hans Pande svandt desuden mere og mere, det var hendes Munterhed, der havde forjaget den, og hun glædede sig dobbelt. Men, nu var den atter vendt tilbage, netop nu, da han dandsede med Laura, Rynkerne bleve dybere og dybere; hvilke Tanker beskjæftigede ham mon? Anna gjorde sig forgjæves dette Spørgsmaal, medens hun mekanisk vedblev Samtalen med sin Herre, en ung Student, der lod meget optaget af sin uopmærksomme Dame.

Olsen stod i en Vinduesfordybning og betragtede den livlige Scene; Rynker samlede sig ogsaa paa hans Pande, han var kommen for seent til at dandse med Julie, Grosserer Vinther havde i Tante Jacobines Paabør engageret hende, der ikke vovede at sige nei; dette Uheld ærgrede ham, og omendskjøndt Julie i hele sin Fremtræden var beskeden og tilbageholden, bebreidede han hende dog mangt et Smiil, især naar dette gjaldt Rosenfeldt. Hun dandsede netop med ham, hun talte livligt, og Olsen følte Skinsygens Stik i sit Hjerte; uden at mistroe, dadlede han hende, og hans Alvor og Tungsind blev dybere og dybere. Julie saae den, hun opfordrede ham til at dandse, hans Arm omslyngede hende, han hørte hendes Stemme: „Er Du ikke rask, Otto, Du er saa bleg og taus?" Han svarede roligt:

„Jeg feiler Intet, Julie!" Men Kampen var der endnu,

han følte hendes Kjærlighed, og dog kunde han ikke berolige sit oprørte Sind.

Der var meget varmt i Balsalen, Laura fik Lyst til at gaae ned i Haven, hun yttrede det til Kammerjunkeren; en Tanke foer ham gjennem Hovedet: hvad om han benyttede dette Øieblik og afgjorde sin Skjæbne! Han vaklede, hvorledes, han skulde glemme Anna, sin første, eneste, virkelige Kjærlighed! Gamle Isaksen stod før ham med sit krybende, underdanige Væsen og sine Trudsler, der altid bleve udtalte i et smigrende, uforskammet Høflighedspræg, der følтes saa meget mere. Hans Hjerte bankede hæftigt, i Overmorgen var Fristen udløben, hvad skulde han gjøre, Fængsel og Skam truede ham, og det for en øm Følelse!

Lauras Stemme vækkede ham: „Beviis mig den Tjeneste, Rosenfeldt, at hente min Bournous, det begynder at blive kjøligt!"

Hans Blik faldt paa hende, hun saae saa smuk ud med sit klare Øie og sin friske Teint; var den Lod saa skrækkelig, der ventede ham?

Han saae rolig og fattet ud, da han vendte tilbage med det lette Overkast, men hans Blik fæstede sig mod Jorden; thi der var et Øie, han ikke for Alverden vilde møde. En Haand lagde sig i det samme paa hans Arm, og en barnlig Stemme udbrød: „Vil De dandse med mig, Kammerjunker Rosenfeldt!"

Hvilke Følelser fremkaldte ikke dette Udbrud, hvilken Omvæltning skete der ikke i hans Indre! Han greb hæftig Annas Haand og valsede hende rundt med en Iver, hun ikke forhen havde kjendt; thi han havde slynget sin Arm om hendes Liv, som om han aldrig vilde slippe hende. Han stod atter ved Siden af Laura, men hvor forandret fra før! der lyste et Glædes-

glimt i hans Øie, Kjærligheden havde paany beseiret Alt. Han lagde Cachemiret om hende, men hendes Ydighed vakte ingen Længsel hos ham, og dog var det, som om han frygtede at være ene med hende; thi han opfordrede Julie og Grosserer Vinther, Anna og hendes Student til at følge dem.

Olsen stod ved et Vindue i Havestuen, han havde trukket Rullegardinet lidt op og saae ud i den halvt oplyste Natur. De tre Par svævede omkring i de skumle Alleer, snart viste de sig her, snart hist, men gjerne samlede, dog opdagede Olsens skarpe, mistænksomme Blik, at de havde skiftet Ledsagere; de unge Damer vare letteſt at kjende, især straalede Lauras lyserøde Kjole, hvorimod Julie og Anna i deres hvide Dragter lettere kunde forvexles; af Herrerne traadte Kammerjunkeren tydeligst frem med sin høie, ranke Skikkelse. Olsen saae derfor snart, at denne havde trukket sig tilbage fra den røde Dame og søgt en af de hvide, men hvilken kunde han endnu ikke sige. Hun hvilede sin Haand skjødesløst paa hans Arm, hun syntes at lytte til hans Ord, hendes blonde Krøller streifede hans sorte Kjole, men hendes Træk var lige utydelige, snart forekom det ham at være Julie, snart Anna. De stode nu Alle ved Plainen og betragtede de endnu smukke Georginer, som bleve oplyste ved de couleurte Lamper, der faldt et Skjær fra en af disse paa den unge Blondines Ansigt, men hun bøiede sit Hoved, og han saae Intet. Atter hævede hun det, men Lampen var ved et hæftigt Vindstød gaaet ud, og Alt var mørkt. Fortrædelig vendte han sig bort og gik ind i Balsalen.

De Unge vare vendte tilbage; Olsen dandsede med Julie, hvor ønskede han at spørge hende, med hvem hun havde spadseret, men han frygtede Svaret, og taug. Dandsen var til Ende, en Fremmed indtog hans Plads hos Julie, han skyndte sig bort

fra den hede Balsal, nd i den lille halvmørke Stue, han satte sig i Sophaen, skjulte sit Ansigt i sine Hænder, og overlod sig ganske til sine mørke Tanker. Det forekom ham nu saa sikkert, at Julie havde været Kammerjunkerens Ledsagerske, hendes Arm havde hvilet i hans, hun havde mødt hans fyrige Blik, medens hun lyttede til hans Ord. Hvad kunde han dog have sagt, der saaledes interesserede hende! Julie holdt ikke af Smiger, det vidste han saa godt. Forgjæves brød han sit Hoved, den ene piinlige Følelse efter den anden betog ham, han brændte som i Feber og gispede efter Veiret. Han gik ud paa Verandaen og lod den friske Vind afkjøle sig; det gjorde ham godt, han støttede sig til Rækværket, men Tankerne overvældede ham atter.

Da foer han pludselig sammen ved at høre Stemmer, han saae op og skimtede et Par Skikkelser, i hvilke han snart gjenkjendte Tante Jacobine og Kammerjunkeren. De vare i en ivrig Samtale, og den Sidste udbrød:

„Hvor jeg er lykkelig ved at høre Dem tale saaledes, De siger, at De elsker hende, som kunde hun være Deres Barn, og De vil betroe hendes Skjæbne i mine Hænder?"

„Det vil jeg, Kammerjunker Rosenfeldt!" svarede Tante Jacobine usædvanlig hjerteligt; „thi det er en Forening, jeg længe har ønsket, og tro mig vel, naar jeg kalder hende min Datter, er det mere end tomme Ord, jeg skal senere vise det i Gjerningen."

De fjernede sig og gik ind i Havestuen, Stemmerne bleve utydelige, men Olsen havde hørt tilstrækkeligt, han vidste, at Kammerjunkerens Tanke gjaldt Julie; thi hvem skulde Frøken Heltzen ellers kalde sin Datter, eller indsætte som sin Arving? Rosenfeldt var bleven modtaget som den begunstigede Beiler, men Julie vidste endnu Intet, først imorgen vilde han tale til

hende. Hvilken Prøve vilde det ikke blive for hende! Tantens Villie var saa bestemt, og hendes Sind saa blødt og eftergivende! Frygt og Uro optog ham atter, han vilde nødig mistroe Julie, men Tankerne dvælede ved hendes venlige Smiil, der saa mangen en Gang havde opmuntret ham, det havde ogsaa lyst for Kammerjunkeren, endnu iaften havde han seet det. Skinsygen slog mere og mere Rod i hans Hjerte, medens Ængstelsen omtaagede hans Sandser, Tanker og Følelser.

Ballet var nær sin Slutning, Afdandsningen var begyndt, og Julie stod i Dagligstuen, hvor Damerne efterhaanden samledes; hendes Blik søgte forgjæves Olsen, heller ikke her fandt hun ham. Hun følte sig bekymret, han havde været saa taus og fraværende, hun havde læst Uro og Alvor i hans Træk, hvor vilde hun gjerne tale med ham, kun et eneste Ord, men han var ingensteds at see. Tante Jacobine betragtede hende imedens, forundret over, at Kammerjunkeren ikke var hos hende. Denne dandsede med Anna, hans Blik hvilte paa hende, hans Kjærlighed var inderlig og trofast, den behøvede ingen Opmuntring, og dog havde Tante Jacobines Ord frydet ham; thi nu var den eneste Hindring fjernet, den fattige Pige forsvunden, den rige Dames Yndling og tilkommende Arving traadt istedetfor.

Optaget heraf, førte han hende ind til Frøken Heltzen og sagde livligt: „Her bringer jeg Dem Anna", og idet han bøiede sig over hende, tilføiede han hviskende: „men imorgen henter jeg hende tilbage for bestandigt!"

Tante Jacobine foer overrasket sammen.

„Hvorledes, Anna?" spurgte hun hæftigt, men Kammerjunkeren var borte, og hun stod ene med sin Tvivl.

Selskabet var forlængst brudt op, over en Time var gaaet siden Heltzens vare komne hjem, men fra Tante Jacobines Sovekammer skimtede et svagt Lys. Kammerjunkerens Udbrud havde vækket hende af hendes stolte, forhaabningsfulde Drøm, det var som et Slør faldt fra hendes Øine, nu følte hun, at hans Ord kun havde gjaldt Anna; dette saarede og krænkede hende, samtidig at hun ærgrede sig over sin Ubetænksomhed, der havde bragt hende til at gaae ind paa hans Planer, uden at høre efter, at hun i sin Henrykkelse havde afbrudt ham saaledes, at intet Navn var blevet nævnet, hvorved hun havde udtalt sig om Julie, og han om Anna.

Kammerjunkerens Glæde over hendes Svar var ikke gaaet hende uændset forbi, og hendes Klogskab havde tilhvisket hende, at det var ligesaa meget Formuen som Niecens egen Person, der havde vakt Kjærligheden; hun tænkte sig nu noget Lignende med Anna; thi denne Lidenskab forekom hende saa taabelig og usandsynlig. Rosenfeldt skulde derfor gjøres opmærksom paa sin Feiltagelse, om ikke for sin egen, saa for Annas Skyld; Tante Jacobine holdt altfor meget af denne, til at udsætte hende for slig en Ydmygelse, hun allerede saae for sig, derfor sad hun ved Skrivebordet med Pennen i Haanden.

Den foer raslende over Papiret, Feiltagelsen blev opklaret, og Tante Jacobine tilføiede, at hvormeget hun end holdt af Anna, kunde der ikke være Tale om at berige hende til Skade for sine virkelige Arvinger, hendes Arv var hendes Talent, som hun havde ladet udvikle, og hvormed hun vilde vedblive saa længe hun kunde. Anna var endnu kun et Barn, hun forbød derfor Kammerjunkeren at tale om Kjærlighed; thi det vilde være synd igt at opblusse en Følelse, der kun vilde blive til Skade for hende selv. Hun hentydede til hans Familie, der vilde betragte

en saadun Forening som en Skam, og bad ham for sin egen og sine Slægtninges Skyld bekæmpe slig taabelig Lidenskab.

Beevet var forseglet og Tante Jacobine gaaet til Sengs, men hun blundede kun let, forstyrret af urolige Tanker. Det var som en indre Stemme bebreidede hende den Uret, hun havde været i Færd med at begaae, den Sorg og Skuffelse, hun havde tænkt at bringe over Julie og Olsen. Hun følte en hidtil ukjendt Skam, Taarer stode hende i Øinene, hun angrede og vrededes mod sig selv. Der paakom hende en pludselig Frygt, at denne Anger var silde; hun kunde ikke forklare sig det, Alt blev mere og mere dunkelt og utydeligt.

Klokken var sex, da hun vaagnede med et uklart Begreb af de mange modstræbende Tanker, der saa længe havde gjæret i hende. Hun vilde atter søge Hvile, men forgjæves; hun erindrede sig nu Kammerjunkerens Brev, der helst maatte besørges paa Morgenstunden, og en halv Time efter saaes hun ile ned ad Ordrups Gade, for at opsøge et paalideligt Bud.

Hun var paa Veien til sit Sovekammer, men standsede som ledet af en Indskydelse ved de unge Pigers og aabnede sagte Døren. Annas næsten smilende Ansigt var det første, hun mødte, men hun gik hende forbi og nærmede sig Julie. Hun laae med stærkt røde Kinder og tungt Aandedrag, Frøken Heltzen greb ængstelig hendes Haand, den brændte i Feber, hun aabnede Øinene og foer sammen, da hun saae Tanten.

„Du er ikke rask, Julie", sagde denne usædvanligt kjærligt, „Du har forkjølet Dig iaftes."

„Mit Hoved er tungt, jeg har sovet saa stærkt, derfor har jeg glemt Tiden, men Anna er jo endnu ikke oppe!"

„Klokken er ikke saa mange, lig Du kun roligt, mit Barn, at Du ikke bliver syg for mig."

Frøken Heltzens Stemme lød saa venlig, det var længe siden, hun havde talt saaledes, hvad mon der var Aarsag hertil? Julie fattede det ikke, men glædede sig over Forandringen og haabede kun den maatte vedblive. Dog, heri blev hun skuffet, der skulde mere end en Drøm og en enkelt Nats Tanker til at forbedre en saa haard Charakteer.

Da de atter samledes, var Frøken Heltzen den Samme som altid, og da Julie takkede hende for hendes Omsorg imorges, fik hun et koldt og ligegyldigt Svar. Den unge Pige saae saa bleg og angrebet ud; Anna troede, hun var forsviret, Tante Jacobine beroligede sig ogsaa hermed; Frygten fra om Morgenen lod til at være glemt, Samvittigheden flumrede atter, og med den alle gode, kjærlige Følelser.

Niende Kapitel.

Ligesaa lykkelig som Kammerjunkeren forlod Ballet, ligesaa fortvivlet vendte Olsen tilbage til sit Hjem. Det var en kold Efteraarsnat, i sin forvirrede Stemning havde han glemt sit Reisetøi, men han frøs ikke; Feberen brændte i hans Tindinger. Først da han sad i sin Stue, følte han Kulden, Tænderne klapprede, medens den ene Gysen efter den anden gjennemrystede ham. Han indhyllede sig i sin Slobrok og overlod sig til sine mørke Tanker. Jo mere han overveiede Aftenens Hændelser, desto mere opirret blev han; thi Skinsygen rasede i hele dens Kraft, og Vreden mod Kammerjunkeren blev større og større. Han reiste sig hæftig, foer op og ned ad Gulvet, og gav sin Fortvivlelse Luft i Udbrud. Som det ofte gaaer i slig en Kamp, omtaagedes hans Fornuft, uden selv at vide det, mistroede han Julie, han frygtede for den Dag imorgen og følte, at han burde gjøre et bestemt Skridt; thi det syntes ham, som om hans Fremtid afhang deraf. Et vildt Blik lyste i hans Øie og fremhævede endmere hans næsten Dødbleghed, hans Haand faldt tungt ned paa Bordet, og han mumlede:

„Ja, det maae skee, denne Fornærmelse kan kun afgjøres med Vaaben!"

Han satte sig til Skrivebordet, men Haanden rystede, Tankerne forvirredes, Alt løb i Eet for ham. Atter reiste han sig, atter foer han frem og tilbage, da faldt hans Blik paa hans Moders Portrait, en bedre Følelse syntes pludselig at opstaae hos ham; Vreden havde bragt ham til at glemme hende, hvis eneste Støtte, hvis Alt han var! Dette milde Indtryk svandt dog lidt efter lidt, Skinsygen lod ham ikke længe have Ro, og den tidligere Stemning vendte tilbage. Han sad atter ved Skrivebordet, hans Ansigt glødede af Feber og Haanden rystede bestandig, det ene Brev efter det andet blev tilintetgjort, men Pennen foer raslende hen over Papiret, og han lod ikke til at blive træt.

Klokken var henved otte; hans Oppasser kom for at bringe ham hans Morgendrik; forskrækket over hans lidende Udseende, spurgte han: „Er Herren syg?"

„Nei, men jeg trænger til Ro", var det korte Svar.

Gamle Henrik rystede paa Hovedet, han havde i næsten et Aar været hos Olsen og troede at kjende ham saa godt, aldrig havde han seet ham saaledes, hvad kunde være Grunden? Han puslede i Sovekammeret, bad ham lægge sig lidt, han trængte sikkert dertil, men Olsen foer op imod ham, det vilde Udtryk i hans Øie blinkede paany, og den alt Andet end modige Henrik skyndte sig bort. Klokken kaldte ham atter ind.

„Bring dette Brev til Kammerjunker Rosenfeldt og dette til Dr. Berg", lød hans Herres Ord.

Tjeneren vilde fjerne sig, men et Udbrud holdt ham tilbage.

„Henrik, Du maa inden en Time skaffe mig nogle gode Pistoler!"

„Pistoler!“ mumlede Henrik, idet han forskrækket blev staaende med Haanden paa Laasen.

Olsen foer sammen, han vendte sig mod den gamle Tjener og betragtede ham veemodigt, det var som om hans Ord havde anslaaet en ny Streng i hans Indre, som Livet viste sig for ham i et nyt Lys, og han sagde blidt:

„Ja, Henrik, inden imorgen er jeg maaskee ude af denne Verden!“

Han sukkede dybt, medens Tjeneren ængstelig spurgte: „Hvorledes, Herre, De vil duellere?“

Henriks Stemme lød næsten bebreidende, men den virkede ikke mere paa Olsen, det milde Indtryk havde kun været forbigaaende, og som om han frygtede for at have givet for meget efter, tilføiede han kort:

„Skynd Dig, Henrik, jeg kan ikke vente.“

Tjeneren vovede ikke at indvende, men kun det ene Brev blev afleveret; thi han var en trofast Sjæl, der vilde bidrage Sit til at forhindre Duellen.

Dr. Berg var en nøie Bekjendt af Olsen, med Bekymring hørte han Henriks Beretning, der stemte overeens med de modtagne Linier, og han sagde: „Giv mig Brevet til Kammerjunkeren, Deres Herre er sikkert syg, Henrik!“

„Det troer jeg ogsaa, Hr. Doctor!“ udbrød denne, „han er saa urimelig, som han aldrig pleier, og hans Blik saa forunderlig vildt, at jeg bliver ganske ængstelig.“

Noget efter stod Dr. Berg i Olsens Hjem; han fandt denne endnu ved Skrivebordet, han havde taget Afsked med sin Moder og Julie. En haard Kamp var gaaet forud, inden han bestemte sig til dette sidste, men Kjærligheden vandt endelig Seier.

Brevet var afsluttet, det lød hjerteligt og trofast, og havde atter vækket hans bedre Følelser.

Den kyndige Læge saae strax, at Olsen var syg paa Sjæl og Legeme, at en hidsig Feber truede med at bryde løs, hvis Hjælpen udeblev; det gjaldt altsaa at gaae lempelig til Værks. Olsen talte om Rosenfeldt og den forestaaende Duel, Harmen og Vreden var atter vendt tilbage, og han foer hæftig op og ned ad Gulvet.

„Kammerjunkeren var uheldigviis ikke hjemme, da Henrik var hos ham", sagde den besindige Læge, der følte, at han burde gaae ind paa den Syges Ideer.

„Han skulde have ventet", fortsatte Olsen, „nu er Klokken allerede mange, og det kan snart blive forsilde!"

Han betragtede Dr. Berg med et halvt forvirret, halvt veemodigt Blik, greb hans Haand og udbrød: „Ak, min Ven, De aner ikke, hvilken Bekymring og Smerte mit stakkels Hjerte rummer!"

„Kjære Olsen", sagde Lægen inderlig rørt, idet han ængstelig omfattede hans i Feber bankende Puls, „jeg føler, at der maa være skeet noget Alvorligt, vil De ikke tillade mig at tale med Kammerjunkeren?"

„Tak, Berg, Tak for dette Tilbud!" udbrød Olsen hæftigt, „jeg modtager det med Taknemmelighed; thi det gjælder en Dames Ære, som jeg elskede og haabede at kalde Min. Sæt Dem her i Sophaen, saa skal jeg fortælle Alt."

„Nei, det behøves ikke", indvendte Lægen, der frygtede for paany at rippe op i hans Smerte, „jeg føler, at Deres Sag er retfærdig, det er tilstrækkeligt, hvad De allerede har sagt mig."

„Klokken er ogsaa mange, De maa ikke tøve, Berg, husk, min Fremtid afhænger deraf!"

„Vær rolig, jeg gaaer strax, men først maa De vise mig en Villighed, De maa lægge Dem lidt, De har jo ikke sovet inat!"

Der var kommen en Mathed over Olsens kraftige Legeme, Feberen havde ikke forgjæves gjennemrystet det; uden selv at ville, maatte han give efter. Lægen tilberedte ham en beroligende, søvndyssende Drik, han nød den uden Modsigelse, og sank afkræftet tilbage. Neppe havde Dr. Berg forladt ham, førend han blundede let, dette gik snart over til en tryg Søvn, Crisen var overstaaet og Sygdommen undgaaet.

Opad Formiddagen kom Berg tilbage og glædede sig over den store Forandring; han gav Henrik nogle Forskrifter og opsøgte derpaa Rosenfeldt; thi han tvivlede ikke om, at det Hele beroede paa en Misforstaaelse. Denne Gang var Kammerjunkeren virkelig ude, han var efter Tjenerens Sigende gaaet til sine Forretninger i Ministeriet, og ventedes først hjem henad Aften. Dr. Berg besørgede nu sin Praxis, og da han om Eftermiddagen atter saae til sin Patient, fandt han ham til sin Misfornøielse oven Senge ved Skrivebordet.

„Tak for Deres Omsorg imorges!" udbrød Olsen, „tilgiv, at jeg har handlet paa egen Haand, men jeg føler mig langt bedre."

„Men ingenlunde vel nok til at være oppe", indvendte den forsigtige Læge, medens hans urolige Blik ligesom ledende foer hen over Skrivebordet.

„Det Samme sagde Henrik, og han gjorde Alt for at afholde mig derfra, men jeg maatte op; thi jeg hørte, at De ikke havde truffet Kammerjunkeren. Jeg vilde atter skrive, men tilfældig fandt jeg det gamle Brev her paa Bordet og har nu sendt Henrik med det."

Berg foer sammen, han havde skjødesløst lagt Brevet hen, med alle Tanker end den, at Olsen skulde see det, men han haabede, at Henrik kun tilsyneladende var gaaet ind paa sin Herres Ønske. Beroliget herved fortsatte han Samtalen, medens han saa lempelig som muligt søgte at formaae ham til atter at gaae til Sengs. „Hvis det imorgen bliver til Alvor", sagde han indtrængende, „maae De fremfor Alt vinde Kræfter, thi saa mat som De er, vil De blive en altfor let Modstander for den Dem maaskee i andre Henseender allerede overlegne Kammerjunker."

Olsen havde Intet at indvende, han gik til Ro og lagde sig stille hen, som hans Læge ordinerede, men da Henrik kort efter viste sig med et Brev i Haanden, glemtes Løftet; han foer hæftig op, hans Øienbryn trak sig sammen, hans Pande rynkedes, det var som om den gamle Kamp og Smerte opstod paany.

Berg sendte Henrik et bebreidende Blik, der lod til at forundre denne; thi han udbrød troskyldig: „Doctoren er da ikke vred? De sagde, at jeg skulde føie Herren, hvor kunde jeg saa Andet, end gaae hen til Kammerjunkeren?" og som det først nu gik op for ham, at hans Lydighed kunde have skadelige Følger, tilføiede han ængstelig: „Jeg har da ingen Ulykke gjort, Hr. Doctor?"

Lægen trak paa Skulderen og smilte halvt.

„Jeg veed det endnu ikke, Henrik, vi faae at see!"

Da de to Venner bleve ene, læste Berg Rosenfeldts Brev; det indeholdt kun følgende Ord:

„Jeg er rede til at give Dem den ønskede Opreisning, jeg vælger Pistoler og møder imorgen med en Sekundant paa det aftalte Sted!"

Olsen sukkede dybt, nu var han overbeviist om, at hans Skinsyge og Frygt kun var altfor begrundet, og han sagde bittert: „De seer, Berg, det er ikke nogen Spøg, jeg er virkelig bleven bedraget af hende, jeg troede saa godt."

„Fortæl mig Alt, kjære Ven!" udbrød Lægen, idet han trykkede hans Haand, „det vil maaskee lette Dem, og er desuden nødvendigt, naar jeg skal staae Dem bi imorgen."

Olsen meddeelte det Forefaldne, men Tvivl og Virkelighed blandede sig sammen, og Berg vidste ikke, hvorledes han skulde forstaae det.

„Det gjør mig inderlig ondt for Dem", sagde han deeltagende, „Deres Julie synes mig saa kjærlig og trofast, at det sikkert maa være en Misforstaaelse. Søg at bekæmpe Deres Uro, overlad Alt til Vorherre, og De vil snart glemme Deres Bekymring i Søvnens Arme."

„Jeg kan umuligt sove!" udbrød Olsen.

„Men De maa", vedblev den utrættelige Læge, „husk, hvor nødvendigt det er at samle Kræfter til imorgen."

Et bittert Smil krusede Olsens Læber, men hans Øienlaage begyndte allerede at blive tunge, de lukkede sig lidt efter lidt, og en halv Time efter laae han i en velgjørende Søvn.

Nu forlod Dr. Berg sin Patient og styrede sine Skridt imod Kammerjunkerens Bolig. Han var mere ængstelig, end han vilde tilstaae for sig selv, Sagen syntes ham indviklet, men han haabede bestandigt at faae den bilagt i Mindelighed.

Tiende Kapitel.

Tante Jacobines Brev vækkede Kammerjunkeren af hans salige Drømme, og gav ham Bekymring og Uro; Brevet, der endnu paa Sengen bleo ham bragt, formørkede hans Pande og gjorde ham mismodig og tankefuld. Hentydningen til Annas ringe Fødsel og hans Families Opfattelse heraf ærgrede og forbittrede ham han var forældreløs og havde kun en eneste Søster, som han var overbeviist om vilde glæde sig over hans Valg. Annas barnlige Uskyldighed vilde ganske stemme overeens med Grevinde Hjelm, og han saae dem allerede som to Søstre, der mere og mere vilde gaae op i hinanden. Han kunde ikke tænke sig en Fremtid uden Anna, og dog vaklede han, thi Pengene vare ham en sørgelig Hindring.

Optaget af dette forlod han sit Hjem, for at begive sig til sine Forretninger; tilfældig førte hans Vei ham gjennem Læderstræde. Han standsede foran et lavt, uanseeligt Huus, i hvis Stueetage var opstillet forskjellige Guld- og Sølvsager, det var Agerkarlen og Pantelaaneren Isaksens Bolig. Denne, der drev Forretninger med de Store og Fornemme, og trak Renter af mangen en vordende Godseier, forsmaaede ikke en ringere Fortjeneste, der forholdsviis betalte sig bedre, og mange Fattige

laante hos ham paa de suurt sammensparede Eiendele, der i Reglen aldrig vendte tilbage til deres Eiermænd. Ogsaa idag havde han et saadant Besøg; Rosenfeldt saae gjennem den aabne Dør et ungt Fruentimmer, der stod lige overfor ham med en Dameskjole i Haanden. Hun betragtede bønligt den gamle Jøde, der lod til ikke at ville modtage hendes Pant.

„Har De Guld, Sølv eller Meubler, er det noget Andet, men Klæder vil jeg ikke have", sagde han kort.

„Dette er det Sidste, jeg har tilbage!" udbrød hun grædende, „min Smule Sølv og Meubler er allerede borte, men det behøver jeg ikke at fortælle Dem. Mine Børn skrige af Sult, hav Medlidenhed med mig, De veed, at Sygdom og Død har bragt mig i denne Nød og Elendighed!"

Hun talte mere og mere indtrængende, men Rosenfeldt kunde ikke samle hendes Ord, han saae kun hendes sønderknuste Mine, hendes bedende udstrakte Hænder, den gamle Jøde med sit sneehvide Haar og lange, ærværdige Skjæg, hvis Træk ikke undergik den mindste Forandring, men kold og ligegyldig hørte den stakkels Moders Klager.

Hvor følte han dog med hende! Det var som saae han sin egen Kamp og Smerte gjentage sig her, men hendes var endnu større, thi det gjaldt hendes forladte, forsultne Smaa!

Da den blege, bekymrede Moder strøg forbi den fine Herre, blev en Sølvmønt trykket hende i Haanden og en venlig Stemme hviskede:

„Fra en ligesaa Ulykkelig, som De selv!"

Han hørte hverken hendes glade Udbrud eller hjertelige Velsignelse, han var kun optagen af sin egen Sorg. Gamle Isaksen stod værre for ham end nogensinde; havde han ikke viist Medlidenhed mod denne Kone, hvis Trang og Værdighed han

kjendte, hvor kunde han da vente nogen felv! Han saae sig allerede i Gjældsfængslet, hørte sit Navn blive haanet, medens hans Venner medlidende trak paa Skulderen. Hans Phantasi var saa ophidset, at det ikke faldt ham ind, at netop hans Navn vilde redde ham, at her vilde Jøden af Hensyn til Verden vise Skaansomhed, hvorimod der lige overfor den fattige Kone kun var Tale om Hjerte og Sindelag. Denne Tanke var langt fra ham, han saae sig i samme Stilling som den stakkels nedbøiede Moder, krænket og ydmyget.

Med dette Syn for Øie kom han op i Contoiret, hans hele Ydre bar Præg af hans Sindsbevægelse, hans Blik var sænket, hans Farve liigbleg og hans Holdning nedbøiet. Hans ziirlige Haandskrift var rystende og utydelig, og hans Foresatte spurgte deeltagende, om han var syg. Han foregav Hovedpine og søgte at fatte sig, men det kostede en svær Kamp, og da han forlod Ministeriet, følte han sig ilde tilpas. Det var paa hans sædvanlige Middagstid, men han trængte ikke til Noget, uden Maal for Øie foer han op og ned ad Gaderne, indtil Hændelsen førte ham hjemad. Her ventede Olsens Brev ham, og vi kunne let tænke os, hvorledes dette blev optaget i hans daværende Sindsstemning. Han indsaae, at det beroede paa en Misforstaaelse, at nogle Ord fra hans Side kunde jævne det, men dertil vilde der knytte sig en Forklaring, og en saadan var det ham umulig at give. Denne Duel greb han desuden med en vis vild Glæde, han syntes i dette Øieblik led og kjed af Livet, Fremtiden laae mørk for ham; vi kunne derfor ikke forundre os over hans Svar, som vi allerede kjende.

Han sad endnu overvældet af disse Tanker, Livet var dog ikke ganske dødt for ham, og mangen en smertelig Følelse bevægede ham, han saae tydeligt, at han vilde blive Offeret; han

var vel en Mester i at bruge Pistoler, men Julies Beiler skulde gaae fri, hvor kunde han bringe Sorg og Fortvivlelse over hende, der allerede var prøvet nok, han vilde skyde i Luften og rolig stille sig for sin Modstanders Kugle. Han skjælvede let, hvor uhyggeligt saaledes at staae for Skud, dog, Livet var uden Værd for ham! Det bedrøvede ham inderligt, at Anna aldrig skulde erfare hans Kjærlighed, men det var det Bedste for hendes Fremtid! Olsens Lykke vilde desuden derved tilintetgjøres, denne Misforstaaelse vilde han aldrig glemme! Tante Jacobine vidste den, men kunde han troe hendes Brev, vilde hun tie for Annas Skyld.

Tusmørket var faldet paa; som om han frygtede for at være ene med sine smertelige Tanker, tog han sin Hat og ilede ned ad Gaden. Tilfældig kom han forbi en af sine Bekjendtes Bolig; han maatte søge en Secundant, og hvem passede vel bedre dertil, end Lieutenant Esbensen. Denne var en ung Modeherre, hvis letsindige Opførsel tidligere havde bragt ham i en lignende Ubehagelighed; han var langt fra nogen Ven af Rosenfeldt, og vilde derfor ikke forlange nogen Forklaring, men lade sig nøie med at det gjaldt en Dames Ære.

Tilsyneladende beredvillig gik Esbensen ind paa Kammerjunkerens Anmodning og yttrede kun Forundring ved at høre, hvem Modstanderen var.

„Hvorledes, den sindige Olsen, det havde jeg aldrig tænkt mig, der har De vist været noget skarp, kjære Kammerjunker!"

„Jeg frygter det, men det staaer ikke til at ændre", var det alvorlige Svar.

„Og burde vist heller ikke, kjender jeg Dem ret!" udbrød den livlige Lieutenant.

Rosenfeldt maatte ryge en Cigar og smage en ny Porter, imod sin Villie blev han oplivet og glemte Tiden.

„De skal da ikke ud iaften, Esbensen?“ spurgte han pludselig.

„Nei, jeg skal ærlig sige Dem, hvorledes jeg har tænkt at tilbringe Aftenen, jeg drikker Thee hos Mini, og derfra gaaer jeg ud i vor Klub, De kjender den sikkert af Navn?“

„Ja, jeg har hørt, at endeel Fremmede samle sig om det grønne Bord, men jeg har aldrig været der, jeg synder ikke Hazardspil.“

„De skulde ikke have Lyst til at gjøre mig Selskab iaften?“

„Ikke til Klubben, men maaskee til Theen, jeg troer jeg følger med til Mini, hvis De tillader det.“

Et Øieblik spadserede de Arm i Arm ned ad Gaden. Lieutenanten gav en udførlig Beskrivelse af Klubben, dens talrige Medlemmer, dens Love, der ikke tillod Nogen at blive indført uden ved en Deeltager, at Politiet oftere var kommen paa Spor efter den, men forgjæves, Medlemmerne vare forsvundne som ved et Trylleri, da Gaarden stødte op til forskjellige Gader, de grønne Borde vare forvandlede til almindeligt Skoleinventarium og Rettens Folk havde Intet opdaget, der begrundede deres Mistanke. Rosenfeldt hørte fraværende til, men jo videre Lieutenanten gik, desmere interesseret blev han, ja den Tanke opstod, om han ikke for en Gangs Skyld skulde søge Fortuna. Det vilde hverken gjøre ham Skade eller Gavn, imorgen var hans Timeglas udrundet, men dog, hans Liv havde hidtil været saa letsindigt, hvorfor forøge denne paa den sidste Aften! Anna stod for ham, barnlig og uskyldig, men ved Siden af hende saae han den gamle, listige Jøde; han foer sammen og smilte bittert, hans Liv var stemplet, hans Død vilde ogsaa blive det, og i de Sorgens Taarer, hans unge Veninde vilde udgyde for ham, vilde Medlidenhed og Bebreidelse blande sig. Skyggen paa hans Pande blev mørkere og mørkere, medens Esbensen op-

stillede den ene Fristelse efter den anden; det syntes næsten som om han anede, at Penge vare Aarsag til den foreſtaaende Duel og han vilde gjøre Sit, for at afværge den. Det lykkedes ham virkelig, Dagen imorgen traadte i Baggrunden, Livet fik mere Værd for Kammerjunkeren, han vilde gribe den ſidſte Udvei, det gaae ſom det vilde, og han ſagde til Esbenſen:

„De har pirret min Nysgjerrighed, jeg modtager Deres Indbydelſe og følger med Dem til Klubben!"

„Det kan jeg lide, Roſenfeldt!" udbrød Lieutenanten, idet han trykkede hans Haand, „hvem veed, hvilket Gode det kan bringe, jeg har nu mine egne Tanker!"

Kammerjunkeren ſmiilte godmodigt og taug. Klokken ſlog ti, og de begav dem paa Veien. De ſtode i den ſtore Sal, hvor Klubmedlemmerne vare forſamlede. En næſten uhyggelig Stilhed var udbredt, kun afbrudt af enkelte Stemmer i Forening med Bankørens Opraab, og Klangen af Guld- og Sølvpenge. Talrige Klynger af forſkjellig Alder, alle tilhørende de høiere Samfundsklaſſer, omringede Bordet. Her ſaae man en ældre Mand, hvis blege, ſørgmodige Anſigt tydelig viſte en indre Sjælekamp, hvis ængſtede Blik fulgte Bankørens raſtløſe Bevægelſer, medens hans ſidſte Guldmynt forſvandt i dennes allerede indholdsrige Bunke; ved Siden af et ungt Menneſke, hvis duunløſe Hage forraadte den grønne Ungdom, men hvis begjærlige Blik ſpaaede en ſørgelig Fremtid, hiſt henne et i Spænding feberglødende Anſigt med Lidenſkaben udtrykt i hvert et Træk, hvis Vaklen i Valget af Farven tiltog mere og mere, og dannede en ſlaaende Modſætning til den gamle, vante Spiller, hvis Iver ſkjultes under en rolig, ligegyldig Mine, der knap forandredes, naar Lykken blev ham gunſtig. Ethvert af diſſe Anſigter bar Præg af Fortunas forførriſke Friſtelſe, her var det Nød og Fortvivlelſe, Begjærlighed og Begjærlighed, her Letſind

og Tankeløshed, men fremfor Alt Lediggang, der havde ført paa Vildspor.

Disse Scener vare ikke ganske fremmede for Kammerjunkeren; thi de gjentage sig desværre ofte i det mere private Liv, og han havde desuden seet dem i en endnu større Maalestok i Udlandet. Ikke destomindre foer han sammen, aldrig havde det forekommet ham saa høitideligt og spændende, det var jo ogsaa første Gang han nærmede sig det grønne Bord med Forhaabninger. Esbensen forestillede ham for flere af Medlemmerne, men hans Sindsstemning var ikke til Samtale, og han indskrænkede sig til et taust Buk. Lieutenanten nærmede sig Bankøren, Spillet var Roulette, Opraabet skete paa Fransk, og idet han lagde et Pengestykke paa Bordet, raabte han: „Noir!"

Han fik det todobbelt tilbage, det vedblev saaledes, Lykken lod til at blive ham gunstig iaften. Spændingen optog ham mere og mere, og bragte ham til at glemme Kammerjunkeren; han mindedes ham pludselig og saae sig spørgende om, der stod han ved den anden Side af Bordet, taus og grublende; en Officeer henvendte nogle Ord til ham, formodentlig en Opfordring, thi han lagde ud paa den røde Farve.

Klokken var slaaet tolv. Esbensen havde vundet ikke ubetydeligt, imod Sædvane vilde han allerede trække sig tilbage, og nærmede sig smilende Kammerjunkeren, idet han munter slog ham paa Skulderen.

Dennes mørke Mine afbrød ham, og han spurgte deeltagende:

„Fortuna har ikke været Dem gunstig? Maaskee den først søger Dem paa Slutningen af Aftenen, Lykken er lunefuld!"

Rosenfeldts Pande foldede sig mere og mere, hans Øienbryn trak sig sammen og hans Læber zittrede, det var hans sidste Pengestykke, han lagde ud.

„Lykken er mig altid imod", sagde han bittert.

„De burde ikke have sat paa Rødt", meente Esbensen.

„Hvor kunde jeg vælge Dødens Farve", mumlede Rosenfeldt som for sig selv. „Alt er mørkt nok for mig, bør jeg ikke holde ved Livet og Lyset saa længe jeg kan!"

„Maaskee De har Ret, kjære Ven, derfor frisk Mod, det lykkes Fortuna bedst. Jeg maa desværre forlade Dem, jeg gaaer nødig herfra saa tidligt, men jeg er buden til et lille Selskab, nogle smukke, franske Dandserinder, De forstaaer mig!" Han rystede hjerteligt den fremrakte Haand og forlod Salen med et tilfreds Smiil.

Hvor forskjellig var ikke disse Tvendes Sindsstemning, ligesaa forskjellig som deres Sindelag og Opfattelse af Verden! Rosenfeldt havde ogsaa nydt en livlig Ungdom og ført et frit Liv, men aldrig med den Tankeløshed og Letsind, som Esbensen; thi der var mere Dybde i hans Sjæl, mere Hjerteligheed og Inderlighed, der gjorde sig gjældende saavel i Medgang som i Modgang.

I Aften stod han nedbøiet og bekymret over, at den eneste Udvei var bleven ham nægtet, vred og ærgerlig over, at han saa let havde givet efter for Fristelsen. Bankørens Opraab havde lydt, men optaget af sine Tanker havde han ikke hørt det, tilfældig hævede han Hovedet og blev kaldt tilbage til Virkeligheden ved at en Bunke Sølvpenge blev skudt over til ham. Hvorledes, havde Fortuna været ham gunstig i det Øieblik, hvor han tvivlede meest? Blodet steg ham til Hovedet, Haabet lyste i hans Øie, han vedblev Spillet, og vovede mere og mere; Spændingen blev større og større; Gevinsten ligesaa, denne saavel som Indsatsen blev vexlet i Guld; thi Lykken var ham stedse med.

Klokken var slaaet to, Rosenfeldt stod endnu ved det grønne Bord, han blussede af Lidenskab, og dog bankede hans Hjerte af en indre reen, uskyldig Glæde; han havde vundet tilstrækkeligt til at afgjøre sin meest truende Gjæld, han behøvede ikke at tænke paa Døden, han kunde leve og blive lykkelig! Spændingen tillod ham næsten ikke at rumme disse Tanker, han vovede stedse mere, hans Haab blev større, atter strøg han en Guldbynge til sig, da lød Bankørens Stemme til Opbrud, denne Klubaften var endt.

Han stod i sit Hjem, han talte de skinnende Guldpenge, det ene Luftkastel afløste det andet, gamle Isaksens Trudsler vare, takket være Fortuna, blevne til Intet.

Tilfældig faldt hans Blik paa Sølvtallerkenen til Visitkort, der laae et, det maatte være et Besøg fra idag. Han læste Dr. Berg og rystede betænkeligt paa Hovedet, han kjendte ham ikke, men nogle Ord paa Bagsiden opklarede dette for ham.

Han foer sammen, Lykken havde bragt ham til at glemme Duellen! Haabet svandt dog ikke saa let, han havde forsonet sig med Livet og tænkte sig kun en glad Fremtid. At Anna elskede ham, betvivlede han ikke, jo inderligere han selv havde følt Kjærligheden, jo mere havde han indseet, at ogsaa hun kjendte og forstod den. Duellen maatte derfor forhindres! Han vidste, at den beroede paa en Misforstaaelse, et Ord fra ham kunde sikkert fjerne denne!

„Dette Ord skal Olsen faae!" udbrød han glad, „ja en heel Forklaring, om han ønsker den, det vil blive en uventet Fornøielse for Esbensen, men det Vigtigste opnaaes, og Anna bliver min!"

Ellevte Kapitel.

Charlottenlund laae tyst og stille paa den Morgen, hvor Duellen var fastsat. Omtrent Kl. 9 holdt en Vienervogn paa en af Pladserne foran i Skoven; to Herrer stege ud, i hvilke vi gjenkjende Olsen og Dr. Berg; den sidste bar en lille Kasse, og efterat have sagt et Par Ord til Kudsken, styrede de deres Skridt mod et af Beværtningsstederne. De sade i en Stue for dem selv, tause og tankefulde; Klokken var over halv ti, og endnu var Kammerjunkeren ikke kommen. Olsen saae uroligt ud ad Vinduet, men hverken Vogn eller Fodgænger viste sig.

„Hvis han nu atter fornærmer mig og udebliver!" udbrød han endelig.

„Det kan jeg umuligt troe", forsikkrede Berg, „det ligner ikke Kammerjunkeren, efter hvad jeg har hørt!"

Der indtraadte atter en uhyggelig Taushed; Klokken slog ti, endelig kom en Vogn tilsyne. Et Øieblik efter traadte Rosenfeldt og Lieutenant Esbensen ind.

„Tilgiv mig, Hr. Olsen, at jeg har ladet Dem vente", sagde

Kammerjunkeren undskyldende, „det er første Gang jeg med mit Vidende har fornærmet Dem!"

Olsen rynkede Panden og svarede koldt:

„Jeg forstaaer Dem ikke, Hr. Kammerjunker!"

Rosenfeldt tog ikke Hensyn hertil, han foreſtillede Lieutenant Esbensen og vedblev med ſin ſædvanlige Hjerteligheb:

„Min kjære Olsen, lad os bortkaſte alle unødvendige Ceremonier og gaae lige til Sagen. De troer Dem fornærmet, De har udfordret mig, og møder med Deres Secundant, formodentlig Dr. Berg, ſom jeg desværre ikke havde den Fornøielſe at tale med igaar, og dog beroer det Hele paa en Misforſtaaelſe. Jeg er villig til at give Dem Opreisning, hvis De, efterat have hørt min Forklaring, endnu ſkulde ønſke den. Idet jeg ſtoler paa Deres og Ledſagers Discretion, vil jeg fortælle Dem et Afſnit af mit Liv, der vil faae en betydelig Indflydelſe paa min Fremtid.

Olsen bukkede indvilgende, og de toge alle Plads. Rosenfeldt meddeelte ſit Venſkab for Julie, ſin fremſpirende Kjærlighed til Anna, ſom de pecuniaire Sorger nær havde bragt ham til at fornægte, ſit Forhold til Jøden, ſin Gjæld, ſit Beſøg i Klubben, kun ikke ſin indre Kamp, ſin Friſtelſe i Skikkelſe af Laura, eller Tante Jacobines Brev efter den med hende misforſtaaede Samtale.

Olsen hørte ſtiltiende til, han havde altſaa mistroet Julie uden Grund! Hvor ſkammede han ſig over ſit eget Jeg! Taarer ſtode ham i Øinene, og da Kammerjunkeren betragtede ham, ſom om han vilde ſige: „Troer De mig nu?" greb han hans Haand og udbrød bevæget: „Tilgiv mig, Rosenfeldt, jeg har miskjendt og fornærmet Dem uden Grund, hvilke Tanker maa De have om mig!"

„At De er forelsket og en Smule skinsyg", sagde denne smilende, idet han trykkede hans Haand. Derpaa udbrød han livlig!; „Vi ere alsaa enige om at glemme Alt, hvad der er foregaaet, og hvis De vil som jeg, blive vi her, nyde en lille Frokost og kjøre samlede hjem, Doctoren og Lieutenanten i den ene Vogn, De og jeg i den anden; thi jeg har endnu et skriftligt Beviis, der er for Dem alene."

Glad og lykkelig gik Olsen ind paa Forslaget, Berg takkede Gud, at det var endt saaledes, Esbensen frydede sig over den gode Frokost og den muntre Stemning; Formiddagen svandt hurtig hen, og Klokken var over eet, inden de to Vogne forlode Charlottenlund.

Kammerjunkeren og Olsen sade i fortrolig Samtale; disse faa Timer havde lært dem at kjende hinanden som gamle, prøvede Venner; Rosenfeldt vidste nu hans Forhold til Heltzens, han talte aabent og ligefrem derom, viste ham Tante Jacobines Brev og sagde: „De vil see, hun bliver altid sine Grundsætninger tro, men vi skulle snart bringe Forstyrrelse deri, lidt Forandring kan være gavnlig for os Begge."

Olsen læste det tankefuldt. Hvor kunde det Andet, end bringe Bitterhed i hans Sind imod hende, der saa skaanselløst behandlede hans ømme Følelser, og havde gjort Alt for at tilintetgjøre hans Lykke og Fremtid. Han følte, hvilken Kamp der forestod Rosenfeldt, og han sukkede, men denne gjættede hans Tanker og udbrød:

„Troer De, kjære Ven, at jeg lader mig paavirke af denne gamle, egensindige Frøken, Anna staaer jo ikke i noget Forhold til hende! Endnu idag beder jeg om hendes Haand, vil De vedde imod det?"

„Hvorfor skulde jeg vedde imod det, jeg inderligt og oprigtigt ønsker!“ udbrød Olsen ligesom bebreidende.

„Fordi De altfor hurtig lukkede Deres Hjerte for Haabet; naar dette vender os Ryggen, er Meget tabt. Nu har jeg kun talt om mig selv, men naar mine lettere Sager ere ordnede, tænke vi paa Deres, Olsen, og jeg mener da at vise, at en Vens Hjælp ikke er at foragte!“

Olsen trykkede rørt hans Haand, han stolede ikke paa hans Indvirkning, men han paaskjønnede hans Venskab, netop nu, da han i ham havde ventet at træffe en Fjende.

Omtrent paa samme Tid som dette foregik mellem Olsen og Kammerjunkeren vare Heltzens samlede i Havestuen. Tante Jacobine og Anna sade ved deres Arbeide, medens Julie, der den foregaaende Dag langt fra havde befundet sig vel, laae paa Sophaen. Anna var ængstelig over denne Upasselighed, da Julie længe havde seet daarlig ud, Tante Jacobine ændsede den derimod ikke, det var som om hun fortrød sin venlige Stemning hiin Morgen, og nu vilde vise sig dobbelt haard og kold.

„Julie fryser ligesom vi Andre“, sagde hun ligegyldigt, „det er Efteraaret, der gjør sig gjældende; jeg har desuden seet hende imorges med røde Kinder!“

„Det var kun forbigaaende,“ meente Anna, „af Glæde over Margrethes Brev.“

„Ja, Gud ske Lov, hun har det saa godt hos Onkel og Tante!“ udbrød Julie, „jeg troer Savnet er ringere for hende, end for os Andre.“

„Margrethe er en lille letsindig Pige“, indvendte Frøken Heltzen.

„Men trofast mod dem, hun holder af“, forsvarede Julie.

Der indtraadte en trykkende Taushed; pludselig traadte Laura ind, bleg og forvirret.

„Hvad feiler Dem, Frøken Gerner?"

Tante Jacobine saae op paa Annas Udbrud, Julie drejede Hovedet, men Laura gav sig ikke Tid til at svare, hun ilede hen til Veninden og udbrød halvt spørgende:

„Er Du syg, Julie, saa tør jeg ikke fortælle Dig det!"

Denne foer sammen, som om hun anede en Ulykke, og udbrød bestyrtet: „Hvad er der skeet, Laura?"

Anna betragtede dem ængsteligt, Julies Træk syntes hende paa engang saa fordreiede og Udtrykket i hendes Øie saa vildt. Tante Jacobine var den Eneste, der var rolig og fattet, og hun spurgte koldt: „Maa jeg høre, hvad der har bragt den ellers fornuftige Laura i en saadan Sindsbevægelse?"

„En Duel", stammede denne, „Kammerjunker Rosenfeldt har imorges duelleret i Charlottenlund, og jeg veed ikke Udfaldet!"

Et tredobbelt Udbrud lød, men hvor forskjelligt, hos Tante Jacobine forundret, hos Anna fortvivlet, hos Julie bekymret og smertefuldt. Det var som om hun fattede Sammenhængen, hun reiste sig hæftigt, trak Veiret tungt og vilde tale, men Stemmen svigtede hende; uden at vide det, kom Frøken Heltzen hende i Forkjøbet og spurgte:

„Hvem var Modstanderen, Laura?"

„Det kan jeg ikke sige, jeg veed det ikke", mumlede denne halvt ved sig selv.

Men Julie havde hørt tilstrækkeligt, hun læste Svaret paa hendes Ansigt, hun gjættede Alt, udstødte et Skrig g sank bevidstløs om.

Hun laae paa Sophaen, bleg og følesløs, Laura havde kastet sig paa Knæ og grebet hendes Haand, hun var saa optaget af sin Sorg, at hun ikke fattede hendes sande Tilstand og blev først vækket ved et Udbrud af Tante Jacobine:

„Store Gud, denne røde Plet er jo en Koppe!"

Den vante Ro havde med Et forladt Frøken Heltzen, hun vred fortvivlet Hænderne og vedblev: „Hvad skulle vi gjøre, jeg tør ikke et Øieblik blive sammen med hende!" Idet hendes Blik faldt paa Laura, tilføiede hun: „De, kjære, smukke Barn, maa strax forlade os, hvad vilde Deres Fader sige, om De blev smittet!"

Laura slap ængstelig Julies Haand, Sygdommen med dens Følger stod allerede for hende, og uden Tøven opfyldte hun Tante Jacobines Forlangende. Anna havde derimod rolig hørt paa hende, hun saae kun Julies blege Ansigt, tænkte kun paa hende og Rosenfeldt.

Den Syge slog Øinene op, hendes Blik faldt paa Anna, og hun stammede: „Hvor er jeg, hvad er der foregaaet!" Haanden foer hen over Panden, som om hun vilde samle sig, og hun vedblev: „Nu husker jeg det, jeg saae Kammerjunkeren lige overfor Olsen med en Pistol i Haanden, Skuddet gik af, men det var kun Blendværk," og hun loe høit.

Hun blev lempelig bragt til Sengs, en ubeskrivelig Mathed indfandt sig efter det sidste Udbrud, og hendes Hoved laae slapt ned paa Puden.

„Vi maae have Bud efter den gamle Professor," udbrød Tante Jacobine, der stod ved Sygeleiet, „Du kan tage ind til Byen, Anna, saa bliver Du med det samme fra Patienten, og jeg frygter Du skal blive smittet."

Anna stod i den gamle Professors Bolig, han var i sin Praxis og ventedes hjem om en halv Time. Hvad om hun benyttede denne Stund til at besøge Olsens Moder, hos hende kunde hun sikkert faae Underretning om Duellens Udfald. Hun gøs ved Tanken derom, hun dreiede om Hjørnet af Skindergade, men hun saae ikke op, hun var saa fordybet i sine sørgelige Betragtninger, da følte hun pludselig en Haand paa sin Arm, hun udstødte et Skrig, Kammerjunkeren og Olsen stode lige for hende.

„De lever, Rosenfeldt, De ere Begge uskadte!" udbrød hun henrykt.

„Har De virkelig hørt om Duellen, kjære Anna?" spurgte Kammerjunkeren smilende.

„Veed Julie det ogsaa?" udbrød Olsen ængsteligt.

„Stakkels Julie er syg!" og Anna fortalte Alt.

En Times Tid efter vare de Alle samlede i Havestuen i Ordrup, imod Sædvane forundrede Frøken Heltzen sig ikke over Olsens Nærværelse, medens denne i sin Angst for Julie glemte hende.

„Julie er hæftig angreben," havde den gamle Professor sagt, „hun maa paa ingen Maade flyttes, Leiligheden herude er ikke heldig, naar man gaaer Vinteren imøde, lad mig see, De indretter det godt for hende."

„Men jeg tør ikke blive her", indvendte Tante Jacobine, „jeg er saa angst for Kopperne."

„Saa flyt ind til Byen, Skrækken er tilstrækkeligt til at De kan faae dem, og den unge Dame der, er det ikke raadeligt, bliver, Ungdommen er meest modtagelig for Smitten; jeg skal sende Dem en duelig, paalidelig Sygevogterske."

Med disse Ord gik Lægen, fulgt af Frøken Heltzen.

„Jeg forlader ikke Julie i den Tilstand, hvor hun er," erklærede Anna, da hun var alene med Kammerjunkeren og Olsen.

„Kjæreste Anna!" udbrød den Første ivrigt, „De maa paa ingen Maade blive her, jeg tillader det aldrig!"

Den unge Pige betragtede ham forundret, og han vedblev:

„Tilgiv mig, Anna, at jeg taler saaledes, men jeg holder saa inderligt af Dem, at jeg ikke kan taale De udsætter Dem for nogen Sygdom!"

„Jeg kan ikke Andet, husk, hvormeget Julie har været for mig, hvor venlig Generalinden tog sig af mig, hvad troer De, hun vilde sige, naar hun vidste, at vi Alle forlade hendes Barn og overlod hende til fremmed Pleie."

Kammerjunkeren greb hendes Haand, trykkede den til sine Læber og udbrød indtrængende:

„Det er smukt imod den Afdøde, at De taler saaledes, men ikke imod mig, der elsker Dem saa inderligt! Ja, Anna, det burde ikke være sagt nu, men mine Følelser for Dem ere saaledes, at jeg kun har eet Haab, een Tanke, at kalde Dem min Hustru. Gjengjælder De denne Kjærlighed, har De nye Pligter, der maae underkaste sig de gamle; Julie er Deres Veninde, hold saa meget af hende som De vil, men udsætte Deres Liv for hendes Skyld, maa De ikke!"

Der lyste et glad Udtryk i Annas Øie, hendes Hjerte bankede, men uden Kamp, hun elskede Kammerjunkeren, hun tilstod det for ham, men hun kunde ikke give efter.

„Saa holder De ikke rigtig af mig", var Rosenfeldts eneste Svar, og han vendte sig bedrøvet bort.

Hun var fortvivlet, hvad skulde hun gjøre! da hørte hun Olsens bevægede Stemme:

„Tak, Anna, for Deres Venskab for Julie, troe mig, hun vil selv paaskjønne det. Dog, her maa De føie Rosenfeldt, og det kan De; thi jeg skal skaffe Julie en Sygevogterske, der har Omsigt og Dueligbed, Hjerte og Forstand."

Anna saae forundret paa ham, men det gik pludselig op for hende, og hun udbrød glad: „De taler om Deres Moder, Olsen, saa trækker jeg mig tilbage!"

Rosenfeldt trykkede hende kjærligt til sig, medens Olsen greb hendes Haand og hviskede:

„Ja, Anna, jeg taler om hende, Julie med Guds Hjælp snart vil kalde sin Moder!"

Samme Dags Aften forlod Tante Jacobine med Anna Ordrup i den samme Vogn, der havde bragt Julies nye Sygevogterske derud. Frøken Heltzen anede ikke, hvem denne var, men uagtet Skrækken for sig selv, glemte hun dog ikke ganske Julie, og glædede sig over den Fremmedes prægtige, aabne Ansigt; thi det forekom hende, at hun trygt kunde betroe Patienten i hendes Hænder. Da hun var ude, at give de sidste Ordrer, kastede Anna sig til Madam Olsens Bryst og udbrød bevæget:

„Gud holde sin Haand over Deres kjære Patient!"

Tolvte Kapitel.

Over en Maaned var gaaet; det var en trist, taaget Novemberdag, Himlen var overtrukken med Skyer og bebudede en stærk Regn, Vinden pidskede koldt og barsk, Strandveien laae øde og forladt, alle de smukke Landsteder vare tillukkede, og kun en enkelt Fodgænger viste sig paa den tilsølede, moradsige Sti. Det var et saadant Veir, hvor man er glad over en luun, hyggelig Stue, hvor man paaskjønner et godt Hjem og tager til Takke med et ringere.

En Herskabsvogn med to Damer var derfor et næsten Særsyn for de talrige Børn, der kigede ud fra de smaa Steder i Ordrup. Vognen rullede videre og standsede først foran et Sommerlyststed ved Enden af Landsbyen, Damerne stege ud, og vi gjenkjende i disse Tante Jacobine og Anna. Et uroligt, forventningsfuldt Blik lyste ud af den Førstes smaae graa Øine, medens Anna glad sprang op ad de steile Trin. Julie var efter et langt Sygeleie kommen op, og den gamle Professor havde erklæret, at der ingen Fare var for at nærme sig hende, derfor havde Tante Jacobine forladt den hyggelige Stue og trodset den begyndende Vinter.

Mangen en bitter Bebreidelse var opstaaet hos hende i denne ængstende Tid; ofte syntes hun at være Skyld i Julies Sygdom, hun vilde gjøre sin Uret god igjen, men det forekom hende umuligt. Havde Anna anet denne Tilstand, kunde hun maaskee have udvirket Meget og gavnet sine Venner, men det faldt hende aldrig ind. Naar hun saae Tante Jacobine taus og alvorlig, forestillede hun sig vel, at hendes Tanker gjaldt Julie, men hun troede, det var Bekymring for Sygdommens Udfald, ja maaskee endog Bebreidelse over at have betroet hende i fremmede Hænder. Dette var ogsaa Tilfældet; her var en ny Uro for Tante Jacobine; ofte følte hun, hvor unaturligt og ukjærligt hun havde handlet, hun havde lovet Julies Moder at tage sig af hende, som kunde det være hendes eget Barn, og hun var flygtet fra hende, netop da hun trængte til hendes Omsorg. Mangen en Nat kæmpede hun med sin Frygt, hun vilde den næste Dag tage ud og pleie hende, men naar hun hentydede dertil, beroligede Anna hende med, at Professoren havde anbefalet Sygevogterſken, det var jo ogsaa sandt, hvorfor tvivle om hende!

Opad Formiddagen kom den gamle Læge selv, han talte om Julies hæftige Phantaseringer, der ikke tillod et Øieblikks Ro, og Tante Jacobine takkede Gud, at hun var udenfor dette, men blev hun atter alene, vendte de gamle Tanker tilbage. Hun syntes at see sin Svigerinde paa Dødsleiet, hendes halvt brustne Blik fæstede sig veemodigt og bebreidende paa hende, det var som om hun atter hørte hendes sidste Ord: „Gjør min Julie lykkelig!"

Havde hun opfyldt dette? Nei, langt fra! Hun havde modsat sig hendes kjæreste Ønske! Forgjæves undskyldte hun sig, at det var med Tanken paa den afdøde Fader og Familiefor-

dommene, hun følte hverken Trøst eller Beroligelse. Jo daarligere Julie var, jo mere fortrød hun sin Opførsel, men disse Følelser vare desværre af kort Varighed, erklærede Professoren Patienten for bedre, kølnedes de betydeligt og efterhaanden som denne gik fremad, glemtes de ganske.

Det var altsaa ikke dette, der foruroligede hende paa hendes første Besøg hos Julie, nei, det var ligefrem Frygt for Koppernes Følger, at den unge Pige, trods Lægens Forsikkring, skulde være bleven mærket for Livstid. Julie var bleg og skarp, men hendes næsten gjennemsigtige Teint var ligesaa glat som tidligere, og kun et enkelt Ar i Tindingen vidnede om den ondartede Sygdom. Tante Jacobine trak Veiret lettere, trykkede kjærligt heures Haand og mødte i det samme Madam Olsens Blik. Der var Noget ved denne, der ligefrem tiltalte hende, hun vilde takke hende for hendes Omsorg under Sygdommen, men Julie kom hende i Forkjøbet og sagde:

„Kjære Tante, maa jeg forestille Pianist Olsens Moder; næst Vorherre, er det hende, jeg kan takke for, at jeg er kommen mig saa godt, baade Dag og Nat forundte hun sig ikke et Øieblik Ro, men pleiede og passede mig med en Moders Kjærlighed, og gjorde sig fuldtvel berettiget til det Navn, jeg allerede for længe siden ønskede at kunne give hende."

Julies Øine vare fulde af Taarer, og hendes Stemme rystede, da hun udtalte det Sidste; Tante Jacobines Ansigt var i Begyndelsen mørkt og truende, men da hun nævnte den trofaste Pleie og de mange urolige Nætter, svandt Skyggen mere og mere; hendes gamle Kamp stod tydelig for hende, hun syntes paany at føle de bittre Bebreidelser fra hiin ængstede Tid, den gamle Fordom mod Olsens Moder var glemt, hun saae kun

Julies ombyggelige Sygevogterske, hun rakte hende Haanden og sagde hjertelig:

„Tak, Madam Olsen, for Deres Omsorg for min Julie, jeg skal aldrig glemme den!"

Den kjærlige Gamle trykkede den fremrakte Haand og svarede rørt: „Jeg kan ikke sige Dem, Frøken Heltzen, hvor jeg paaskjønner disse Ord; thi de spaae vore Børn en lykkelig Fremtid!"

Tante Jacobine havde ikke anet, saaledes at blive misforstaaet, men hun taug, og et hovmodigt Smiil var det eneste Kjendetegn paa hendes Hjertes sande Tanke og Følelse. Julie og Anna saae det, og den tilsyneladende glade Sammenkomst endte som altid med Sorg og Skuffelse.

En Maanedstid var atter gaaet. Julie var forsaavidt rask, men Kræfterne vilde ikke indfinde sig, og det tidligere blomstrende Udseende var ganske forsvundet. Stakkels Julie var ikke lykkelig! Forholdet til Olsen var det samme, han kom der vel af og til, Tante Jacobine var høflig, endog forekommende imod ham, men blev deres fælles Haab nævnet, var hun atter den Gamle i hele sin Strenghed: Hans Moder, som Julie under sin Sygdom mere og mere havde sluttet sig til, besøgte hende nu og da, skjøndt Fortroligheden imellem dem ofte stødte Frøken Heltzen, men Julies Helbredstilstand ængstede denne, disse Samtaler syntes at have en god Indvirkning, og derfor tillod hun dem.

Rosenfeldt var, uagtet sin Iver og Bestemthed, ikke kommen et Skridt videre lige overfor Anna; saa længe Julie var syg, vilde denne ikke tillade ham at tale til Frøken Heltzen, og nu, da hun atter var i sit Hjem, følte hun ikke Lyst dertil; thi hun indsaae, hvor tungt det vilde blive for Julie at være Vidne til hendes Lykke. Længe kunde det dog ikke være gaaet saaledes, hvis ikke Hændelsen var kommen hende til Hjælp. Først i

December blev hun anmodet om at spille til en Concert, hun fik nu travlt, og der kunde ikke være Tale om nogensomhelst Afbrydelse.

Rosenfeldt billigede dette, saameget mere som hans Søster og Svoger ventedes til Byen og sikkert vilde overvære Concerten, det var ham derfor om at gjøre, at Anna udmærkede sig.

Den forventningsfulde Aften var kommen, Casinos lille Sal var heelt optaget, og den unge Konstnerinde, der for første Gang lod sig høre offentlig, blev nævnet af Alle.

Den store Forventning blev ikke skuffet, hun feirede en glimrende Triumph.

Tante Jacobines Øine lyste af Glæde, for første Gang i sit Liv aflagde hun sin Kulde og glemte sine rodfæstede Grundsætninger, hun lod Verden see sin Henrykkelse og Glæde, ja det forekom endog Julie, som om hun aftørrede en Taare. Rosenfeldt sad paa en af de forreste Bænke sammen med Hjelms, hans Blik veg ikke fra Anna, og hans Søster, der længe havde anet hans Hjertes Tilstand, følte fuldtvel det Indtryk, den unge Konstnerinde havde gjort paa ham.

Kammerjunkeren og Olsen vare de Første, der bragte hende deres Lykønskning og ledsagde hende til hendes Hjem.

Hun var glad og bevæget, Rosenfeldt trykkede hendes Haand og hviskede henrykt:

„Nu venter jeg ikke længere, imorgen taler jeg med Frøken Helbzen!"

Da Tante Jacobine kort efter vendte tilbage med Julie, var hun heelt forandret; hun havde et hidtil ukjendt livligt og lykkeligt Udtryk. Hun omfavnede Anna og udbrød: „Du har

gjort mig stor Glæde iaften, vedbliv saaledes, mit Barn, og Du vil blive min Alderdoms Stolthed!"

Hun kastede ved disse Ord et bebreidende Blik paa Julie, som om hun vilde sige:

„Den Glæde, jeg ventede af Dig, finder jeg hos hende, hun vil efterhaanden komme til at indtage din Plads!"

Julie forstod det og sukkede dybt, medens Anna taknemmelig trykkede sin Velgjørerindes Haand og tænkte: „Gid disse Følelser maae vedblive imorgen!"

Den længselsfuld ventede Dag var kommen, Frokosten var nydt, og begge de unge Piger vare paa deres Værelse. Julie laae paa Sophaen, medens Anna fuldendte sin Paaklædning. Hun var tilsyneladende urolig, Klokken paa Entreedøren fik hende ofte til at fare sammen, hvorved Julie spurgte: „Venter Du Nogen, Anna?"

Hun benægtede det forvirret, men Stuepigen traadte i det samme ind og sagde:

„Frøkenen ønsker at see Frøken Anna, Kammerjunker Rosenfeldt er hos hende!"

„Tænkte jeg det ikke!" sagde Julie med et Smiil, da Pigen var gaaet.

Anna svarede ikke, men kastede sig paa Knæ foran hende, skjulte sit Ansigt i hendes Skjød og brast i Graad.

„Hvad er der, Anna?" spurgte hun halvt forskrækket.

„Tilgiv mig, Julie, men jeg føler mig saa forunderlig bevæget."

Hun reiste sig hæftigt, tørrede Taarerne bort og betragtede Julie, som vilde hun søge Mod og Opmuntring, men hun mødte dennes forundrede, spørgende Blik, og som af en indre Drift, tilbviskede hun hende sin Hemmelighed.

Julie foer overrasket sammen, hun havde længe seet Annas Interesse for Kammerjunkeren, men uden at tillægge den nogen bestemt Følelse. Hun glædede sig inderligt og udbrød: „Gud give, I maa blive lykkelige!"

Taarer traadte hende i Øinene, hun tænkte paa sin egen, haabløse Fremtid. Anna saae det, men hun sagde Intet, hun vilde ikke paany rippe op i hendes Smerte.

Anna stod i Dagligstuen, Tante Jacobine var meget alvorlig og sagde høitideligt: „Kammerjunker Rosenfeldt har bedet om din Haand, sig mig, Barn, vil Du dele hans Fremtid med ham?"

Anna rødmede dybt, og det kjærlige Blik, hun sendte Rosenfeldt, var hendes eneste Svar, men dette var tilstrækkeligt, og Frøken Heltzen vedblev:

„Dst veed, Anna, hvormeget jeg holder af Dig, jeg vil derfor ikke modsætte mig denne Forbindelse, uagtet jeg langtfra billiger den for den Afstand, der er imellem Eder i Slægt og Stilling; Du er endnu et Barn, og forstaaer mig ikke, men jeg frygter den Tid kommer tidligt eller seent. I min egen Familie har jeg havt Exempel derpaa, og jeg har lovet mig selv, at hos os skal det aldrig gjentages. Jeg har nu kun et Ønske, mit kjære Barn, at Rosenfeldt og hans Familie ville paaskjønne Dig som Du fortjener det."

Hun lod meget bevæget, da hun lagde Annas Haand i Kammerjunkerens og tilføiede:

„Det er en lille Perle, jeg skjænker Dem, Rosenfeldt, som jeg ofte vil savne."

De Unge omfavnede hinanden, men Anna greb sin Velgjørerindes Haand og udbrød:

„Jeg er saa taknemmelig for Alt, hvad De har været for mig, saa glad og lykkelig, men Eet mangler mig, jeg veed, Rosenfeldt har den samme Tanke, det er Julies og Olsens Fremtidsskjæbne, vær ligesaa kjærlig og overbærende mod dem, gjør ogsaa dem lykkelige!"

„Ja, Frøken Heltzen!" udbrød Kammerjunkeren livligt, „hold til Foraaret to Bryllupper, istedetfor et."

Tante Jacobines Træk undergik atter en Forandring, og hun sagde koldt: „Det kan umuligt skee, jeg har jo allerede udtalt min Mening derom!"

Uden at værdige Anna et Øiekast, med en Mine, som om al Kjærlighed var forsunden, reiste hun sig, men Kammerjunkeren lod hende ikke saaledes slippe.

„De lever altfor meget i Fortiden!" udbrød han, „husk dog, at den taabelige Afstand mellem Adelig og Borgerlig Aar for Aar er bleven ringere, dømm ikke efter et Exempel for et halvhundrede Aar siden, lad ikke dette afholde Dem fra en god Gjerning."

„Kammerjunker Rosenfeldt", sagde Tante Jacobine skarpt, „De har nu faaet Deres eget Ønske opfyldt, glæd Dem derover, men forskaan mig for Raad i en Sag, der hverken vedkommer Dem eller Anna."

Med disse Ord forlod hun Stuen.

„Den gamle Taabe!" udbrød Rosenfeldt harmfuld, „blot den Tid ikke kommer, hvor hun vil fortryde sin hjerteløse Egensindighed!"

Kammerjunkeren hentydede til Julies Helbredstilstand, der paa den senere Tid virkelig syntes ængstelig og ikke kunde Andet end bekymre hendes Venner, der Alle følte, at her kunde hverken Medicin eller Pleie gavne. Desuagtet søgte hun paa Olsens

Opfordring Lægehjælp; den gamle Professor talte længe med hende, han undersøgte hendes Bryst, det feilede Intet, og han sagde: „De maa opmuntres, ikke ved Selskaber, der kun ville trætte Dem, men ofte at være sammen med Deres Venner!" Han betragtede hende, som om han vilde læse i hendes Hjerte, som anede han, at hun havde Een fremfor Alle. Da han noget efter blev alene med Frøken Heltzen, sagde han alvorligt: „Deres Nieces Helbredstilstand ængster mig, det er ikke noget legemligt, men et sjæleligt Onde, jeg kan ikke helbrede hende, De forstaaer det sikkert bedre"; hans Øine fæstede sig ligesom spørgende paa hende, men hun taug, og han vedblev: „Undersøg det, hvis De kan, tro mig, De vil ikke fortryde det, Julies hele Legemsbygning er svag, jeg frygter slemme Følger!"

Tante Jacobine skjælvede let, skulde det virkelig være Tilfældet, eller havde han ikke snarere gjættet sig dertil under Julies forrige Sygdom? Maaskee Madam Olsen havde fortalt Alt, maaskee han vilde hjælpe de Unge, hun troede at gjennemskue ham, men her skulde han Intet virke, trods Læge, trods Alle skulde hun seire.

Vinteren svandt saaledes hen, den var kold og streng, og virkede langt fra godt paa Julie, men Marts Maaned var usædvanlig mild, Solen skinnede med velgjørende Kraft, Svibler, Crocus og Violer frydede Øiet, og bragte Een snart til at glemme de uhyggelige Sneestorme, der vare gaaede forud. Julie begyndte atter sine daglige Spadseretoure, hendes tidligere friske Udseende vendte tilbage, og Alle glædede sig, paa den gamle, erfarne Læge nær, han rystede paa Hovedet og meddeelte Tante Jacobine sin Ængstelse.

Denne vilde ikke troe ham, hun syntes kold og ligegyldig overfor ham, men ikke saasnart havde han forladt hende, førend

hans Ord gjenlødte med fornyet Kraft, hvad enten hun vilde eller ei maatte hun lytte, thi Samvittighedens Røst blandede sig deri. „Julies Sygdom er hendes Sorg, skynd Dig at gjøre din Uret god igjen, ellers kunde Du let komme for silde," hviskede Stemmen indtrængende.

Hun foer sammen, hvor kunde hun være saa ufornuftig, Julie var jo bedre, talte ikke de blomstrende Kinder derom og den pludselig opstaaede Lyst til Spadseretoure! Tante Jacobine tænkte ikke paa, at det var Madam Olsen og hendes Hjem, der trak Julie til sig; thi her blev hun opmuntret ved Ord og Kjærtegn af et ømt Hjerte, der vel led og følte ligesaa meget som hun, men ved sin Kjærlighed altid søgte at skjule det.

Vinteren havde ogsaa paatrykt den Gamle sit Stempel i Forening med Sorgen og Krænkelsen. Hverken Julie eller hendes Søn anede det; naar de kom, fandt de hende siddende i sin hyggelige Dagligstue med sin hvide, stivede Kappe om de indfaldne blege Kinder, hendes Farve havde altid været sygelig, men hendes Træk vare i Vinterens Løb blevne endeel skarpe; dog, Ingen tænkte derover, hun var jo altid saa livlig talende; de vidste ikke, at saasnart de havde forladt hende, faldt hun sammen, og den lille Tjenestepige, der paa den senere Tid var om hende, havde da ofte Besvær med at bringe hende til Sengs.

„Skulle vi ikke tilkalde en Læge?" spurgte denne omsider.

Madam Olsen rystede paa Hovedet og sagde med svag og afbrudt Stemme: „Det behøves ikke, jeg feiler Intet!" Men hun fortsatte ved sig selv: „Jeg vil pleie mig, naar jeg er alene, med Guds Hjælp er det kun forbigaaende!"

Julie vedblev altsaa at komme, uden at ane Noget, men en Dag i Begyndelsen af April fandt hun den gamle Moder i Sengen, og Pigen fortalte da, hvorlænge hun havde skrantet og kun skjult det, for ikke at bedrøve sine Børn.

Den gamle Professor blev kaldet, og den første Halvdeel af Maaneden frembragte ingen Forandring. Det milde Veir afløstes nu pludseligt af en kold, gjennemtrængende Vind med raa, taaget Luft. Julie tog ikke Hensyn hertil, men vedblev sine daglige Toure til den Syge, og forunderlig nok virkede denne bekymrede, ængstede Tid mere gavnligt end skadeligt; thi hun glemte sig selv og sine Sorger.

En Formiddag sidst i April sad Tante Jacobine alene; et usædvanlig veemodigt Udtryk lyste i hendes Øie, der lod ane en blidere og mere eftergiven Stemning. Julie var hos Madam Olsen, hvis Tilstand øiensynlig havde forværret sig, Anna hos Hjelms, intet Besøg afbrød Stilheden, hun var derfor mere end nogensinde overladt til sine egne Tanker. Fortiden med dens mange Billeder rullede forbi hende, hun saae Julie som Barn, hvorledes hun den Gang hængte ved hende, og hvor ligegyldigt hun senere havde været, og dog holdt hun af hende, men hun havde aldrig paaskjønnet den gamle Tante; hvor var det længe siden hun havde viist hende et Kjærtegn eller en Opmærksomhed, dette havde hun kun modtaget af Anna, den Fremmede Var hun ikke selv Skyld deri, havde hun ikke fremhævet denne og glemt sin Niece? Nei, Julie havde først givet Anledning dertil ved sin taabelige Lidenskab og sørgelige Ulydighed. Hun tænkte paa Olsen, var det kun hans Stand og Stilling hun havde imod ham? Hun maatte tilstaae det, han var flittig og stræbsom, hædret og anerkjendt, men han bar Navnet Olsen og havde en jevn, ligefrem Moder.

Tante Jacobine kunde ikke længere sidde stille, hun foer rastløs op og ned ad Gulvet; Middagstimen var slaaet, uden at hun vidste det, Anna kom hjem, de gik til Bords, Julie var imod Sædvane udebleven, men hun savnede hende ikke, førend Anna spurgte til hende. Hun blev atter urolig, hvorfor havde Julie ikke passet Middagstiden, det pleiede hun jo altid!

„Hun er da ikke bleven syg for os!" udbrød hun bestyrtet.

„Madame Olsens Tilstand har sikkert forværret sig," meente Anna, „hvis De ikke har Noget derimod, vil jeg gaae derhen i Eftermiddag!"

Tante Jacobine var atter alene, Anna havde været borte i over en Time, og hun havde lovet strax at vende tilbage, skulde der være indtruffet Noget? Tjeneren blev sendt derhen, Tiden syntes hende saa lang, endelig kom han: „Frøkenen feilede Intet, men den gamle Dame var meget syg, de frygtede, hun havde ikke længe tilbage!" var den Besked, han bragte, og han tilføiede: „De lode Alle saa bedrøvede, og Frøken Julie var meget forgrædt."

Tusmørket var faldet paa; Tante Jacobine følte sig endmere eensom og forladt, Tankerne hvilte paa den gamle Kone, der nu maaskee udstødte det sidste Suk, vilde hun ikke forbander hende i sin Dødsstund? Hun havde jo forhindret hendes Søns Lykke og bragt Sorg og Skuffelse over de Unge. Hun syntes at see hende for sig som Julies opoffrende Sygevogterske, høre hendes glade Udbrud og føle hendes trofaste Haandtryk, da hun misforstod hendes Stemning. Hun tænkte paa sin egen haanlige Mine, og bittre, foragtelige Smiil, burde hun ikke have givet hende et andet Svar? Hun kunde ikke, det var umuligt at indvilge i dette Giftermaal, hendes Stolthed forbød det! Døden i

dens kolde Skikkelse stod for hende, hun saae den Gamle paa Sygesengen med sine Børn om sig, der græd og bad for hendes Helbredelse, som de elskede saa inderligt. Hvorledes vilde hendes eget Dødsleie blive, vilde hun være omgiven af Slægt og Venner, vilde hun let kunne drage sit sidste Suk? Der var Ingen, der holdt af hende, de frygtede hende Alle, og hvorfor? Var hun ikke selv Skyld deri, et Ord af hende kunde forandre det Hele, kunde bringe Lykke og Glæde!

Tjeneren aabnede sagte Døren, Tante Jacobine foer sammen, hvem vovede at forstyrre hende i disse høitidelige Tanker?

„Hvad er der?" spurgte hun vredt.

„Professor B. beder om at tale med Frøkenen."

Hun reiste sig for at modtage Besøget, tilsyneladende den Samme som altid; Tjeneren bragte Lys, Skjærei faldt paa hendes Ansigt, hun var blegere, men det var ogsaa den hele Forandring.

„Frøken Heltzen," sagde Professoren, „jeg kommer fra et Dødsleie, en agtværdig, gammel Kone, omgivet af sine bedrøvede Børn, der kun har eet Ønske, at see og tale med Dem i sin sidste Stund!"

Han betragtede hende stivt, hun slog Øinene ned og hviskede forvirret:

„Hvad vil hun mig, jeg kjender hende ikke!"

„De veed, hvem jeg mener, og De kjender hende langt bedre, end De vil tilstaae for Dem selv; gaae til hende, vær mild og føielig, De vil ikke fortryde det, Julie er svag, hun kan endnu reddes, men der Tid er maaskee nær, hvor det vil blive en Umulighed!"

Den hjertelige gamle Mand trykkede Frøken Heltzens Haand, hun lod meget bevæget, og dog gav hun ikke efter. Kampen

blev større og større, hun led frygtelig, men Stoltheden seirede; havde Professoren overladt hende til sig selv, var hans Ønske maaskee bleven opfyldt, men han vilde overbevise hende og opnaaede Intet, jo mere han talte, des trodsigere blev hun, og hendes sidste Svar var: „Jeg kan ikke, det er umuligt!"

Han var gaaet, vred og inderlig bedrøvet, hun var atter alene, overvældet af sine Følelser, piint af Samvittighedsnag og mange modstræbende Tanker. Klokken slog ni, Tjeneren havde meldt, at Theen var paa Bordet, men hun havde ikke hørt det, først Uhrets dumpe Slag vækkede hende og bragte hende til at gyse.

„To Timer ere gaaede, siden Professoren forlod mig!" udbrød hun, „han sagde, at hun ikke havde langt tilbage, hun er maaskee borte, og har forbandet mig i sin sidste Stund!"

Der lyste en forunderlig Ild i hendes ellers rolige Øie, klare Draaber perlede paa hendes Pande, og den næsten askegraa Farve tydede mere end noget Andet om den voldsomme Sjælekamp.

Døren aabnedes atter, og Anna traadte ind.

Frøken Heltzen udstødte et Skrig og udbrød bestyrtet: „Anna, hun er død, og jeg kommer for silde!"

„Nei, nei!" udbrød denne, idet hun slyngede Armen om Tante Jacobine, „hun lever, og De vil see og tale med hende, ikke sandt?"

Frøken Heltzen lagde sit Hoved paa sin Yndlings Skulder og brast i Graad.

„Anna, hvad skal jeg gjøre?" hvidskede hun som i Dødsangest; „jeg vil gjerne, men jeg kan ikke give efter!"

„Meu De maa, kjære Frøken Heltzen!" udbrød Anna bevæget. „De veed ikke, hvilken Fremtidslykke De skaber Dem selv

og Julie, hvilken let Dødsstund De skjænker den Gamle. Oh, lad Dem bevæge, tro mig, De vil ikke fortryde det!"

„Det sagde ogsaa Professoren," mumlede Frøkenen ved sig selv, „men nu lyder det ganske anderledes, Gud være takket Du kom, Anna!"

„Det var Rosenfeldts Skyld!" udbrød Anna med Taarer, „han venter hernede i en Vogn."

Tante Jacobine var meget bevæget, og dog var der kommen en hidtil ukjendt Fred og Ro over hende, hun trykkede hjertelig Rosenfeldts Haand og udbrød:

„Tak, at De sendte mig Anna, jeg skal aldrig i mit Liv glemme denne Eftermiddag!"

Olsen og Julie stode ved Moderens Dødsleie; den unge Pige søgte at berolige hende med, at Tante Jacobine bestemt maatte komme, og dog troede hun det ikke selv, og hendes blege, taarevædede Ansigt udtrykte tydeligt hendes Ængstelse og Sorg.

„Hvad er Klokken?" spurgte den Gamle utaalmodig, „hvor længe er det siden Anna har forladt os?"

„Der er knap gaaet en halv Time, kjære Moder," svarede Olsen beroligende, „vi kunne endnu ikke vente hende."

„Hvor Tiden sniger sig langsomt hen," mumlede den Syge svagt, „mine Kræfter blive færre, og jeg maa tale med hende!"

Døren til den anden Stue aabnedes lempeligt, et ængsteligt Udtryk foer hen over hendes skarpe Træk.

„Er det hende?" hviskede hun, gispende efter Veiret.

Der lød et svagt Taknemmelighedsudbrød; Julie kastede sig hulkende i Tantens Arme, Olsen greb hendes Haand, og saaledes førtes hun hen til Dødsleiet. Hun var meget bevæget, hendes strenge Træk vare som forvandlede, og den ene Taare efter den

anden randt ned ad hendes blege Kinder, da den Gamle betragtede hende med sit halvt brustne Øie og hviskede:

„Tak, Frøken, Heltzen, at De kom; jeg føler, at min Bøn har ikke været omsonst, De vil gjøre Julie og min Søn lykkelig!"

„Ja, det vil jeg," udbrød Tante Jacobine, „jeg vil lade Kjærligheden raade, og min afdøde Broder vil sikkert tilgive mig!"

Dette var det sidste Udbrud, der mindede om den voldsomme Kamp, Alle følte og forstod.

Med et næsten kjærligt Blik betragtede Tante Jacobine Olsen, da hun lagde Julies Haand i hans, det udtrykte tydeligt hendes forsonlige Sindelag, hendes Anger og Fortrydelse, som Stoltheden kun afholdt hende fra at udtale; han forstod det, og der glimtede et lykkeligt Udtryk i hans Øine, men dog vare de fulde af Taarer; thi Glæden og Sorgen blandede sig mere end nogensinde. Julie følte det samme, hendes Blik søgte ængstelig den gamle Moder, en ubeskrivelig Fred lyste i dennes blege Ansigt, hun havde gjort den sidste Anstrængelse og hævet Haanden, som for at velsigne sine Børn, men den faldt mat ned, der lød et let Suk, Hovedet sank tilbage, Øinene lukkedes, rolig og gudhengiven sov hun sin sidste Søvn.

Slutning.

Fem Aar ere gaaede. Det lille Landsted i Taarbæk, til hvilket der knyttedes saa mange glade og veemodige Erindringer om Julies Moder, blev kjøbt af Tante Jacobine og beboes nu hver Sommer.

En Formiddag midt i Juli sad Frøken Heltzen paa Verandaen med en kraftig Dreng paa Skjødet, hvis brune Øine og mørke Lokker minde om Olsen, medens en Amme spadserer i Haven med en lille Pige, der er opkaldt efter hans uforglemmelige Moder. Jacob, Tante Jacobines Gudsøn og erklærede Yndling, hører med Opmærksomhed de mange Historier, der knytte sig til de brogede Billeder, der ligge foran dem; for Øieblikket er det et artigt Barn, der er Forældrenes og Bedstemoderens Glæde. Jacob slynger sine smaa Arme om Frøken Heltzen og udbryder:

„Det er mig, Tante Jacobine, Du er Bedstemoderen, og jeg holder allermeest af Dig!"

Det ziirligt ordnede Haar, den opsatte Kappe og stivede Krave ere i Fare for at krølles, men Tante Jacobine ændser det ikke, hun har i denne som i andre Henseender forandret sig, er bleven mild, godmodig og venlig, idetmindste mod dem, hun holder af, og Samlivet i Familiekredsen er Dag for Dag blevet inderligere. Hun trykker Jacob kjærligt til sig, stryger de bløde Lokker fra hans Pande og udbryder: „Ja, lad mig see, Du kommer til at ligne den lille Helt, nu skal Du høre hans Fremtid!"

En Haand lægger sig paa hendes Stol, og en hjertelig Stemme udbryder: „Denne Fortælling maa De opsætte til imorgen, Tante Jacobine, jeg skal bede Dem fra Julie ikke glemme vore Fremmede!"

Det var Olsen, han seer saa lykkelig ud, og de fem Aar have langt fra gjort ham ældre. Tante Jacobine betragtede forundret sit Uhr:

„Du har Ret, Otto, Jacob bringer mig til at glemme Alt!"

En Time efter er den lille Vennekreds samlet hos de unge Folk, de sidde ved Middagsbordet, og vi gjenfinde lutter gamle Bekjendte. Her see vi Kammerjunker Rosenfeldt og hans Hustru; de ere glade ved hinanden, og Tante Jacobines Spaadom er ikke gaaet i Opfyldelse; det Eneste, der undertiden bringer et veemodigt Smiil paa Annas Læber, er Synet af Julies Børn; thi endnu har Vorherre ikke velsignet deres Samliv. Ved Siden af Rosenfeldt sidder Laura Vinther, trods hendes Følelser for ham blev hun Grosserérens Hustru, og hun taler i dette Øieblik saa livligt, og betragter Anna saa venligt, at det synes som om den gamle Kjærlighed forlængst er forsvunden. Ved den modsatte Side af Bordet gjenfinde vi Margrethe, for hvis Skyld Selskabet egentlig er samlet; hendes ungdomsfriske Ansigt og skjelmske Smiil er det samme, men der er kommen mere Alvor i hendes barnlige Træk, den glatte Guldring pryder allerede hendes høire Haand, og naar jeg tilføier, at hun med et usigeligt, kjærligt Blik seer op til Dr. Berg, kunne vi snart slutte os til Resten. Ja, forunderlig nok havde disse to, saa høist forskjellige Charakterer fundet og elsket hinanden, hans inderlige trofaste Venskab for Olsen rørte Margrethe, medens hendes Munterhed og Naivetet vandt hende Bergs Hjerte.

For Bordenden præsiderer Vertinden hjerteligt og vakkert, som vi kunne tænke os, Julie, hun er bleven sværere, men det klæder hende godt, og giver hende et blomstrende, kraftigt Udseende.

Olsen reiser sig nu, for at udbringe de Forlovedes Skaal, han er ikke nogen Taler, men hans Ord komme fra Hjertet, da han siger: „Lader os tømme et Glas for Bergs og vor kjære Margrethes Fremtidslykke, Gud skjænke Eder Glæde og Tilfredshed i rigeligt Maal!"

Glassene støtes muntert sammen, Julie klinker med Søsteren og udbryder: „Kjære Margrethe, gid Du maa opnaae en ligesaa lykkelig Arne som jeg!"

Hendes Øine staae fulde af Taarer, medens hun sender sin Otto et kjærligt Blik, Alle ere bevægede, endog Tante Jacobine.

Da Jacob i det samme kommer ind, tager hun ham paa Skjødet og en Taare skjuler sig i hans Lokker, hun tænker paa, hvor nær hun var ved at tilintetgjøre hans Forældres Lykke, og hun hvisker ved sig selv: „Gud være takket, at Du vækkede mig i min Stolthed og Egensind, jeg vaklede længe, men Du lod mig finde det Rette!"

Hanse-Fie.

Af

Frits Reuter.

Jeg stod — ikke paa mit Altantag, for jeg eiede ikke selv noget Tag, og kunde jeg have ønsket mig et, saa skulde det have været et beskedent Straatag og ikke et Altantag — jeg stod paa en Høi og skuede ned paa en yndig, af Menneskehaand til et Velsignelsens Skatkammer forvandlet Dal. En sund af Himmel, af Jorden, af Menneskene sungen Symphoni over det uudtømmelig varierede Thema om Himmelvelsignelse, Jordkraft og Menneskeflid strømmede ind paa den modtagelige Sjæl og henflyttede den i en Drømmevandring, som havde sat den ene Fod i den bittre, forladte Fortid, den anden i den grønnende, blomsterlovende Fremtids Enge. Jeg saae Solen gaae op og gaae ned og dens befrugtende Solstraalers aldrig standsende Kilde strømme ud over Jorden; jeg saae Jorden i jomfruelig Reenhed føde Velsignelsen, Ynden og Skjønheden; jeg saae Menneskehaanden, virksom og rørig som en rask Huusmoder, slutte et Ægteskab mellem Himmel og Jord. Jeg saae, hvorledes Menneskehaanden tungt tyngende styrede Plovjernet, og lod Leen suse gjennem det gyldne Korn. Plovjernet, Furen, Kornet var forgyldt, Menneskehaanden forblev fordunklet; i Skjønhedens omgivende Ynde, i Velsignelsens Overflødighed et stakkels foragtet Redskab. — Penge,

alle Tiders Ønske, hele Verdens Attraa, hvorfor ikke for denne Haand? — Det kan gjerne være, hvad Folk, der ere klogere, end jeg, have sagt mig, at en Deel af Menneskeslægten er fordømt til frugtbringende Arbeide, en anden til ufrugtbar Nydelse. Jeg siger fordømt til Nydelse! Endnu har ingen Viismand forstaaet at løse denne skrækkelige, verdenknugende, fremtidtruende Modsætning. — Det er saaledes! Det maa nu engang være saaledes! — Jeg vil for denne Gang ikke kommen med noget imod denne Paastand, men hvorfor, naar denne Haand nu skal være foragtet, hvorfor foragter man da den Puls, hvorfor miskjender man det Hjerte, som giver denne Haand Liv? —

„Min kjære Z", siger Baron von X, „hvis De fornylig havde seet den unge Baronesse Tz! En Qvinde med Følelse, det forsikkrer jeg Dem! Hun havde læst i — De kjender dem jo — Paris' Mysterier — den Scene, da Hs. Durchlauchtighed Fyrsten — De veed det nok — bringer den unge Pige til Meieriet, og jeg forsikkrer Dem paa min Ære, der laae tre Draaber paa det Blad af Bogen. Har selv seet det! Parole d'honneur!"

„Hør, min Ven", siger den gamle Riddergodseier Sittupdrüttel, „vil De lyde mit Raad, saa skal De tage Sophie Kukuk, det er en capital Pige med menneskelig Følelse! Var nylig hos den gamle Kukuk, sad der den Smaa og læste i en Historie fra Paris, som havde sat hende i en Djævels Bevægelse. Det kan man kalde en Pige, hun er god!"

„Det er sandt nok! Jeg har havt Leilighed til selv at overbevise mig derom; den unge Baronesse Tz har grædt bitterligt ved den omtalte Scene, og Sophie Kukuk var maaskee endnu mere rørt; men havde jeg været saa ulykkelig at tage Baronesse Tz eller Sophie Kukuk og ført hende ind i en af hendes

Faders Hytter, for at vise hende et Sidestykke til den unge Pige, hvortil der desværre er Leilighed nok, og jeg af hende havde forlangt, at hun skulde følge Fyrstens Exempel og tage sig af den Faldne, saa vilde jeg være bleven lølerlig afspist af dem, jeg vilde vistnok idetmindste ikke mere komme til at spise med dem. Baronesse Tz vilde kort og godt have svaret mig, at Sligt ikke passede sig for hende, og Sophie Kukuk vilde have fortalt mig en heel Deel om „Forhold", og som Bilag til disse „Forhold" ovenikjøbet meddeelt mig hele Synderindens Historie, det vil sige, hvis Sophie Kukuk havde været paa den anden Side af de Tredive. Synderinden vilde være forbleven Synderinde, og man vilde ikke have fældet nogen Taare over hende."

For saadanne fiintstemte Sjæle er Virkeligheden altfor barsk, den griber for haardt fat i deres Hjertes svage Strenge, til at de kunne klinge i blide, forsonende Toner; kun saadanne Romanskrivere, der ere blottede for al Umiddelbarhed, for al Virkelighedens Plastik, tør med Glacéhandsker spille paa saadanne sensible Instrumenter og aflokke dem den rørte Følelses Klang, der uden Spor hendufter i Luften. Blandt disse saa fiintstemte Sjæle gives der ogsaa saadanne, som stræbe efter det Høieste, men ikke røre nogen Bog, som er skreven under Grevers og Grevinders Niveau; for hvem de yndige Billeder af en Auerbach og Andre, hentede fra Folkepoesiens evigsprudlende Kilde, vise sig som Afskyeligheder om Brændevinbuggere, Handelsjøder og Bønderdrenge; som saa lidt ere istand til at trænge ind i Digterens Aand, at de forvexle den tilfældige Staffage med selve Væsenet, at de fryde sig ved Forgyldningen paa Æblerne i Juletræet, uden at have nogen Anelse om det Indres Saftighed, og foretrække en Trøffelpostei paa et smudsigt Fad for en

reenlig Ret af Fødelandets Kartofler. — Det menneskelige Selskabs høie Tinder ere kun gavnlige for Aander med Ørneblik, de kunne derfra med et Blik overskue det Hele og det Enkelte; men de Godtfolk, som ikke have synderlig skarpe Øine og som paa en i de høieste Cirkler spillende Romans usikkre Staffelie med Besværlighed og forpustede ere klattrede op til denne Høide, staae blendede. Horizonten forbliver bestandig indkneben for dem, og hvad de see, er ikke andet end en forvirret Brimmel, som den fjerne Afstand gjør formløs for dem. De fornøie sig, ligesom Børnene, ved Glimmer uden Væsen, ved Glands uden Varme og — fryse; thi paa de høie Punkter er det koldt. Vilde man komme til disse Godtfolk med det Forslag, at de dog en Gang skulde stige ned til Middelklasserne eller endog til den lavere, den tjenende Klasse, for der at blive varm igjen ved den simple Naturfandhed og lade den ved de mange tillokkende, hidsende og pirrende Retter sløvede Gane afkøle sig ved Nydelsen af den friske Frugt og igjen samle Kræfter — med hvilken Foragt vilde man saa ikke blive afviist, hvor mange Exempler paa denne Klasses store moralske Fordærvelse vilde saa ikke blive holdt os for Øinene, og hvilke Bebreidelser angaaende Raahed, Forvorpenhed og Laster vilde der ikke vælde frem!

Hensigten med denne, desværre altfor lange Indledning til en lille, simpel, i Manges Øine ubetydelig Fortælling er ingenlunde at ville vaske de omtalte Klasser rene for disse Bebreidelser; jeg er en Tilhænger af den Lære, som hævder enhver Stand dens Dyder og Laster, og især dem, som ere den eiendommelige og netop ved dens Stilling opstaae i den. Men jeg troer tillige, at Dyder saavel som Laster i de lavere Stænder træde os imøde i større Nøgenhed, fri for hine skjulende Draperier, man pleier at betitle „Hensyn", „Forhold", ja endog

„Dannelse", og at de derfor maae forekomme os saameget mere poetiske. —

Min Fortælling er kun et Brudstykke af et Menneskehjertes Historie, som et langt Liv igjennem viede sit Indre til et Kjærlighedens Alter, paa hvilket Erindring og Haab afvexlende nærede den rene Flamme og opvarmede et Menneskeliv til at bære Armod og Tilsidesættelse.

Jeg stod en Søndagmorgen i den skjønne Maimaaned og skuede ned over den henrivende Dal, som jeg ovenfor omtalte. Naturen havde flettet Blomsterkrandse i sit duftende Haar, i lette Luftninger bølgede Jomfruens grønne Gevandter, fra alle Sider tonede Kirkeklokkernes Klang op til mig: Alt om mig aandede stille, salig Fred.

Jeg lænede mig til Havegjærdet og skuede ind i den søndagsfredelige Egn: Husmændene gik adstadige henad Kirkeveien, fulgte af Konerne i mørke og de unge Piger i brogede Dragter; smaa Husmændsbørn legede paa Grøftekanterne med Blomster og Pileqviste, lavede sig Fløiter og Skalmeier og vogtede derhos smaae, gulfjedrede Gæslinger; og det pluddrede og snadrede og fløitede og skalmeiede saa fredeligt imellem hinanden, at der ikke kunde være Tanke om nogen Forstyrrelse af den trindtom herskende Ro.

Paa engang bleve Børnene stille; jeg saae, at deres barnlige Lege vare blevne forstyrrede af en Vandringsmand — en permitteret Soldat —, der spurgte dem om Veien. Da han havde faaet sit Spørgsmaal besvaret, gik han videre. Ogsaa jeg vilde netop begive mig bort, da et dybt Suk bag ved mig fik mig til at vende mig hurtigere om, end jeg maaskee ellers vilde have gjort. Bagved mig fik jeg Øie paa en gammel Pige, der

paa Gaarden, hvor jeg opholdt mig, gik under Navnet „Hønse-Fie", et Tilnavn, hun havde faaet i sin Egenskab af Vogterske over Hønsegaardens befjedrede Beboere. Pigen stod med den ene Arm lænet til en Gjerdestav, med Overkroppen bøiet forover, og saae — saavidt hendes taarefyldte Øine tillode det — med den meest spændte Opmærksomhed efter Soldaten, hvis Skikkelse netop forsvandt bag Pilealleens grønne Blade.

Fie syntes meget bevæget; hendes venlige, brune Øjne svømmede i Taarer, hendes ellers røde Kinder vare blevne blege, dybe Suk hævede hendes Bryst, og en dyb Sørgmodighed leirede sig over hendes hele Væsen, da hun, idet Soldatens Skikkelse forsvandt for hendes Blik, lod Hovedet synke ned mod Gjærdestaven og græd stille.

Denne Kamp harmonerede saa lidet med den rundt om mig herskende Fred, denne pienshnlige dybe Smerte saa lidet med Naturens forhaabningsfulde Blomstren, at den var mig paafaldende og i Sandhed maatte vække ikke alene min Nysgjerrighed, men ogsaa min Deeltagelse. Pigen var mig velbekjendt; hun havde oftere i Høstens travle Tid foruden sit øvrige Arbeide maattet holde mit Værelse i Orden.

Hendes stille Virksomhed, hendes omhyggelige, næsten moderlige Opmærksomhed var bleven mig kjær, hendes venlige Væsen havde paatvunget mig den Overbeviisning, at i dette Bryst dvælede en usædvanlig Sjæl, der i stille Aftenro ved Livets svage Bølgeslag skuede den snarlig dæmrende Morgenrøde imøde.

Jeg nærmede mig den sørgende Pige, greb hendes Haand og spurgte, hvad der fattedes hende. Hun foer noget overrasket op, da hun ikke havde bemærket mig bag den Busk, hvor

jeg stod, og havde troet sig ene, og idet hun langsomt trak sin Haand til sig, sagde hun modstræbende: „O, det var Intet!"

„Intet, Fie? Over Intet kan Du da ikke være saa sørgmodig!"

„Jo, Herre, det var Intet; det var igjen Intet!"

„Naa, siig mig engang, mit Barn, hvad kom den Soldat Dig ved? Jeg lagde dog Mærke til, at Du saae saadan efter ham. Er han i Familie med Dig? Kjender Du ham?"

„Nei, Herre, han er mig ganske fremmed — jeg kjender ham desværre ikke. Ham, jeg meente, var det ikke."

„Hvem meente Du da, det var, Fie?"

„Ak, det er en bedrøvelig Historie, som hændtes mig for mange, mange Aar siden — idag er det netop syv og tredive Aar siden. Siig mig engang, Herre, troer De, det er muligt, at En kan komme tilbage, som for syv og tredive Aar siden gik med Franskmanden til Rusland?"

„Ja, min Pige, det er vel neppe muligt."

„Nei, det er vel ikke tænkeligt. Men alligevel: han havde lovet mig det saa bestemt — han trykkede min Haand saa trofast og pressede mig til sit Hjerte og sagde, han kom tilbage, han kom sikkert tilbage. Seer De, det var der, der bag Nymølle, bag Høien, hvor den lille Birkebusk staaer — saa langt var jeg fulgt med ham — der sagde han mig Farvel, og der sagde han, at han kom tilbage, at jeg skulde blive ham tro — han kom sikkert tilbage. Ak, og det er idag nu syv og tredive Aar siden, og jeg er bleven ham tro og er bleven gammel, og tilbage er han ikke kommen."

„Men har Du ellers ikke hørt Noget fra ham — skrev han Dig ikke til i Førstningen?"

„Nei, Herre, han kunde ikke skrive — han var en Huusmandsføn, og paa vor Tid lærte man endnu ikke skrive. Men han var saa god, Herre, han var saa flittig, og da han var en statelig, velvoxen Karl, tog de ham til Soldat, og dog var han sine Forældres eneste Barn! — Ja, hvem der vidste, hvordan det forholdt sig med det! — Jeg veed det ikke; men Folk sagde — og efter saa mange Aar kan jeg vel nok fortælle det igjen — Folk sagde, at det egentlig skulde have været den nye Møllers Søn, men at han stak Penge til Herrerne, og saa tog de Frits til Soldat istedet."

„Naa — og Du har ikke hørt fra ham?"

„Jo, engang! — Jochen Bung kom tilbage inden de endnu vare komne rigtig ind i Rusland; han havde — fortalte man — sværtet sit Ansigt sort og stillet sig op i en Smedie og smedet, og Franskmanden var gaaet bort uden ham, og Frits havde staaet ham bi, da han deserterede, og havde givet ham dette med til mig til Erindring."

Dermed trak hun en gammel, forslidt polsk Ottegroschen, som i en sort Snor hang om hendes Hals, op fra sin Barm.

„Ja," vedblev hun, „og han lod mig tusinde Gange hilse og sige, at han kom tilbage. Og da Franskmanden hen paa Foraaret kom tilbage, saa spurgte jeg og spurgte jeg. Jeg vilde blot vide, om han var død, og hvor og hvornaar; og skulde det dog engang være saa, saa skete det jo efter Vorherres Villie, og saa var det jo vel godt det samme; men vide det, vilde jeg. Da sagde Kristian Krüger fra Langenhagen til mig: „Fie", sagde han, „jeg kan ikke sige Dig Videre, end at ved Mortensdagstider, da levede han endnu, da saae jeg ham; men siden den Tid — Du milde Himmel! da vidste Ingen hverken om Fader eller Broder. — Men vil Du vide mere, saa tag til

Schwerin og spørg efter Major von Kams; under ham stod han, og veed han ikke Noget, saa veed Ingen Noget". Jeg tog altsaa til Schwerin og spurgte Majoren op og sagde ham hvad jeg vilde. Han stod og betænkte sig lidt og spurgte saa endelig, om det var den Frits Schirrmeier, som i Foraaret Anno 12 var kommen til Bataillonen, og om det ikke var en net Karl med lyst Haar.

„„Jo, Herre," sagde jeg, „det er ham."

„Og saa sagde han, at han havde ført sig godt op, rigtig godt, sagde han, og at han var bleven Underofficeer.

„„Men hvor han er bleven af, mit Barn," sagde han og saae saadan rigtig sørgmodig paa mig, „det veed jeg ikke."

„„Saa er han død, Herre," sagde jeg, „saa er han sikkert død!"

„„Mit Barn," sagde Majoren for at trøste mig, „han kan jo være kommen i Fangenskab, og naar der saa bliver sluttet Fred, kommer han tilbage."

„Jeg gik. Ak, Herre, hvor let var ikke Veien til Schwerin gaaet for mig, og hvor tung blev den mig ikke, da jeg gik tilbage. — Og jeg gik til min Dont, og Freden kom, men ingen Frits. Og Frits' Forældre, de lagde sig til at døe, først hans gamle Fader og saa hans Moder — begge mine Gamle vare forlængst døde og borte — og saaledes var jeg nu den Eneste i Verden, som ventede paa ham. Og her tjente jeg paa Godset, indtil de tog mig til at passe Smaakræet paa Gaarden."

„Men, Fie," sagde jeg, „hvorfor tog Du ikke Condition i Byen? Der havde Du dog havt det bedre!"

„I Byen? — Nei, Herre! — Bedre? — Nei, Herre! Her har jeg mit daglige Brød, og her ere vi Begge — han og jeg — fødte. Seer De, hist paa Kirkegaarden ligge hans og

mine Forældre i Fred tilsammen; og om vi ogsaa ere skilte ad, her har vi fundet hinanden i Kjærlighed og i Enighed — der var det, ved Broen, hvor Rønnebærtræet staaer; det var en saadan Dag som idag: en Søndag og om Foraaret. — Og der, der bag Nymølle — De kan ikke see det herfra — ved den lille Birkebusk, der sagde han mig det sidste Ord og tog sin Kniv og skar et Hjerte i den store Ask, som staaer tæt ved Veien, naar De kjører til Bannwitz. Det var en Foraarsdag som idag — det er idag syv og tredive Aar siden — og han sagde, han vilde komme tilbage. Ak, Herre, paa en saadan Foraarsdag blev jeg engang lykkelig og var det *eet* Aar! Ak, Herre, paa en saadan Foraarsdag blev jeg engang ulykkelig og har været det i *syv og tredive Aar*!"

Taarerne strømmede ud af den gamle, trofaste Piges Øine og trillede ned ad de ellers saa stille venlige Kinder — Perler, som den aldrig vallende Troskab fiskede op fra Kjærlighedens uudgrundelige Dyb — hellige Skatte, til dagligdags bedækkede med Hverdagslivets støvede Slør og som kun paa Høitidsdage vistes frem for Menneskeheden af Tilliden, Guds Haand, der knytter usynlige, stærke Traade fra Menneskehjerte til Menneskehjerte og fængsler Sjælene til det gjennem alle Evigheder lysende Baand, til hvilket Navnet „Menneskelighed" er fæstet som endeligt, urokkeligt Maal.

Og jeg følte mig ligeoverfor disse Skatte saa fattig med det sædvanlige Trøstemiddel i Lommen; de forslidte Kobberskillinger, som jeg undsaae mig ved at give ud, som jeg ikke kunde bytte mod denne herlige Tjenestepiges rene Guld, uden at anklage mig selv for Bedrageri.

Jeg vendte mig om. — —

„Men, min Herre, De siger Skatte! De taler om en grædende Tjenestepige og Perler! Troer De da virkelig, at det Slags Folk kunne fælde Taarer af dybtfølt, inderlig Smerte? Ja græde — græde kunne de; men hvorfor? Fordi man skjender paa dem eller jager dem paa Porten."

„Tillader De, mine Damer; med Deres gunstige Tilladelse vilde jeg bemærke . . ."

„Behag ikke at bemærke Noget nu, men svar: Har De ikke været tilstede, naar „Paris' Mysterier" og „Greven af Monte Christo" ere blevne læste høit for os? Har De da ikke seet, hvor vi da have grædt? Og har De da talt Noget om „Perler"?"

„Jeg beklager meget, ikke at have gjort nogen Bemærkning derover, men da Perler blive skattede efter Størrelsen og Glandsen, saa vilde Deres, Frøken Tz., og Deres, Frøken Sophie Kukuk, have været betydelig mere værd, end . . ."

„Jeg be'er . . . ti stille! De har siddet der og ved de smukkeste Steder drukket Deres Kaffe og røget Cigarer, som egentlig ikke er passende i vort Selskab, og er gaaet ud af Værelset med de latterlige Ord: „Unaturligt! Unaturligt!" Kalder De det Følelse eller bedre Rørelse?"

„Mine Damer, jeg fortæller jo kun en simpel Historie, som er foregaaet her hos os . . ."

„Her hos os! Hvad kan foregaae her hos os? Ja, i Spanien og Portugal og i Amerika med de Vilde — der kan Historier foregaae. — Husker Du endnu, kjære Sophie, ham med Tomahawken, og hvorledes han stod bundet til Pælen?"

„Ja! Og hvorledes hun besvimede af Angst, og hvorledes saa Frelsen kom, og hvorledes de da salige sank hinanden i Armene!"

„Ja, saadant Noget bærer Sandhedens Præg! Men dette her med „Hønse-Fie" — jeg vil ikke just sige, at De har løiet, min Herre — De er jo en gammel Bekjendt af vore Forældre —; men det Fruentimmer kan have bundet Dem den Historie paa Ærmet. Jo—o! det kjender vi nok!"

„Naa, mine Damer, saa tillader De vel, at jeg fortæller videre. — Hen paa Eftermiddagen samme Dag gik jeg ud i Marken og kom næsten til Nymølle, hvor jeg traf sammen med Forvalteren, Gramkow, der ligesom jeg drev omkring i Guds frie Natur uden i noget bestemt Øiemed. Gramkow var en dygtig Mand i sit Fag, der foruden andre gode Egenskaber ogsaa havde den, at kunne fortælle godt, forudsat at han var oplagt dertil.

Vi vare paa Hjemveien, og det var begyndt at mørknes, da vi bleve indhentede af en qvindelig Fodgænger, der paa den anden Side af Veien gik os taus forbi.

„Var det ikke Hønse-Fie?" spurgte jeg.

„Jo det var, Herre. Hvad mon hun kan have havt at gjøre her ved Nymølle! Lad mig see! Ja, rigtig! Har vi ikke den femtende idag?"

Jeg bejaede Spørgsmaalet.

„Ja, saa er det jo rigtigt. Det er idag hendes slemme Dag. Saalænge jeg har været Forvalter her — og til Mikkelsdag bliver det nu tre og tyve Aar — er hun altid, ligesom idag, gaaet ned til Birkebuskene ved Bannitwitzveien, og man siger, at der sidder hun og græder under den store Ask. Nogle sige ogsaa, at hun holder Bøn der, og det vil jeg gjerne troe, thi hun har altid været meget religieus. — Ja, om hende — kan De tro mig — kunde der ogsaa fortælles en Historie, naar hun blot vilde aabne sit Hjerte; men hun er nu saa indesluttet,

saa man ikke kan faae Noget ud af hende. Fa'er Brieſ'mann — han kjender hele Hiſtorien, og han har ogſaa fortalt mig den; men De ſkal vide, Herre, naar En ſkal fortælle en Hiſtorie ordentlig igjen, saa maa man ſelv have været med i den eller ialtfald have hørt den af den Perſons Mund, ſom den angaaer."

Der udfordredes kun et lille Vink fra min Side, og Gramkow fortalte mig Alt, hvad han vidſte om „Hønſe-Fie", hvilket, naar de gramkowſke Taleſigurer og Udpyntninger udelodes, i det Væſentligſte ſtemmede overeens med, hvad jeg allerede vidſte; kun erfarede jeg tillige, at Fie i ſin Tid gjaldt for Egnens ſmukkeſte Pige, og at der efter hendes Kjæreſtes Forſvinden var bleven gjort hende mangt et reſpektabelt Tilbud, ſom hun imidlertid altid beſtemt havde afſlaaet.

„Og tænk Dem, Herre," føiede Gramkow til, „den gamle Gaardmand Hørtop i Liebensdorf var ſelv hos hende og ſagde, at Jochen, hans ældſte Søn, der ſkulde have Gaarden efter ham, ikke vilde ſlaae ſig tiltaals, naar han ikke fik Fie til Kone. Og troer De vel, hun gik ind derpaa? Langtfra! Altid venlig og ſtille, men beſtandig en Stivnakke."

Omendſkjøndt jeg efter Scenen i Haven ikke behøvede nogen Bekræftelſe af Sandheden, saa havde Gramkows Fortælling . . .

„Vi ville aldeles ikke ſige Noget derimod; Sagen kan ogſaa forholde ſig rigtig", afbrød Frøken Tz. mig. „Men indrømmet — hvad Mærkværdigt er der saa ved den hele Hiſtorie? Jeg finder alt det, De der fortæller os, ganſke naturligt."

„Ja", tog Sophie Kukuk Ordet; „enten faaer man hin-

anden, og saa bliver der Bryllup, eller man faaer ikke hinanden og forbliver ugift."

„Jeg kan nu ikke finde det mindste Romantiske ved den hele Historie. En simpel Soldat gaaer til Rusland og kommer ikke tilbage; hans Kjæreste tænker paa ham, forhører sig ogsaa om ham; hun er fattig og maa til Slutningen tjene sit Brød som Hønsepige. Nu — saadant kan jo hændes hver Dag; det er jo ganske naturligt. Og den Smule Interesse, man fatter for Pigebarnet, den gaaer jo ganske tabt ved Tanken om Hønsestien, Reengjøren og Støvlepudsning. Fy!"

„Ja, Historien vilde jo rigtignok have taget sig ganske anderledes ud, naar der havde været Tale om saadan noget Kloster- og Nonneagtigt, saadan en høitidelig, rørende Afstaaelse til Fordeel for en Anden; eller naar hun idetmindste var sprunget i Vandet."

„Mine Damer, jeg er ikke tilende endnu.

„Næste Morgen kom Fie ind i mit Værelse for at besørge Reengjøringen istedetfor den anden Pige, der var bleven syg. Jeg syntes, at hun blev længere i Værelset, end det var absolut nødvendigt, som om hun ønskede at tale med mig. Jeg spurgte hende derfor, om det var hende, der var kommen forbi os den foregaaende Aften.

„Jo, Herre", svarede hun; „og det har da ogsaa sagtens været min sidste Gang — nu er det forbi."

„Hvorledes da, Fie?" spurgte jeg.

„For nu veed jeg, han er død!" sagde hun med et dybt Suk. „Saalænge Asken stod der endnu, hvor jeg saae ham sidste Gang, og som han skar Hjertet i, tænkte jeg altid, at han dog kunde komme tilbage. Men nu er Asken ogsaa væk — nu kommer han ikke mere, for nu er han død."

Alle paa Gaarden lagde Mærke til den dybe Smerte, som den arme Piges Ansigt udtrykte; hendes ulykkelige Hjertes sørgelige Historie kjendte man vel i dens almindelige Omrids, men først ved mig fik man at vide, hvor smertelig den tro Sjæls ulægelige Vunde paany var bleven berørt. Hendes venlige Herskab viste hende den hjerteligste Medfølelse og kjærligste Overbærelse; hun syntes ikke at lægge Mærke til det, men udførte taus sin vante Gjerning.

Om Eftermiddagen fandt man hende paa hendes lille Kammer . . .

„Du min Gud!" afbrød mig Sophie Kukuk. „Hun har bestemt hængt sig!"

„Nei, min Frøken! Man fandt hende meget travlt med af sin Kiste at fremsøge gamle Klædningsstykker og Linned, som hun stirrede paa med Taarer i Øinene og endelig pakkede sammen i en Byldt. Det var det ringe Bohave, som hendes Kjæreſtes Moder kort før sin Død havde bedet hende gjemme til hendes Søn.

„Nu tilhører det Andre", sagde hun til en anden Pige. „Frits kommer ikke tilbage for at hente det; der er jo hans Moders Søsterdatter i Bannwitz — nu tilhører det hende."

Næste Søndag bragte hun det gamle, falmede Lintøi, den Skat, hun havde gjemt saalænge paa, til hendes Kjæreſtes Familie".

„Gud, hvor raat!" udbrød her Frøken von Tz. „Saaledes sans façon at skille sig ved gamle Minder! Selv om det havde været Pjalter og Lapper, hun burde under ingen Betingelse have skilt sig ved dem, hvis hun vilde gjøre Fordring paa dybere Fiinfølelse."

„Ja", stemmede Frøken Sophie Kukuk med i, „hun maatte — hvad man kalder det nu? — have gjemt den som hellige quier Re!"

„Men, min Damer, Sagerne tilhørte jo ikke hende; paa ærlig Maade kunde hun jo dog ikke beholde dem."

„Ja, der har vi det! Det er det, jeg siger!" udbrød Frøken von Tz. „For den Klasse Folk gives der ingen interessante Forviklinger. Kun i en høiere organiseret, qvindelig Barm kunne disse stærke Konflikter, disse voldsomme Kampe imellem det, det sædvanlige Liv anseer for Ret og Fornuft, og imellem Kjærligheden udkæmpes, Kampe, hvori Kjærligheden stedse maa seire."

„Ja, den maa altid seire!" forsikkrede Frøken Kukuk ogsaa.

„Den seirede endelig ogsaa her, mine Damer", svarede jeg, „kun maaskee paa en anden Maade, end De har tænkt Dem. Hør blot videre:

„Nogen Tid efter forlod jeg Gaarden, og først en fire a fem Aar efter førte min Vei mig atter derhen og gav mig Leilighed til personlig at forhøre mig om Beboernes Skjæbne. Under munter Passiar kom Talen paa den gamle, glade Tid, lystige Historier bleve dragne frem fra Erindringens Pulterkammer og glædede os, akkurat ligesom den opvarmede Kaal næste Dag jo skal smage bedre end den nykogte.

„Naa — og hvordan har saa Ananas'en fra Hesteſtalden det?" spurgte jeg. „Trives den endnu godt i sin Mistbænk-Atmosphære?"

„Ah, Du mener vor Stalddreng med den grønne Lue! Jo, han trives mæn godt og modnes svært til at indtage en Rideknægts Stilling."

„Og Hønse-Fie?" vedblev jeg.

„Hende", svarede min Ven med inderlig Deeltagelse, „hende begravede vi for fjorten Dage siden. Jeg veed ikke — men det gamle trofaste Skrogs Endeligt gik mig meget tilhjerte, hun skiltes fra Jorden ligesaa stille og rolig, som hun havde vandret paa den".

„Hvad døde hun da af?"

„Ja, hvem veed det? — Lægen siger: af Manget paa Livskraft; men min Kone er af en anden Mening; hun siger: af et knust Hjerte, af Mangel paa Haab. Og naar jeg tænker paa, hvorledes det til Slutningen stillede sig, saa helder jeg til min Kones Mening. — Du har sikkert ogsaa hørt om den Historie, der for et Par Maaneder siden løb fra Mund til Mund, at nemlig en forhenværende Bonde, der forlod sin unge Kone med et Barn ved Brystet og som Soldat gik til Rusland, efter faamange Aars Forløb kom tilbage og fandt sin Kone gift med en Anden. Denne Historie, som forøvrigt skal være sand, naaede ogsaa til vor By og kom ogsaa Fie for Øre.

„En Morgen kom hun ind til mig og bad om Frihed for en Ugestid. Dette var et saa usædvanligt Tilfælde, at jeg blev nysgjerrig og spurgte hende om Foranledningen til hendes Ønske.

„Hendes øiensynlige Forlegenhed, hendes Bestræbelse for at finde de rette Ord til at besvare mit Spørgsmaal med, uden dog at sige Formeget, bevægede mig til kort og godt at give hende den forlangte Tilladelse.

„Efter en Uges Forløb meldte min Kone mig, at Fie var kommen tilbage med gamle Fragtmand Topp, men i en saadan Tilstand, at hun strax maatte gaae tilsengs.

„Der blev skikket Bud efter Doktoren. Min Kone fulgte ham ind til den Syge. Det var for seent! Med hastige, lydløse Skridt gik hun sin Opløsning imøde. Det jordiske Haab, der havde fulgt hende gjennem et Liv fuldt af Skuffelser, traadte tilbage, og den himmelske Søster greb hendes Haand. „Og denne", lagde min Ven rørt til, „vil vel have opfyldt, hvad hin forjættede."

Jeg yttrede Ønske om at besøge hendes Grav. Tause fulgtes

vi til Godsets lille, af en Lind beskyggede Kirkegaard. Der hvilede hun ved Siden af sine og hendes Kjæreſtes Forældre. Et simpelt Kors, en visnet Blomsterkrands, snoet af min Vens Døttres Haand, var Alt, som talte om, at Fie engang i Ydmyghed var vandret gjennem Livet, og at hendes Hjerte havde slaaet i uforanderlig Troskab.

Aftensolens fulde Rosenglød udgød sig over Graven og laante den visnede Krands Livets Farver, de hentørrede Blomster bleve opkysfede af Dødens Slummer, og

Nattergal og Lærke synger,
Klare Himmel lisligt klinger,
Busk og Blomst, de Knæet bøie,
Juble med op i det Høie:
Helligt, helligt er det Sted,
Hvor den Arme fandt sin Fred!

I Husartasken.

Fortælling

af

F. W. Hackländer.

Paa den Manøvredag, som vi ville fortælle om, havde der atter været en Knalden og Dundren, saa at man skulde have troet, at Infanteriet gjorde sig Umage for saa hurtig som mulig at blive fri for Byrden af dets Patroner; Kavalleriet kunde heller ikke lade være at gjøre unyttig Allarm med dets korte Karabiner, og Artilleriet, ærgerlig over al denne Puffen, gjorde ligeledes mere, end det just var nødvendigt, for med sin dybe Bas at overdøve den anden Larm.

„Atter i Dag en unødvendig Marscheren frem og tilbage!" sagde eller tænkte idetmindste fornuftige Infanterioffícerer, og de havde ikke saa ganske Uret, da der snart blev givet Befaling til at rykke frem, snart til at gaae tilbage, snart til at deployere til Høire, snart til Venstre, og derpaa gik det i Stormløb hen over Stok og Steen med svedig Pande, gispende Bryst og stedse saa tæt indhyllet i Støv, at man neppe kunde kjende de Nærmeste af sine egne Troppeafdelinger, men af Fjenden slet Intet, uden en lang graa Linie, fra hvilken det undertiden lynede, eller hvorfra der hævede sig tykke Støvskyer, naar det ligeledes der gik frem eller tilbage, til Høire eller til Venstre.

„Naar Hestene blot havde en Lunge i Forraad!" brummede en gammel Ritmester ved Dragonerne. „Der skal man paa to Tusinde Skridt storme løs paa en Infanterikolonne og ankomme med Heste, der ere fyrige nok til at udføre et Chok, — og Kavalleri imod Kavalleri, det forekommer slet ikke mere. Fanden i Vold med den nyere Taktik! Der rider jeg den hele Dag omkring med en halv Eskadron, imedens Regimentet er opløst og adspredt til, Gud veed hvilken, Tjeneste. — Man skulde virkelig blive Infanterist — ved den nuværende Exercits at sidde i Sadelen, er jo ikke andet, end fra et høiere Standpunkt at sidde og sluge Støv i sig."

„Viis nu, mine Herrer, hvad De formaaer at præstere i Hurtigskydning!" raabte en hæs Artillerikaptain, idet han sprang af Hesten og løb op og ned bag ved Skytset. „Fyr paa hiint letsindige Infanteri, der marscherer frem der, hvem veed, hvor hurtigt, og vil overøse os med en Hagel af Kugler, hvem veed, hvor snart. Lad os i det mindste markere et Dusin Kardetscheskud, for hver Piece, førend de ankomme, og lad os vise dem, hvem veed, hvor snart, at overhovedet kun meget Faa af dem vilde komme heelskindede derfra, hvis dette desværre ikke blot var en Manøvre."

Nu hørte man paa den vide Slette en Puffen, Knalden, Dundren, Skjænden og Banden imellem hinanden paa denne storartede, meget hede Manøvredag, og det høie Genrealitet betragtede med Henrykkelse dette fortryllende Skuespil, disse hvirvlende Støvskyer, lyttede til det majestætiske Skytses Torden, Geværernes Knalden eller de skingrende Toner fra et Musikkorps, der lod sig høre hist nede fra den graa Sky. Man kunde naturligviis ikke mere skjælne imellem Ven og Fjende, forvexlede ogsaa her Rollerne med hinanden, saaledes, at et fjendtligt

Batteri en Tid lang raslede forbi ved Siden af vore Bataillioner, eller med gemytlig Dødsforagt og heltemodig Udholdenhed skød paa dets egne Tropper.

Men venlige Støvskyer skjulte slige Ubetydeligheder for den Høistkommanderendes Øine, og da man navnlig skilte sig meget godt ved den sidste Akt af dette krigerske Skuespil, hvor Østarmeen havde Befaling til efter en haardnakket Modstand at lade sig kaste tilbage — et storartet Øieblik, i hvilket der blev præsteret det Utroligste for at bortødsle den kongelige Ammunition, og da hele Linien paa denne Side avancerede temmelig hurtig frem med flyvende Faner og til Nationalsangens skingrende Melodi, saa lagde Hs. Excellence rørt den høire Haand paa Hatten og udtalte sig paa det Venligste og Fordeelagtigste om Troppernes Præstationer.

Havde Tropperne dernede blot sporet en velgjørende Virkning af denne ødsle Roes eller derved faaet en lille Opmuntring; men nu marscherede eller rede de igjennem Krudtdamp og Støvhvirvler, belønnede ved den ophøiede Følelse, lykkelig at have tilbagetrængt de lige over for liggende Støvskyer som Seirherrer.

Men desværre havde de ved Østarmeen ingen lignende Følelse at lægge i Vægtskaalen lige over for Hunger og Tørst, Støv og Hede, og man kunde vist derfor ikke fortænke dem i, at de rigtig forbittrede vege tilbage Skridt for Skridt.

„Jeg bryder mig Satan om," sagde en tyk Oberst ved Husarerne til sin Adjutant, der red ved Siden af ham, „om man en saadan Maneuvredag bliver Seirherre eller bliver slaaet, thi det er jo Altsammen til Ære for Generalstaben; men jeg ærgrer mig kun over dette næsvise, overmodige Artilleri. See, kjære Ven! Paa Høien derovre har et Batteri posteret sig for at

tage os i Flanken, og de Karle have, Gud straffe mig, oven i Kjøbet ikke nogen fornuftig Dækning. Hvis det var i et virkeligt Slag, saa behøvede man blot at kaste en Eskadron i Huulveien der, først avancere ganske langsomt, derpaa bryde pludselig frem og ride hele Vrøvlet overende."

„Det vilde ogsaa nu være en smuk Lektion for dette næsvise Artilleri", yttrede Adjutanten. „I ethvert Tilfælde ere de ikke tilbørlig dækkede, men have beskyttet Huulveien, om hvilken Hr. Oberstен nys talte, paa begge Sider ved Forhugninger."

„Bah, Forhugninger, et Par usle Træstammer, som vor daarligste Hest med Lethed sætter over. Mener De ikke ogsaa?"

„Ja vist, Hr. Oberst, og jeg kunde unde dem deroppe en saadan Overraskelse."

„Vore to Kavalleribrigader ville i Følge Programmet endnu en Gang blive kastede imod den fremtrængende Fjende for at skaffe vort tilbagegaaende Infanteri Luft; vi have den høire Fløi, ere altsaa meest udsatte for det kjæltringagtige Batteri deroppe og kunne vel vove en saadan Ridetour. Giv Ritmester Potolsky min Tilladelse dertil, det vil volde ham en særdeles Glæde; men han skal naturligviis kun markere Batteriets Erobring, kun i et Par Minuter forhindre det i at fyre."

Ritmester Potolsky, en ung Mand med et brunt, kjækt Soldateransigt, en vældig Snurbart og lynende Øine, havde for nylig meddeelt sin første Lieutenant ganske lignende Bemærkninger, som Oberstен for Adjutanten, og var i høieste Grad fornøiet over den ham givne Tilladelse. Hvad Forhugningerne angik, saa bestode de rigtignok af nogle sammenhobede Træstammer, men vare, efter Ritmesterens Mening, ikke værd at omtale, og selv om ogsaa Doktoren og Dyrlægen bleve tilbage, saa gjorde det jo intet til Sagen.

„Altsaa hurtig til Sagen!“ sagde Adjutanten. „Saa snart den hele Kavalleristyrke rykker frem, rykker De til Høire hen imod Høien og seer, hvorledes De kommer derop igjennem Huulveien.“

Samtlige Officerer og Underofficerer bleve i Korthed underrettede om den lille Attaque og lagde ikke mindre Glæde for Dagen derover, end Mandskabet, for hvilket man ikke behøvede at skjule det tilsigtede Angreb, og som kun beklagede, at der ikke her var Tale om nogen alvorlig Historie. Enhver glædede sig ved, en Gang at kunne give dette grove Artilleri, der altid teede sig saa fornemt og stedse udsøgte sig de første og bedste Pladser, en dygtig Bidske.

Det varede heller ikke længe, førend det hele Rytteri, Dragoner, Husarer og Uhlaner rykkede frem, i Begyndelsen i Skridt, for at kaste det fjendtlige Kavalleri, der trængte altfor hidsigt frem; de havde omtrent to tusinde Skridt at tilbagelægge, inden de kom indenfor Skudvidden af hiint Batteri, der med en sand Ulvehunger syntes at vente paa dette Øieblik, og hvis Bedækning, bestaaende af en Afdeling Infanteri, med Geværet ved Foden, i al Mageligheb saae ned paa de fremstormede Rytterregimenter, med den samme Tilfredshed, som den, hvormed man fra en god Plads i Arenaen betragter en dræbende Kamp.

„Jeg veed, hvem der kommanderer Batteriet deroppe“, sagde Ritmester Potolsky leende. „Jeg glæder mig alt i Tanken ved den Strøm af forskrækkelige Taalemaader, hvormed vi ville blive modtagne, hvem veed, hvor snart.“

„Det er Kaptain Wiebrecht; jeg har før tydelig gjenkjendt ham igjennem min Feltkikkert; de Herrer deroppe have gjort sig det rigtig mageligt for at skyde os sønder og sammen; de ere

stegne af deres Heste, og jeg maatte have taget meget feil, om de ikke stod med fyldte Glas om en velfyldt Marketenderkurv, medens vi her lide Hunger og Tørst, desværre altid de Overvundnes Lod; dog vent blot, maaskee kommer Raden endnu til os."

Medens han sagde dette, havde Eskadronen sagte trukket sig til Høire og fandt her Terrænet saa gunstigt for sig, at samtlige Ryttere under Beskyttelse af det hvirvlende Støv kunde forsvinde i Huulveien, uden at blive sete af dem deroppe; den første Forhugning blev ogsaa saa lykkelig forceret, at hverken Doktoren eller Dyrlægen blev tilbage, hvorpaa det gik afsted i sagte Trav, uden at blive hørt af Fjenden, da dennes hele Opmærksomhed var henvendt paa den i Galop fremstormede vældige Kavalleristyrke.

Ankommen til den anden Forhugning, løftede Ritmester Potolsky, idet han satte hen over den, sin Sabel høit i Veiret, et aftalt Tegn til nu at jage op igjennem Huulveien saa stærkt som Hestene kunde løbe. Til samme Tid væltede tunge Røgmasser sig over Toppen af Høien, da Batteriet fra alle dets Pjecer havde aabnet en frygtelig Ild imod det fjendtlige Kavalleri; det var en bedøvende Larm, en vanvittig Skyden, der dog pludselig, efter meget kort Varighed, til Forbauselse for den hele Linie nedenunder, paa een Gang ophørte.

Overrumplingen var fuldstændig lykkedes, og ved en virkelig Fægtning vilde det hele Betjeningsmandskab og Bedækningen være blevne nedhuggede af de saa uventet fremstormende Husarer. Dækkede af den fremvæltende Røg, syntes Rytterne ligesom stegne op af Jorden, omgave Batteriet, trængte ind imellem Kvnonerne, hvortil kom, at en af Husarofficererne fastgjorde sit hvide Lommetørklæde til Sablen, svingede det frem og tilbage og forøgede

Kanonernes Overraskelse, saaledes at disse trods Officerernes og Underbefalingsmændenes rasende Skrig lode Vidsker og Ladestok ligge, idet Husarernes høie, jublende Hurra lød altfor kammeratligt i deres Øren, til at de kunde blive alvorlig vrede over dette Overfald. Den hele Sag var jo ogsaa kun et Krigspuds, og Betjeningsmandskabet kunde jo ikke andet end indrømme, at de før havde ventet, at deres blanke Ottepundigere havde forvandlet sig til Proviantvogne, end at faae et saa uventet Besøg af fjendtlige Husarer.

Ikke saaledes Officererne.

Ritmester Potolsky havde med et Dusin af sine Husarer strax omringet sine Kammeraters, Artilleriofficerernes Heste, og erklærede leende, „kun at ville frigive dem imod behørige Løsepenge." Men hans spøgefulde Ord mødte kun fortrydelige, harmfulde Ansigter, og Svaret, som han modtog af den gamle Oberstlieutenant, lød: „at man ikke vilde undlade at indberette hele dette latterlige Overfald og forlange en Krigs- og Æresret nedsat til at bedømme det", hvorefter Husarritmesteren begribeligviis gav sig til at skoggerlee, til Trods for Batterikommandeurens med en Stentorstemme afgivne Protest: „Hvem veed, hvor hurtigt" — og han nedlagde sin Protest fra en Ammunitionskasse, ovenpaa hvilken han stod med dragen Sabel, idet han forsikkrede: „at han vilde hugge Enhver i Stykker, som vovede at nærme sig til ham". Saa tragisk en Vending skulde Overfaldet imidlertid ikke tage, thi efter at det var lykkedes saa fuldstændigt, og Batteriet var blevet bragt til Taushed, imedens Kavalleriet jog forbi, holdt Ritmester Potolsky det for raadeligst, atter at slutte sig til sit Regiment, og lod blæse til Retraite, imedens Lieutenanten for den sidste Afdeling, der havde holdt

Infanteribedækningen i Skak, smilende tog Afsked med Kommandøren, der var hans gode Ven.

En Heltedaad, der endnu tilsidst blev udført, tør vi saameget mindre lade uomtalt, som den hverken blev udført af Officerer eller Underofficerer, eller af Officeersaspiranter eller Kadetter, men af to unge Mennesker, der ifølge deres Livsstilling slet ikke tragtede efter Krigens blodige Laurbær, men derimod ganske særlig efter Fredens Oliegreen; thi den Ene af disse unge Mennesker var en Oliehandler en gros, den Anden en Jurist, men begge for Øieblikket Eetaars-Frivillige ved Ritmester Potolskys Eskadron.

De havde, efter at være trængte ind i Batteriet, bekymret sig lidet om de bistre Artilleriofficerer eller den opbragte Kommandeur, men henvendt deres Opmærksomhed paa Marketenderen, og det var lykkedes dem at standse hende med sin Kurv just i det Øieblik, da hun vilde forsvinde imellem Forvognene og Forspændet, for ubemærket at naae hen til sin lille Karre. „Stop!" raabte Juristen til hende, „man løber ikke saaledes sin Vei, efter at man er bleven tagen til Fange", og Oliehandleren havde med sin Sabel hurtig stødt Laaget af Kurven og til sin Glæde opdaget, at den var meget godt forsynet.

„Det er bedst, at gjøre den Gamle til Krigsfange."

„Naturligviis til en frivillig Krigsfange," tilføiede Juristen; „sig mig, hvad forlanger Du for hele Dit Kram der?"

„Byder De ti Gylden, saa kunne vi maaskee komme til Handel."

„Lad gaae, ti Gylden! Nu hurtig afsted ned af Høien hist, og der, hvor Træerne ligge, venter Du paa os."

Karren, forspændt med et lille Æsel, rumlede hurtig derfra, og ikke længe efter fulgte Eskadronen i Trav, ved hvilken Lei-

lighed Juristen nærmed sig til sin Lieutenant, for leende at melde ham den erobrede fjendtlige Privatkolonne.

„Meld De det selv til Ritmesteren."

„Naar De tillader det, Hr. Lieutenant, med stor Fornøielse."

Ritmesteren lo endnu hjerteligere over denne Erobring, da den Frivillige tilføiede:

„Rigtignok erobret, men Eierinden er gjort til frivillig Krigsfange og garanteret ti Gylden for sine Varer."

„Fortræffeligt, og da Karren, som De siger, holder nede ved Forhugningerne, saa kan Enhver, naar vi langsomt trække os tilbage, for sine Penge anskaffe sig, hvad han ønsker."

Det skete ogsaa for Officerernes Vedkommende; men saa kastede Oliehandleren ti Gylden paa Karren til en Snaps, Brød og Pølse til Enhver af Mandskabet, og da var det ganske mærkværdigt at see, hvor fortræffeligt Hestene satte over Forhugningerne, efterat Rytterne havde styrket sig ved en lille Forfriskning.

Imidlertid var Batteriets pludselige Taushed heller ikke undgaaet de Høistkommanderendes Opmærksomhed, hvortil den tykke Husaroberst havde bidraget sit; thi da han havde bemærket, at Spøgen var lykkedes, havde han ikke undladt, at fortælle den til Brigadegeneralen, hvorefter denne havde meddeelt den til Divisionsgeneralen, og saaledes var den naaet til Hs. Excellence den Høistkommanderende, der, selv Kavallerigeneral, havde moret sig fortræffeligt over den, rigtignok til stor Fortrydelse for Batterikommandeuren, der tilsidst af sin Major modtog en høflig Anmodning om at slaae Sagen i Glemmebogen.

Som vi allerede tidligere have fortalt, var Maneuvren tilendebragt til den Høistkommanderendes fuldkomne Tilfredshed,

og da den var forbi, havde Strømmen af hans Lovtale fordeelt sig i hundrede smaa Bække og saaledes glædet og vederkvæget enhver Troppeafdeling lige ned til Sektionerne. Derpaa trak Regimenterne paa de forskjellige Punkter af den vide Slette sig sammen, Infanteriet marscherede under klingende Spil til den i Nærheden liggende Stad, Artilleriet trak i Kantonnement til de i Udkanten af Sletten beliggende større Landsbyer, og Kavalleridivisionen kamperede deels paa selve Sletten, eller indkvarteredes for nogle Dage længere borte i mindre og større Bøndergaarde.

Til disse hørte ogsaa den Eskadron, der blev anført af Ritmester Potolsky, der selv med Størstedelen af Eskadronen indkvarterede sig paa et stort herskabeligt Slot, hvor baade han og Mandskabet samt Hestene paa det Fortræffeligste anbragtes i de vidtløftige Bygninger og Stalde. Andre gik det rigtignok ikke saa godt, thi der gaves ogsaa rigtig usle Landsbyer og Huse, i hvilke Mandskabet maatte fordeles, og deraf fulgte, at Mangen, der havde glædet sig til et fedt Kvarteer, sukkende steg af Hesten foran en eller anden hæslig Kneipe.

Dette var ogsaa Tilfældet med vore to Frivillige, kun at de ikke strax stege af Hesten foran den usle Hytte, der laa ved Siden af en ildelugtende Pøl, efterat de desværre havde overbeviist sig om, at saavel Navnet paa deres Vært, som Betegnelsen af Huset stemmede med deres Kvarteerseddel, men foretrak, først at raadslaae, om det ikke var bedre, paa Lykke og Fromme at see sig om efter et andet Kvarteer.

„Er der da slet intet Værthuus her i Nærheden?" spurgte Juristen og tilsøiede, idet han vendte sig til sin Ven: „Hellere selv betale vor Fortæring, end boe i en saadan Nøverhule."

„Der ligger rigtignok et Værtshuus ikke saa langt herfra", yttrede den fiffige Bonde, der glædede sig ved Haabet om, atter saa hurtigt at blive sine besværlige Gjæster kvit. „De rider blot op af Veien der ved Siden af Laden og saa bestandig lige ud indtil Skoven hist ovre; der gaaer Veien ned til Bækken, som kommer ned fra Bjergene og driver et Par Møller nede i Dalen; bag ved den store Mølle med tre Hjul vil De komme til et Jerngitter —"

„Ah!" udbrød Juristen muntert, „et Værtshuus med Park, der er omgiven med et Jerngitter, lover allerede Noget."

„Ja, men Parken og Jerngitteret hører til et herskabeligt Gods; Værtshuset ligger bag ved det, ti Minuters Vei borte."

„Naa, lige meget, det udgjør en halv Time i stærkt Trav, og jeg troer, at det er det Bedste, naar vi foreløbig lade vor Oppasser blive her; vil man os noget endnu i Dag, hvad jeg imidlertid ikke troer, saa kommer han og siger os det, og i Morgen tidlig rider jeg til Vagtmesteren for at melde ham, hvor vi have indkvarteret os."

„Ja vel, i Morgen er det desuden Hviledag. Du bliver altsaa her, Schabel, og kan da i Morgen tage Dig en Spadseretour for at see, hvor vi ere blevne af; men ræk mig min Sadeltaske, jeg har ikke en eneste Cigar meer."

„Og min ogsaa; der er dog endnu et Par Draaber Rom i den."

Derpaa travede Begge bort paa deres egne, gode Heste, naaede i kort Tid Skoven og saae der, hvor Veien gik ned ad, en henrivende smuk Dal, ja fortryllende i Sammenligning med den nøgne, tørre, støvede Høislette, som de havde ladet bag ved sig.

„Din Idee fortjener en Belønning!“ udbrød Oliehandleren, „og hvis Værten har en drikkelig Champagne, saa skal jeg lade høre fra mig.“

Snart havde de ogsaa naaet Bækken samt Møllen med de tre Hjul og Jerngitteret, som de brugte næsten ti Minuter til at passere, indtil de kom til en bred, massiv Steenportal, der røbede Tegn paa Velstand og fra hvilken en firdobbelt Allee af majestætiske, løvtætte Plataner i snorlige Linie førte op til en ældgammel Bygning, der lignede et Slot, hvis Spidser, Gavle og Taarne skinnede klare og indbydende frem mellem de grønne Løvmasser.

„Det vilde have været mig kjærere som Værtshuus“, yttrede Oliehandleren; „men det ligner vor Eiendom, Lindenhof, hvor min kjære Moder nu sidder og tænker sørgmodig paa sin Førstefødte og paa al den Ulykke, der kan vederfares ham i det hede Slag.“

„Nu hurtig; jeg er overbeviist om, at man ogsaa kan see Værtshuset.“

Men desværre fandt de efter et kort Ridt ikke dette smukke Haab opfyldt, thi det berømte Værtshuus var intet Andet end en ganske almindelig Vognmandskneipe, beliggende paa en Høi, trist og eensomt, med et eneste Gjæsteværelse, hvori der rigtignok befandt sig en Seng til to Personer.

„Uh!“ udbrød Juristen, da han efter afholdt Inspektion atter traadte ud af Huset og tydelig tilkjendegav sin Beslutning ikke at blive der, derved at han strax atter svang sig i Sadlen.

„Ja, men hvad nu?“

„Her ville vi i al Fald ikke blive, men hellere vende tilbage til vort Kvarteer“.

„Men dertil har jeg aldeles ingen Lyst."

„Jeg heller ikke, ærlig talt — men hvad om vi forsøgte paa, for Penge og gode Ord at faae Kvarteer i en af Møllerne dernede?"

„For mig gjerne; men siden vi nu ere i Færd med at gjøre Forsøg, hvorfor saa ikke ride lige til Slottet? Der ville de heller ikke bide os; vi kunne jo fremvise vor Kvarteerseddel og spørge efter Veien."

„Ja, lad os forsøge det; Veien tilbage til Heden staar os jo altid aaben."

De havde nu atter naaet Porten til Parken, og det gjorde dem godt at forlade den brændende Solhede og ride ind paa den bløde Bund under Platanernes kjølige Skygger. Paa Halvveien sprang en kæmpestor Newfoundlænder dem gjøende i Møde, men, adlydende en skarp Fløiten, sprang den atter bort, dog ikke uden at standse et Par Gange og knurre.

„Det skader ikke", sagde Juristen. „Paa denne Maade blive vi anmeldte i Forveien."

Og det var ogsaa Tilfældet, thi nu viste sig paa den brede Trappe, der førte op til Slottet, en lille Dreng med et Tøndebaand i Haanden og raabte jublende: „Husarer, Husarer! Papa, her er Husarer!"

Følgende dette Raad, saae man nu en temmelig før Herre, i hvid Sommerdragt og med en hvid Straahat paa Hovedet, der holdt den store Newfoundlænderhund tilbage i Halsbaandet og betragtede Rytterne noget forundret.

Juristen, som den mere øvede Rytter, galopperede nu et Par Skridt frem, svang sig derefter af Sadelen og nærmede sig Herren, efter at han havde kastet Tøilen til sin Ven.

„De maa undskylde", sagde han i en meget høflig Tone, „at vi saaledes uden videre trænge her ind; men vi ere ukjendte med Egnen og træf heller ikke Nogen paa Veien, der havde kunnet sige os, hvor vi skulde finde det Huus, der er angivet her paa vor Kvarteerseddel."

Drengen var fortrolig traadt nærmere og betragtede opmærksomt deres Husartaske, medens Herren læste Seddelen. Han var en Mand paa henved fyrretyve Aar, med et venligt, godmodigt Ansigt, paa hvilket et skalkagtigt Smiil nu viste sig, da han svarede:

„Deres Kvarteerbillet lyder paa et Huus hinsides Møllerne, ikke langt inde paa Heden; hvis De under Veis ville spørge Dem for, saa spørg efter „Sultebonden", et Binavn, som Manden ikke bærer med Urette."

„Jeg takker Dem ret meget for denne, rigtignok lidet trøstelige Underretning; efter at have været i Sadlen siden Kl. 6 i Morges, havde vi ønsket os et bedre Kvarteer end vi kunne vente hos „Sultebonden"; tillad mig dog endnu det Spørgsmaal, om der maaskee ikke er et ordentligt Værtshuus i Nærheden?"

„Nei, desværre; deroppe er der rigtignok en Kro for Fragtmænd, men jeg er i Tvivl om jeg da ikke hellere skal anbefale Dem til „Sultebonden"."

„Husarerne skulle blive hos os," sagde Drengen i en afgjørende Tone. „De have saadanne smukke Sabler og Patrontasker."

„Til hvilket Regiment høre De?" spurgte den tykke Herre med det venlige Aasyn.

„Etaars-Frivillige af det ottende Husarregiment."

„Ah, jeg tænkte det nok, men bemærkede ikke strax de kuleurte Snore", svarede Husets Herre og tilføiede derfor i en venlig Tone, idet han gned sine Hænder: „I ethvert Fald vilde det glæde mig, om De vilde udhvile Dem her et Par Timer, medens jeg lader forespørge deroppe i Værtshuset, om man maaskee kan indrette et anstændigt Værelse til Dem."

„Det er rigtigt!" udbrød Drengen og klappede i Hænderne, „og jeg vil kalde paa Karlen, at han tager imod Hestene."

„Idet vi for et Par Timer taknemmelig modtage Deres venlige Tilbud, ville vi dog paa ingen Maade volde Deres Folk nogen Uleilighed; De tillader derfor, at vi imidlertid binde vore meget rolige Heste ved et Træ."

„Nei, nei, det indrømmer jeg under ingen Betingelse!" svarede den tykke Herre, efter at han med en Kjendermine havde betragtet begge Hestene. „Der kommer ogsaa En, der vil sørge godt for dem. Heida, Tonie!" udbrød han, „tag Hestene og bring dem ind i den tomme Stald giv dem Vand med Klid og tag Sadlerne af efter en halv Times Forløb."

Juristen vilde paa en beskeden Maade protestere imod at Hestene bleve afsadlede, ligesom før imod at de bragtes i Stald, men den Anden stødte ham sagte med Albuen i Siden, idet han hviskede til ham: „Lad ham kun gjøre det, tænk paa „Sultebonden" og Værtshuset deroppe!"

Snart sade ogsaa begge vore Husarer ved et stort, rundt Bord, der stod bag ved Huset i den behagelige Skygge af tætløvede, kæmpeagtige Kastanietræer, og nøde en lille, men meget overflødig Gouté, bestaaende af det skjønneste Franskbrød, appetitlig westphalsk Skinke, delikat Smør, Sardines á l'huile, fin Ost og kjølig, let, men fortræffelig Moselviin.

Naar de to Frivillige undertiden løftede deres Glas med en gjensidig let Blinken med Øinene, deelte de i saadanne Øieblikke den samme Overbeviisning, at vistnok Ingen af det hele Regiment, hverken Ritmester Potolsky, eller selve Obersten blev beværtet saa fortræffeligt efter den anstrængende Maneuvre i Dag.

Den tykke Herre nødte dem med den største Venlighed til at tage for sig af Retterne, lod skyndsomt de tomme Flasker bringe bort, og nye sætte i Stedet, medens Drengen med straalende Øine stod imellem begge Husarerne og i kort Tid var bleven saa fortrolig med dem, at han vovede at løfte Husartasken i Veiret, ja endog at trække Sablen halvt ud af Skeden.

Da flagrede Noget ned ad Veien, der fra den byggelige Plads, hvor man befandt sig, tabte sig i en anseelig Park, og kom dandsende nærmere, med opslaaet Parasol, i en noget paafaldende guul Dragt, bærende en Straahat fuld af Græs og Markblomster — vistnok et ungt, uskyldigt Væsen, der med sænket Blik eller oplysende det til de kæmpemæssige Træers majestætiske Løvhvælving, sorgfri nærmede sig, uden at ane, at den raa Krig i Skikkelse af to Husarer var brudt ind i denne stille Fredens Bolig. Skikkelsen kom nærmere, løftede endelig sin Parasol og syntes nu med et høit Udbrud af Skræk at ville flye, men fattede Mod, tøvede nogle Øieblikke, skjulte derpaa atter Ansigtet med Parasollen og kom nærmere og nærmere.

„Lad Dem ikke forstyrre, mine Herrer", sagde den tykke Herre venligt, „det er kun min Søster."

Derpaa tilraabte han den Kommende i en noget spottende Tone: „Er Du ikke bange, Eveline? Det er virkelige, ægte og levende Husarer."

„Om jeg er bange, Ferdinand", svarede hun og lagde Haanden paa sit Hjerte; „man maa jo ogsaa i den Henseende vide at beherske sig. Da jeg endnu havde den Lykke at leve i Rusland —"

„Ja, ja, jeg veed det nok", faldt Husherren hende i Talen, „der har Du ofte seet levende Husarer. Vær nu saa god, at tage Plads, og tillad mig at forestille Dig to Eetaars-Frivillige af det ottende Husarregiment, der have forvildet sig, idet de søgte efter „Sultebonden", paa hvem deres Kvarteerbillet lød, og denne Dame, mine Herrer, er min Søster Eveline."

Nu reiste begge Husarerne sig pligtskyldigst og sloge med et ziirligt Buk deres Sporer klirrende sammen, imedens Juristen sagde:

„Naadige Frue, der kunde ikke mødes os noget Behageligere —"

„Tillader De," afbrød Herren i den hvide Sommerdragt, „min Søster er ugift og hører derfor ikke gjerne, at man kalder hende naadige Frue", hvorpaa den unge Oliehandler tog Ordet; han havde et langt blødere Organ end Juristen:

„Naadige Frøken, vi prise os lykkelige over at være blevne forestillede for Dem."

Men derefter vovede han ikke i det næste Minut at betragte sin Kammerat, da han kjendte dennes ubehagelige Maneer, ved et Ord, et Blik at lægge sin Spot for Dagen, og naar man betragtede den venlige Husherres gamle Søster, en vissen, meget afblomstret Skjønhed, dertil sminket og forfærdelig udmajet, saa havde Juristen allerede her kunnet finde Anledning til at give sin slemme Vane Tøilen.

„Bærer ikke det ottende Husarregiment Navn efter Hans

Majestæt Keiseren af Rusland eller en af Storfyrsterne?" spurgte den gamle Dame med nedslagne Øine.

„Nei, naadige Frøken; det er Tilfældet med det fjerde, niende og tiende Husarregiment."

„Disse lykkelige Regimenter!"

Juristen betragtede Damen meget forbauset, hvorpaa Huusherren sagde:

„Min Søster har den komiske Lidenskab at sværme for Rusland, uden at kjende Landet, og at anse enhver Russer for interessant, elskværdig og paalidelig, uagtet hun i sin Ungdom —"

„Ferdinand!" udbrød den gamle Dame med et majestætisk Blik, „to Fornærmelser paa engang! — Dog skal jeg aldrig vredes paa ham", tilføiede hun i en blid Tone, idet hun med sin høire Haand gestikulerede imod Skyerne; „han og mine søde Ungdomsdrømme ere dog evig uadskillige."

„Naa, det er jo godt", gav han flygtig til Svar, „at det er blevet derved. Men lad os tale om noget Andet. Jeg har før sagt Dig, kjære Eveline, at disse to unge Herrer Frivilliges Kvarteersedler lyde paa „Sultebonden", intet misundelsesværdigt Lod, og saa tænker jeg, at vi kunne foreslaae Dem at tage til Takke her hos os."

„Nei, nei!" udbrød Juristen i en Tone, der skulde synes noget bestemt, „det kunne vi paa ingen Maade modtage", og ogsaa den unge Oliehandler tilføiede i en rigtinok langt sagtere Tone: „Nei, ganske vist, under ingen Betingelse."

„Gjør dog ingen Indvendinger. Huset er stort nok. De generer os paa ingen Maade, og, oprigtig talt, ere vi i vor landlige, isolerede Stilling glade ved at faae et behageligt Selskab i nogle Dage — ikke sandt, Eveline?"

„Jo vist, jo vist, bliv De!“ svarede denne og tilføiede derpaa sagte og drømmende: „Rigtignok var det mig kjærere, hvis De stod ved fjerde, niende eller tiende Husarregiment.“

Derover loe den tykke Herre saa hjerteligt, at den aldrende Dame forskrækket foer tilbage, derpaa sagde han:

„Hvem veed, om Herrernes Navne ikke ende paa „itsch“ eller „woff“, hvormed Du maaskee for Øieblikket er tilfredsstillet. Dog Spøg til Side, kom og lad mig anvise Dem et Par Værelser, som De ganske vist ville foretrække for „Sultebondens“ Bolig.“

„Naar De absolut vil have det saaledes“, yttrede Juristen, „saa tillad os først at levere Dem vore Visitkort.“

Han løftede sin Husartaske op og trak et lille Etui frem, og da den unge Oliehandler havde gjort det samme, overleverede han begge Kortene til Husherren, der læste dem høit: Dr. Eugen Winkler, Advokat, — Frederik Haller, Kjøbmand, og derpaa sagde han:

„Og mit Navn er Haideck til Haideckhausen og min Søsters Frøken Eveline von Haideck, og nu, tør jeg bede mine Herrer om at ledsage mig?“ hvorpaa begge Husarerne bukkede ærbødigt for Damen og fulgte ham. Han viste dem to smukt, ja elegant meublerede Soveværelser, der ved en lille Sal stode i Forbindelse med hinanden, og da de her allerede fandt deres Mantelsække og Sadeltasker, saa saae de, at man alt ved deres Ankomst havde besluttet at beholde dem her.

„Hvad mener Du om dette Eventyr?“ spurgte Juristen, da de vare alene.

„Jeg troer, at man nok kan holde ud her i nogle Dage; dog vil det i Morgen tidlig være nødvendigt at underrette Vagtmesteren om, at vi have skiftet Kvarteer.“

„Det skal jeg besørge i Morgen tidlig", svarede Doktor Winkler gabende. „Men veed Du, hvad jeg nu har i Sinde?"

„Jeg kan tænke mig det. Du vil sove."

„Rigtig — en Time eller saa omtrent; derpaa gjøre vi Toilette. Du har vel ogsaa Din gode Uniform med Dig?"

„Jeg har intet uden den i min Mantelsæk. Vi ville soupere brillant og derpaa gjøre en Smule Kour til den gamle Dame; jeg kan forsikkre Dig, hun har et Par Gange taget mig skarpt i Øiesyn."

„Ogsaa mig. Skade, at Du ikke hedder Winkleritsch."

„Og Du, Halleroff!" raabte Juristen fra sit Sovekammer; „men jeg har i ethvert Fald et Cigaretuie, der lugter forførdeligt af Ruslæder, en herlig Seng, en rigtig behagelig Følelse at strække sig her, efter at man har været otte Timer i Sadlen."

Derpaa sov Begge øieblikkelig ind, vist en god Time, thi da Juristen derefter hurtig sprang ud af Sengen og saae ud i Parken, der med sine Græsplæner og prægtige Trægrupper syntes at udstrække sig langt, bemærkede han, at Solstraalerne allerede faldt meget skraa, næsten horisontal, og derved forgyldte Græsset og Løvet paa det meest Maleriske.

Derpaa blev der gjort omhyggeligt Toilette, hvortil der var Vand og Vaskeapparater i Overflødighed, og snart viste de to smukke unge Mænd, der før lignede vandrende Støvskikkelser, sig saa nette og propre, som man kan forlange af en ung, velvoxen Husar.

„Jeg har havt en ganske mærkelig Drøm", raabte Juristen ovre fra sit Kammer, medens han børstede sit blonde, lokkede Haar. „Det forekom mig, som om jeg saae den gamle, i

Russerne indtagne Frøken i guul Dragt skride igjennem mit Værelse, spille Gitar og synge:

„Schöne Minka, ich muß scheiden."

„Da havde jeg en ganske anden Drøm", svarede Haller, „en Drøm, der for en Deel erindrede mig om Maneuvren. Jeg hørte Heste trave og snøfte, men derpaa Lyden af et Par friske, lystige Pigestemmer."

„Du elsker over Hovedet meget fantastiske Drømme, men sørg nu for, at Du snart bliver færdig. Klokken er allerede syv og Hr. Haideck vil antage os for et Par Murmeldyr. Lad os gaae."

De forlode deres behagelige Bolig og gik ned af en lille Trappe, der førte dem til den ene Side af Slottet i det Frie, hvor de saae Staldbygningerne ligge til Høire.

„Jeg troer, at det ikke kan skade, at vi see til vore Heste, men holdt, hører Du Intet?"

„Jo vist, Guitarspil hist fra de aabne Vinduer over vore Værelser."

„Ja virkelig, saa havde jeg dog tilsidst ikke drømt Alt!"

De gik til Stalden og fandt der Hestene paa deres Maade ikke mindre behageligt anbragt end de selv; saa godt havde Dyrene ikke længe havt det; ethvert befandt sig i et rummeligt Spiltog og indtil Bugen i frisk, strøet Halm; Krybberne vare af Marmor, Høhækkerne af Metal, Grimeskafterne af mat poleret Jern.

„Hvilken Orden herster der ikke her overalt paa Haideckhausen! Vær derfor ogsaa taknemlig for, at jeg har bragt Dig hertil. Der er Sadelkammeret. Aa, see engang ind!"

Dette Udraab af Forundring gjaldt ikke blot det prægtige Sele- og Ridetøi i stort Udvalg, men snarere en Staldkarl i en proper hvid- og blaastribet Jakke, og ikke blot hans Person, men meget mere hans Beskjæftigelse, der bestod i at rense Stigbøilen til en høist elegant Damesadel for Støv, og paa Knagen hang der ikke een Damesadel, men to af det fineste Arbeide.

„Skulde den gamle Frøken med de russiske Sympathier befatte sig med at ride?" spurgte den unge Oliehandler, „eller skulde min Drøm gaae i Opfyldelse?"

„Jeg er ved Gud nysgjerrig efter at erfare det. Det er to smukke Sadler", sagde han til Staldkarlen.

„Det maa jeg troe; det er ogsaa Wienerarbeide; de kom først for faa Dage siden med de naadige Frøkener."

„Ah, med de naadige Frøkener. Er det de to unge Damer", spurgte den fiffige Jurist, „som stege af Hestene for en halv Time siden?"

„Ja vel, Herre. Hvis De vil uleilige Dem ned til Selskabet, saa beder jeg Dem blot at stige op af den lille Trappe der ved det runde Bord og gaae, indtil De kommer til Legepladsen; der vil De finde dem Alle samlede."

Da begge Husarerne derpaa gik videre i den betegnede Retning, stødte Juristen sin Kammerat let med Albuen, idet han sagde:

„Hvad mener Du nu? Har Skjæbnen ikke været gunstig imod os? To unge Damer, der ride paa elegante Sadler, maa være fortryllende. See en Gang, hvordan jeg seer ud; sidder min Køllert ordentlig?"

„Fortræffelig — og min?"

„Godt som altid. Der er Trappen, og Alt skulde bedrag mig, hvis de friske Pigestemmer, som jeg hører lee der i Tykningen, ikke ere de samme, som Du hørte i Dine Drømme."

Der laae Legepladsen foran dem, en stor, rund, med fint Gruus bedækket Plads, hvor der befandt sig alle mulige Ting til dermed at fordrive Tiden paa Landet. Forskjellige Gynger, et Damekeglespil, Kasteringe, en Skive, efter hvilken man kastede en spidsnæbet Due, der var fastgjort til en temmelig lang Snor.

Med den sidste Leg var Selskabet beskjæftiget: To ældre Herrer og to unge Damer. En af de Sidste holdt just Duen i sin opløftede Haand, hvorved man paa det Fordeelagtigste saae hendes yndige Skikkelses slanke og dog saa yppige Former, idet hun holdt sit smukke Hoved noget tilbage, og imedens hun tog Sigte, pressede hun de fine Læber tæt sammen. Den anden unge Dame stod med foldede Hænder ved Siden af hende og saae til.

Nu fuste Duen imod Skiven og fæstede sig med den spidse Snabel fast, temmelig nær Centrum.

„Fortræffeligt, Anna, ganske fortræffeligt! Du har nu sex Points flere end vi Andre."

Dette sagde den tykke, venlige Herre, i Sommerdragten og forestillede derpaa, da han fik Øie paa begge sine Gjæster, disse for Selskabet.

„Hr. Doktor Winkler, Hr. Haller, mine to Niecer Anna og Emilie von Haideck, min Broder, disse unge Damers lykkelige Fader."

Man hilste paa hverandre høfligt og utvungent, og da Legen endnu blev fortsat, saa opfordrede man begge Hufarerne til at tage Deel deri. Men det var ikke saa let at træffe Cent-

trum eller nær derved, og da en Tjener snart efter meldte, at der var anrettet, var den smukke Anna bleven den Seirende.

Aftensmaaltidet var anrettet i Slottets Spisesal i Stueetagen, og her viste Frøken Eveline sig atter i den paafaldende gule Dragt med sorte og hvide Masker, en artig Sammenblanding af de russiske Nationalfarver.

Der herskede en munter, glad Stemning, der undertiden gik over til Lystighed, naar den gamle Dame hyppig og uden enhver Foranledning rykkede frem med sine russiske Sympathier, hvorved det ogsaa hændtes, at Hr. von Haideckhausen med et meget talende Blik lagde sin Haand paa hendes Arm.

De to Husarer fortalte om Maneuvren i Dag, hvad der saa meget mere interesserede de unge Damer, som de selv med deres Fader havde været derude til Hest; ja, de havde ogsaa berørt den pludselige Erobring af det fjendtlige Batteri ved Husarer, og Annas Fader sagde, at den kommanderende General, i hvis Nærhed han dengang tilfældig havde befundet sig, havde leet hjertelig deraf.

„Det vilde en russisk Kommandeur ikke have gjort", sagde Frøken Eveline i en alvorlig Tone; men man gav saa meget mindre Agt paa denne Yttring, som begge de unge Pigers Fader pludselig erindrede sig at have kjendt en Geheimeraad Winkler i Berlin. Lykkeligviis var denne en Onkel til vor Husar, og da den venlige Huusherre nu ogsaa huskede, at han for nogle Aar siden havde gjort en betydelig Forretning i Raps med en Hr. Haller i Køln, der tilfældig var en Onkel til vor unge Oliehandler, saa kom man derved pludselig hverandre et betydeligt Skridt nærmere, man nævnede fælles Venner, opfriskede Erindringen om gode Bekjendte af alle tre Familier, drak derimellem hyppig paa deres Vel, ved hvilken Leilighed de unge

Damer heller ikke forsmaaede den skummende Champagne, og saaledes føiede det sig, da man efter endt Souper gjorde endnu en Spadseregang igjennem den af Maanen oplyste Park, at Anna beredvillig modtog Juristens Arm, imedens Emilie lod sig føre af den unge Oliehandler.

Saadanne Spadseretoure i Maaneskin have noget Farligt ved sig, selv naar de finde Sted under behørig Opsigt. I Parkens mørke Gange passerer der saa Meget, for hvilket man uvilkaarlig bliver bange, saasom Vindens pludselige Ruskен i Grenene, Stenenes Nedrullen af en skraa Bane, den raslende Lyd i det Fjerne af et gjennembrydende Raadyr, Vandets sagte Larm ved den rislende Bæk, og man har ved denne Leilighed aldrig hørt Tale om, at man er faret fra hinanden. Det være langt fra os, selv tilnærmelsesviis, her at tænke paa Noget, som kunde hentyde paa, at denne Aftenspadseretour ikke var bleven fuldkommen indenfor Grændserne af selskabelig Høflighed og høflig Selskabelighed; men da de to Husarer bag efter sade ved det aabne Vindue i deres Sal, betragtede Begge længe Maanens lysende Skive og vare blevne saa ordknappe, at de holdt det for raadeligt, kort efter at begive sig til deres Sovеværelser, uden imidlertid strax at gaae til Sengs; meget mere fortsatte Begge her endnu længe deres Maanebetragtninger.

Da hændte det sig, at Juristen, da han saae i Veiret, pludselig fik Øie paa et lille Stykke Papir, som, fastgjort til en lang Seilgarns-Snor, begyndte langsomt at dale ned ad, standsede tæt foran Vinduet og ved et Par smaa Hop op og ned røbede Attraa efter at blive løst af. At dette øieblikkelig skete, behøves vel næppe at fortælles, dog kastede Juristen først et skyt Blik til Vinduet ved Siden af, hvor imidlertid Alt var roligt.

Paa Papiret stod skrevet af en fast, ziirlig Fruentimmerhaand:

„Bei Männern, welche Liebe fühlen,
Fehlt auch ein gutes Herze nicht!"

Det var nu i og for sig mærkværdigt og interessant nok men endnu mere mærkværdigt var det, at et lignende Stykke Papir, fastgjort til en lang Seilgarns-Snor, strax efter lod sig see foran det Vindue, ved hvilket den smægtende unge Oliehandler sad, og dette Papir indeholdt følgende Ord:

„Hast Du diese Schlange getödtet oder
Hast Du diese Schlange getödtet?"

Gaadefuldt og ubegribeligt — det kostede Enhver af dem en god Time, inden de kunde falde i Søvn, og derpaa drømte Juristen, at han var bleven Frimurer, for at vinde Anna Pamina, og den Anden saae sig forfulgt af en Slange, der lykkelig blev dræbt af den smukke Emilie i den straalende Dronnings af Stjerner tindrende Gevandt.

Hvilken en herlig og frisk Morgen var ikke den, der tidlig den næste Dag forenede dem om det runde Bord under de gamle Kastanier, for i Fællesskab at nyde deres Kaffe, men endnu friskere end denne Morgen, og endnu yndigere end selv de med Dugperler bedækkede Roser, vare de to unge Damer i deres fortryllende Morgendragt.

Tante Eveline syntes nok alvorligere, men det var kun med Hensyn til hendes Klædedragt, thi hendes vidunderlig restaurerede Træk straalede af Munterhed, forskjønnede af et skalkagtigt Smiil; ogsaa i Dag lagde hun sine russiske Sympathier for Dagen i sin Klædedragt, thi denne var af sort Silke med gule Striber,

men som i det Fjerne toge sig ud som Ildtunger og mindede om de til Baalet Fordømtes sørgelige Dragt. Paa Hovedet havde hun et hvidt Slør á la Valencienne, og lod sig ikke fratage Æren af, som Husets Frue, at gjøre Honneurs ved Frokosten.

Det vilde være altfor vidtløftigt og ikke morsomt for den ærede Læser, hvis vi vilde fortælle Alt, hvad der blev talt om ved Frokosten; vi holde os derfor kun til det, som strengt hører til vor lille Historie, saaledes til Exempel, at den juridiske Husar, da der var Tale om Vinterfornøielser, i Særdeleshed om Operaer, næsten uvilkaarlig nynnede Melodien af den gamle Tryllefløite:

„Bei Männern, welche Liebe fühlen,
Fehlt auch ein gutes Herze nicht."

hvorpaa den smukke Anna betænksom sagde:

„Om man ogsaa finder denne Opera kjedelig, saa sværmer jeg nu engang for den."

„Ja, for Musiken ganske vist", faldt den unge Oliehandler i Talen, „men i Dialogen forekomme dog forunderlige Ting; erindrer De blot det bekjendte Spørgsmaal strax i Begyndelsen:

„Har Du dræbt denne Slange?"

„O, det er det allerkjæreste!" udbrød Emilie, idet hun hurtig saae i Veiret; „hvor smukt lader det sig ikke variere:

„Har Du dræbt denne Slange? eller
Har Du dræbt denne Slange?"

og saa videre."

Men Ingen saae, hvorledes Tante Eveline i dette Øieblik bøiede sig dybere ned over Kaffemaskinen, som om hun vilde skjule en forlegen Rødme, men herved paa en dobbelt Maade gjorde sig forgjæves Umage, thi, som allerede sagt, lagde for det Første Ingen Mærke til hende, og for det Andet vilde det ikke have været muligt selv for den stærkeste Rødmen at gjennemtrænge den hvide Sminke.

Desværre maatte Juristen løsrive sig meget hurtigere fra Frokostbordet, end det var ham kjært, thi han havde paataget sig at underrette Vagtmesteren om, at de havde stiftet Kvarteer, og at hente Ordre for den følgende Dag, samt endelig at bringe Oppasseren med herover. Hans eneste Trøst var, at han først kunde vise sig til Hest ved Frokostbordet, hvad Drengen, de unge Damers lille Nevøu, udtrykkelig havde forlangt.

Juristen var en god Rytter, og da han derpaa med en militairisk Hilsen svingede sin Hest og forsvandt i den brede Allee, tog det sig slet ikke saa ilde ud.

Derpaa forsvandt begge Herrerne samt de unge Damer, hvorpaa Tante Eveline efter en lang, synlig Kamp med sig selv sagde:

„Hvis det behagede Dem, Hr. von Haller, saa vilde jeg vise Dem Slottets Omgivelser?"

„Hvorfor jeg vilde være Dem meget taknemmelig", svarede denne, idet han hurtig reiste sig, tro imod den Grundsætning, at den, der ønsker at nærme sig en ung Dame, skal gjøre Kour til Moderen eller en af hendes Tanter.

„Hvor gaaer Du hen, Eveline?" raabte Husherren, der gik tvers over Gaarden til Staldene.

„Jeg vil vise Hr. Haller Blomster- og Urtehaverne."

„Saa tag Kurt med" — saaledes bød den lille Dreng.

Denne sluttede sig ogsaa villig til Husaren, og derpaa spadserede de Tre bort for at besee Slottets Omgivelser.

„Har Du dræbt denne Slange?“ udbrød pludselig Tante Eveline, idet hun foer tilbage for en død Staalorm, der laae paa Jorden, hvorpaa Husaren svarede, idet han stødte Ormen til Side:

„Her kunde man maaskee lægge Udtrykket paa Ordet „dræbt“: Har Du dræbt denne Slange? for ved dette Spørgsmaal at blive sat i Kundskab om dens virkelige Død.“

„Hvor De distingverer fiint!“ sagde Tante Eveline med et smægtende Blik. „Dog har Synet af dette Dyr forskrækket mig i den Grad, at jeg maa bede om Deres Arm.“

„Jeg staaer med Fornøielse til Deres Befaling, naadige Frøken.“

„Siig mig dog,“ vedblev hun efter en lille Pause, imedens hun lagde sin høire Haand paa hans Arm: „Har De aldrig følt en sød Sympathi for Rusland?“

„Sympathi! Det kan jeg dog egentlig ikke sige, omendskjøndt jeg holder meget af Lugten af Ruslæder og er en stor Ynder af ægte, frisk Kaviar.“

„Ak, De driver Spøg med mig,“ svarede Tante Eveline, og omendskjøndt hun i det Samme betragtede ham noget surt, følte han dog et let Tryk paa sin Arm.

„Nei, paa Ære, jeg mener det ganske alvorligt for mit Vedkommende; min Fader har rigtignok tidligere spekuleret i russisk Talg og russiske Huder, men Grændseplagerierne vare utaalelige.“

„Hvor fiint De undviger mig! Saaledes mener jeg jo ikke“, sagde Tante Eveline, idet hun beskæmmet sace ned for sig og traadte zirlig paa Taaspidserne. „Ved Sympathier forstaaer jeg

jo kun Hjertets Sympathier, og kun i denne Retning, da jeg jo selv føler saa mange Sympathier for det gamle, hellige Rusland, saa troede jeg ved at møde en lignende Sympathi at nde en Trøst for mit stakkels Hjerte. O, De er grusom, dyrebare Hr. von Haller; De vil ikke forstaae mig, og det smerter mig dybt."

Da sagde Drengen, der hidtil var gaaet ved Siden af dem glad og fornøiet, men efter disse smaa Væseners Sædvane ikke havde tabt et Ord af Samtalen:

„Men, Tante Eveline, hvorledes kan Du ogsaa forlange, at Husaren skal forstaae Dig; han veed jo Intet om den russiske Greve."

„Enfant terrible!" snerrede den gamle Dame og vaklede saa heftig ved den unge Oliehandlers Arm, at han forfærdet aae sig om efter en Bænk eller en passende Græsplads. Men lykkeligvis fattede hun sig ikke blot strax igjen, men udbrød, idet hun majestætisk rettede sig i Veiret: „Uværdige Dreng; har jeg derfor tilladt Dig at spadsere med mig? Det skulde jeg ikke have gjort", tilføiede hun i en mildere Tone, „og jeg gjorde det kun, fordi jeg holder saa meget af Dig og altid har forkjælet Dig ved at føie Dig for meget; vær derfor et godt og kjært Barn, Kurt, spring i Forveien, hop afsted, Du i Livets første Morgenrøde, see den gule Sommerfugl derhenne, naar Du fanger den, saa skal Du faae, hvad Du vil have af min store Bonbonnière. Der springer den bort, den kjære Uskyld."

Den kjære Uskyld sprang rigtignok bort, men med det samme sang den, efter et frit Recitativ, hen for sig selv: „Ja, den russiske Greve, Tante Evelines russiske Greve, der egentlig ingen ussisk Greve var — men en polsk Skrædersvend."

De To hørte rigtignok ikke disse Ord, thi Tante Eveline talte meget høit og i Affekt, medens hun klyngede sig fastere til den unge Husars Arm.

„Hvad nytter det," sagde hun, at oprive Saar, der for længe siden have lukket sig; at opfriske Erindringer, der aldrig vare behagelige At, Hr. von Haller; der gives Øieblikke i det menneskelige Liv, hvor man paa een Gang føler, at man har fundet, hvad man længe har søgt, og den Haabløse klamrer sig jo gjerne til et Halmstraa."

Hun gjorde noget lignende ved sin Ledsager, omendskjøndt den unge Oliehandlers sunde Arm slet ikke kunde sammenlignes med et Halmstraa.

„Ja, jeg er en Ulykkelig i dette Huus", vedblev hun; „forfulgt, miskjendt, omgiven af Misundere og Speidere. At, Hr. von Haller, hvis De blot hed Guido; jeg elsker dette Navn lidenskabeligt."

„Jeg hedder desværre kun Edvard", gav han noget forvirret til Svar.

„Eller hvis Deres Navn var Georg, som den hellige Georgs, der dræbte Dragen, thi De, kjære Edvard, er en Mand, saaledes som han ofte viser sig for mig i Drømme, stærk nok til at dræbe Dragen eller — Slangen. Forstaaer De, hvortil jeg sigter med Slangen?"

„Jeg troer, at jeg forstaaer det", svarede han ganske sagte, under Indtrykket af en just ikke behagelig Følelse.

„Har Du dræbt denne Slange? At, tilgiv, kjære Edvard", tilføiede hun undseelig, „dette fortrolige Du, og dog kan man i det foreliggende Tilfælde ikke sige: Har De dræbt denne Slange?"

„Ganske vist, men —"

„O, endnu ingen Tilstaaelser, kjære Edvard, nu ikke, paa denne første smukke Morgen."

„O, jeg beder —"

„Jeg føler mig uden det salig nok at blive forstaaet af Deres Hjerte, at finde En, der forstod at tyde min symbolske Tale, der har Mod, maaskee ogsaa lidt Kjærlighed, til at frelse mig fra Slangens Omslyngninger. Ikke sandt, min ædle Georg?"

„De mener —"

„Ja", hviskede hun hemmelighedsfuld. „Alle i dette Huus omgive mig som hvislende Slanger. Min Broder, mine næsvise Niecer, denne uforskammende Dreng, Alle kolde, glatte, uhyggelige, falske; Ingen forstaaer at vurdere mine Følelser; jeg staaer ensom her med en følende Sjæl — iblandt Bryster den eneste følende Maske — nei, jeg vilde sige: Iblandt Masker det eneste følende Bryst!"

„Naadige Frøken — naadige Frøken!" lød det temmelig høit, næsten hæftig fra en Sidevei, og der saae man nu en af Stuepigerne komme tilsyne, hvem hendes Herskab temmelig gnaven med Haanden giver Tegn til at træde nærmere.

„Hvad er paa Færde, Antonie?"

„Hr. Baronen beder Dem indstændig at komme til ham saa hurtigt, som muligt, naadige Frøken!"

Tante Eveline slap med et Suk den unge Husars Arm; men førend hun gik bort, hviskede hun endnu til ham: „De seer, Edvard, hvorledes man forfølger mig, hvorledes man end ikke vil unde mig et eneste Øieblik salige Lykke — men vi ville sætte vort Haab — som i Gaar — ja, endnu mere — til den stille, tause Nat." Dermed var hun forsvunden.

Den unge Husar blev staaende som ramt af Lynilden; han strøg sig med Haanden over Øinene, som om han vilde vække sig selv af en ubehagelig Drøm.

„Nu, det manglede mig endnu," sagde han endelig, „dette skrækkelige Haab om denne Aften. Da vilde Kvarteret hos „Sultebonden" ubetinget være at foretrække. O!"

Efter et Par Timers Forløb kom Juristen tilbage, og hans dampende Hest bar Vidne om den Hast, hvormed han havde redet; dog kastede han med en fortrædelig Mine Tøilen til Staldkarlen og ilede bort for at finde sin Kammerat.

Denne havde begivet sig til sit Værelse, thi det var, efter hvad der var forefaldet, blevet ham noget ubyggeligt i det Frie, hvor han bestandig maatte frygte for at møde den gamle Tante. Han erindrede i sin Ungdom at have læst om Tryllehaver og forhexede Øer, hvor unge, uerfarne Folk bleve fristede ved herlig Lokkemad, for senere af en Person, der kaldte sig „Circe" elle „Kirke", at blive forvandlede til afskyelige Svin eller Lignende. — Det manglede ham endnu.

„Her er jeg tilbage!" sagde Juristen, idet han, klirrende med Sporer og Sabel, traadte frem for ham. „Gid Fanden havde al dette kjedsommelige Vrøvl!"

„Naa, hvad er der paa Færde?"

„Der kommer jeg til Vagtmesteren og melder ham, at vi havde erholdt et saadant udmærket Kvarteer istedetfor hos „Sultebonden", og beder ham lade os blive der de saa Dage, vi opholde os her i Egnen."

„Naa?" spurgte den Anden med et Ansigtsudtryk, der stak meget af imod hans Kammerats sure Mine.

„Reent ud afslaaet!" udbrød denne forbittret; — „gid Fanden havde ham og hele Vrøvlet. — Han kunde desværre ikke

give os Tilladelse — „desværre" hyklede den gamle Kamel, Ritmisteren saae meget paa, at Folkene bleve i deres Kvarterer; fra imorgen Aften skal der i et Par Dage bivouakeres, og saa lovede han os til Belønning ved Maneuvren iovermorgen et Par muntre Ordonnantsridt for Brigadechefen, der havde forlangt et Par intelligente Folk med gode Heste — og det kalder den Karl en Belønning!"

„Skulle vi saa strax ride til „Sultebonden"?" spurgte den Anden med en glad Mine.

„Før til Helvede! — Nei, min Skat, idag er det Hviledag, Ordren for imorgen har jeg, her ville vi blive — her. Hvorledes siger dog Kong Philip: „Verden tilhører mig endnu en Aften", jeg vil benytte den. Denne Aften — — men hvad seer jeg!" udbrød han og ilede hen til Vinduet; Damernes Heste blive sadlede, og paa min stakkels Brune er der ikke et tørt Haar — o, Ulykke over Ulykke!"

„Saa tag min Hest."

„Og saa?"

„Jeg har en Smule Hovedpine og vil blive paa mit Værelse."

„Du er dog en ægte Oliehandler!"

„Saa, det er Takken for min Hest."

„Aa, kom med — den elskværdige Hr. von Haideck har sikkert en Hest til mig."

„Nei, jeg bliver, jeg har stærk Hovedpine."

„Og den smukke Emilie?"

„O, Du er joli coeur nok for dem Begge."

„Nu vel da, jeg forlader Dig altsaa; men hjælp mig at børste mig af!" og imedens dette skete, tænkte den egoistiske Jurist:

„Naar han bliver hjemme, har jeg Chancerne for mig, den gamle Herre rider med Emilie, og jeg vil beskjæftige mig med den henrivende Anna."

Dette maatte vel ogsaa paa den behageligste Maade være gaaet i Opfyldelse paa Ridetouren, thi Selskabet blev saa længe borte, at den venlige Husherre, Tante Eveline og den lille Kurt allerede havde siddet et godt Kvarteer ved Spisebordet under Kastanietræerne, og da de kom tilbage, var Juristen tilligemed den smukke Anna bleven temmelig langt tilbage for de Andre, og udførte, idet han steg af Hesten, Staldmesterens Bestilling med en Langsomhed og Omstændelighed, der kunde vække Misundelse; han rakte sin høire Haand frem til den unge Dames lille Fod, og da hun svang sig noget hurtig af Hesten, greb han hende i sin venstre Arm og holdt hende der længere, end det just havde været nødvendigt; han bød hende ogsaa sin Arm for at ledsage hende det Par Skridt hen til Bordet.

Tante Eveline havde sat sig tæt ved Siden af den unge Oliehandler og hvisked til ham:

„Hvor lykkelig er jeg, søde Georg, kjære Slangedræber, at De ikke har fulgt disse Sireners lokkende Stemme — i denne Nat —"

Denne nu for anden Gang gjentagne Udsigt var for den stakkels Husar saa skrækkelig, at han kastede sig hovedkuls over den fortræffelige Diner, eller rettere sagt den herlige Vin, for derved atter at gjenvinde sin Munterhed. Derpaa blev der spillet med Kegler og med Duen, senere, da det var bleven mørkt, paa Billardet, og derefter gjorde den gjæstfrie Hr. von Haideckhausen intet Andet end at paanøde Selskabet kolde Agerhøns og en endnu koldere Champagne.

„Ja, desværre et sørgeligt Maaltid for os", sagde Juristen sukkende, idet han kastede et vemodigt Blik paa den smukke Anna og endnu engang gjentog, at der paa Grund af den strenge Tjeneste og den bestemt udtalte Ordre ikke gaves nogen Mulighed til at blive selv blot en Dag længere. „Men i ethvert Fald", tilføiede han, „vil De nok tillade mig med det Første at aflægge Dem et Par Besøg, til hvilke jeg skal finde Tid, selv om jeg skulde ride et Par Heste ihjel."

Men denne unge Dame var ogsaa enhver Møie og Anstrengelse værd; hvilken henrivende Figur, saa slank og dog saa yppig, og disse skjelmske Øine, de skinnende hvide Tænder, naar hun loe — og hun loe saa ofte og hjerteligt — dertil denne fine Anstand og dog Intet af det latterlige Snerperi, som man ofte finder hos unge Damer. Hun forstod en Spøg og kunde gaae ind paa den — hun var en dristig Rytterske, skjød udmærket med Pistoler, spillede fortræffeligt Billard og røg sin la Ferme med en sand Nydelse.

Ved denne anden og desværre sidste Spadseretour i Maaneskin, som man i Dag foretog, havde Frøken Emilie foregivet Træthed og trukket sig tilbage paa sit Værelse — hendes Plads fra igaar, men ved Siden af den unge Oliehandler, havde Tante Eveline indtaget og hængt sig ved hans Arm, hvorved det dog var at betragte som den eneste Lykke, at Hr. von Haideck til Haideckhausen gik nær ved Siden af sin Søster i samme Skridt og syntes aldeles ikke tilbøielig til, som den uskyldige Dreng i Morges, at lade sig udsende for at jage en Sommerfugl eller rettere en St. Hans Orm.

Da de to Husarer senere atter vare komne paa deres Værelse, kastede Haller sig mismodig i en Lænestol med det Udraab:

„Gud være lovet, det er lykkelig forbi!"

„Ja, desværre er det forbi for i Dag", gav Juristen til Svar, medens han tankefuld gik op og ned i Salen.

„Ja, saa forskjellige ere Meningerne, og naar man har seet Dig gjøre Hanebeen, saa fatter man ogsaa Din Beklagelse."

„Ja, ved Gud, denne Anna er et himmelsk Væsen og fortjener rigtignok, at man for hendes Skyld begaaer alle Dumheder."

„Naa, det maae være rigtigt, det vidner om ingen ringe Indbildning, at tale om Dumheder."

„Lad det være godt; den ene Talemaade er ligesaa god som den anden, og for at tilfredsstille Dig, vil jeg tilstaae Dig at jeg er rasende forelsket i den himmelske Pige."

„Og hun?"

„Himlen alene veed, om jeg skal blive saa lykkelig at vinde hendes Kjærlighed; jeg troer i det Mindste, at jeg ikke er hende ganske ligegyldig."

Da bankede man sagte paa Døren til Værelset, og denne Lyd frembragte en heel forskjellig Virkning paa enhver af de to Husarer. Medens Juristen i spændt Forventning saae hen til Døren, reiste den unge Oliehandler sig med et sky, frygtsomt Blik til Døren, fra sin Stol, idet han ængstelig tænkte: „Hvad, skal det Forfærdelige nu gaae for sig!"

Men det, der viste sig paa Dørtærskelen, var ikke noget Forfærdeligt, men derimod en smuk Kammerpige, der overbragte et Brev fra sit Herskab til Hr. Doktor Winkler. Hun modtog af den Lykkelige, der ledsagede hende til Døren, et Guldstykke til Belønning, og da han nu atter kom ind i Værelset og løf-

tede Brevet høit i Veiret, sagde han med en bevæget Stemme og efter et dybt Aandedræt:

„Du vil ikke tage mig det ilde op, naar jeg trækker mig tilbage i Soveværelset med min Lykke."

„O nei, jeg forstaaer Dine Følelser", sagde den Anden lidt fortrydelig. „Jeg føler mig ogsaa træt og vil gaae til Sengs. God Nat!"

Men før han virkelig begav sig til Ro, lukkede han omhyggelig samtlige Døre og traadte derpaa hen til Vinduet i sit Soveværelse, for ligesom igaar, kun ikke i saa oprømt en Sindsstemning, at betragte den funklende Stjernehimmel.

Da svævede atter Noget, der hang i en tynd Seilgarnssnor, langsomt, ganske langsomt ned fra oven, en lille Brevkuvert, der gjorde ziirlige Kaprioler tæt foran hans Næse.

„Gid Djævlen annamme den gamle Hex! Naar jeg ikke tager Tingesten, saa kunde den blive bemærket neden under og kompromittere mig skjændigt."

Det var virkelig en lukket Brevkuvert, som han hurtig aabnede og gjennemlæste Indholdet, hvorpaa han kastede den fra sig hen paa Bordet og begravede sig derpaa vranten og gnaven i Puderne; men desuagtet tog den venlige Søvn ham hurtig og fast i sine Arme og lod ham ikke en Gang i Drømme opleve Noget af det, som han i Virkeligheden havde frygtet for.

Det Eneste, som der til Erindring om Gaarsdagen gik igjennem hans Drømme, var en Deelagtighed i Evelines Sympathier, ifølge hvilken han med største Velbehag spiste Talglys og drak Blanksværte dertil.

Det var endnu mørkt, da de to Husarer bleve vækkede for hurtig at klæde sig paa, thi det gjaldt at være paa Regimentets Samlingsplads Kl. 6.

En varm Chokolade, der blev serveret for dem, var ikke til at foragte paa den friske Efteraarsmorgen; derpaa gav de Tjenerskabet rigelige Drikkepenge, svang sig paa deres Heste og forlode det gjæstfrie Huus, hvorpaa de tause rede igjennem Kastaniealleen ud af den Port, som i Forgaars havde aabnet sig saa venligt for dem.

At Juristen forholdt sig alvorlig og taus, fandt den Anden meget begribeligt; det maatte jo gjøre ham ondt saa hurtig at forlade et Huus, i hvilket han havde fundet den største Salighed — og misundelsesværdig var han — en lykkelig Ungersvend — rigtignok sad han eftertænksom i Sadlen, men hvem vilde ikke i hans Sted have været eftertænksom! „Himlen være lovet", tænkte derpaa den unge Oliehandler, „at jeg forlader dette Huus fri og ubunden, ligesom jeg traadte ind deri; at jeg ikke længere er Georg, der dræbte Dragen, eller den ædle Guido, og at jeg ikke længere behøver at fremhykle russiske Sympathier. Heida, hopla, hopsasa!"

„Det forcerede Ridt kunne vi spare os", sagde Juristen mismodig. „Vi have Tid nok, og hvis Du ikke formaaer at tæmme Din rigtignok begribelige Munterhed, saa rid alene forud!"

„Aa, hvad det angaaer at være munter, saa troer jeg, at Du Lykkelige har mere Aarsag dertil, end jeg."

„Gaae, Hykler. Fy, skam Dig, trædske Oliehandler; troer Du, at man ikke havde opdaget Dine Rænker; at man Intet vidste om knuste Hjerter, der ere blevne tilbage efter Dig?"

Det var rigtignok den Anden ubehageligt, at hans Kammerat havde erfaret noget om hans Spadseretoure med Tante Eveline; men da hiin vedblev: „Den smukke Emilie trak sig ikke forgjæves saa tidlig tilbage til sit Værelse; søde Betragtninger

holdt hende fængslet", da straalede Glæden ud af hans Aasyn, og han svarede med en hjertelig Latter: „Ja, kjære Ven, i det Skjulte blomstrer Kjærligheden skjønnest, og jeg var tilfreds med min lille Erobring. Og Du, unge Cæsar?"

Juristen trak let paa Skuldrene, medens et veltilfreds Smiil foer over hans Træk, og idet han kastede Blikket paa de gyldne klare Striber i Øst, sagde han sværmerisk:

„Kjære Edvard, overlad mig til min stille Lyksalighed!"

Møllerne laae for længe siden bag ved dem; hist paa Høien saae man i taagede, uvisse Omrids Sultebondens Huus, og foran det holdt begge Husarernes Oppassere. Derpaa rede de i Forening til en Vindmølle, der laae ved Begyndelsen af den store Hede, hvor Manøvren havde fundet Sted, og hvor Regimentets Samlingsplads var. Efter Klokken 6 rykkede man ind i Slaglinien, men da der fornemlig kun blev anvendt Artilleri- og Infanterimasser, saa havde Kavalleriet næsten Intet at gjøre og endog kun saare sjelden den Fornøielse at turde holde indenfor det fjendtlige Skyts's Skudvidde.

„I Aften bliver der slaaet Leir", sagde leende Ritmester Potolsky, efter at han langsom var redet bort fra Fronten af Eskadronen og holdt foran sin Oberstlieutenant, „ogsaa en simpel Fornøielse, naar man allerede har prøvet den et Par Gange og kunde have det bedre —"

„Hvad er det, der jager hist ned af Høien?"

„Det er det Batteri, som vi toge igaar, Hr. Ritmester", meldte den anden Lieutenant.

„De ville gjøre sig den barnlige Fornøielse, at traktere os med Kardetscher — „hvem veed, hvor mange" —. Der have vi dem allerede".

Og bum, bum, bum dundrede det over til dem.

„Skade", sagde Ritmester Potolsky leende, „at man ikke engang tør gjentage en god Spøg, ellers skulde man ride derop og bearbeide dem lidt med den flade Klinge."

„Hvad mener De, Hr. Ritmester", spurgte den anden Lieutnant med et fiffigt Smiil; „skulle vi spille dem et Puds paa en anden Maade?"

„Hvorledes mener De?"

„Nu, i Ordets sande Betydning, vi have jo Regimentsmusikken staaende bag ved Fronten."

„Det var ikke saa galt, men man kunde tage det ilde op paa høiere Steder."

„Det troer jeg neppe, Hr. Ritmester; Dragonerne paa venstre Fløi have ogsaa før spillet."

„Naa, for min Skyld gjerne; men det maae være noget Passende og Lystigt."

„Forstaaer sig, Hr. Ritmester!"

Dermed forsvandt den unge Officeer i Galop bagved Fronten, og snart derpaa hørte man i skingrende Toner den smukke Folkesang:

„Gute Nacht, gute Nacht, liebe Anna Dorothee,
Gute Nacht, gute Nacht, schlaf wohl!"

i hvilken samlige Husarer stemte i med en høi, skraldende Latter.

Paa denne Maneuvredag skete intet videre Mærkeligt, som fortjente at opbevares i Krigshistoriens Annaler. Generalstabs- og Ordonnantsofficererne fore omkring i alle Retninger, som Svaler om Sommeren. Støv var der ogsaa nok af, og en utro-

lig Mængde Krudt blev knaldet bort; da kom Aftenen og med den Bivouakens Glæder.

Vagtmesteren oplæste Dagsbefalingen for i Morgen, i hvilken ogsaa forekom, at de to Eetaars-Frivillige vare bestemte til Ordonnantser i Hovedkvarteret; ogsaa underrettede han dem senere personlig og paa det Nøiagtigste om, hvor de havde at melde sig og hvad de havde at gjøre.

„De have altsaa forstaaet mig rigtig", føiede han til; „saasnart Eskadronen bryder op i Morgen tidlig, det være sig nu efter den sædvanlige Reveille eller, hvad vi kunne opleve, efter at der er blæst Allarm, saa jage De afsted og søge saa hurtig som muligt at naae Hovedkvarteret. De have forstaaet mig?"

„Ja vel, Hr. Vagtmester!"

Et Par Timer efter leirede begge vore Husarer sig paa deres Kapper paa Jorden foran Hestene, der, bundne i en lang Række ved Fouragerlinierne, fortærede deres Foder og undertiden rystede sig af Kulde i den kolde Natteluft.

„Hvilken Kontrast imellem igaar og idag", sagde Juristen „naar jeg tænker paa, at vore fortræffelige Senge nu staae ledige paa Haidekhausen."

„Og at hun maaskee tænker paa Dig med Kjærlighed", svarede den unge Oliehandler smilende.

„Og Emilie paa Dig".

„Det haaber jeg, men tænker uagtet alt det at sove godt."

„Jeg ogsaa. God Nat!"

Udmattede, som de Begge vare, lukkede deres Øine sig snart til Søvn, men denne kunde ikke have varet længe, da de midt om Natten — det var endnu bælmørkt — hørte den skingrende Lyd af Trompeten.

„Hvad er paa Færde?"

„Der blæses Allarm!" udbrød Juristen, der stod ved Siden af sin Hest og allerede næsten var færdig med at sadle den.

Det var et pludseligt og broget Virvar, da enhver af Husarerne skyndte sig med at blive færdig med sin Hest, derpaa at spænde Sablen omkring sig, befæste Pelsen og sætte Kolpakken paa; derimellem klingrede Trompeterne, Officererne skyndede paa Folkene med høie Tilraab, og nu lynede igjennem den mørke Nat allerede de første Skud af et hurtigt fremskudt Batteri.

Juristen sad allerede i Sadelen, da hans Kammerat endnu var beskjæftiget med Sadelgjorden.

„Kom snart efter!" raabte han til ham, „ved Philippi sees vi igjen!" Derpaa forsvandt han i Mørket.

„Det er en egoistisk Knegt", brummede den Anden; „nu, om jeg ogsaa kommer nogle Minuter senere, er ligemeget — naar jeg blot vidste, hvor min Sabel er, jeg havde den dog liggende ved Siden af mig — o, der er den. — For Djævelen", vedblev han, idet han gjorde sig Umage for at spænde Bæltet, „er jeg da bleven tykkere siden igaar eller svulmet op i den fugtige Natteluft?"

Endelig var han færdig og foer nu ligeledes hen over Marken i den Retning, hvor han formodede at Hovedkvarteret var, hvilket han ogsaa efter nogen Søgen fandt, Alle i Sadelen og Enhver beskjæftiget paa det Ivrigste.

Ogsaa han fik i næste Øieblik Befaling til at følge en høiere Stabsofficeer, der senere jagede ham omkring, snart med mundtlig, snart med skriftlige Ærinder, saa at det var en Lyst og han neppe fik Tid til at samle sine Tanker, ja bemærkede næsten ikke engang, at Solen glødende rød steg op bag en Taagesky. Lykkeligviis havde han en god Hest, men den var ogsaa

igjen Skyld i, at han hyppigere end Andre blev overdraget at bringe Befalinger fra et Troppekorps til et andet, fra denne General til hin, og undertiden var det ret komiske Meldinger, som han havde at overbringe, enten mundtlig eller paa et med Blyant beskrevet Stykke Papir, og meget ofte vedkom de aldeles ikke Slaget. Saaledes var det for sammes Gang vist meget ligegyldigt, om General von Schreckenstein i Aften Klokken 6 vilde soupere i „det gyldne Anker", eller naar Oberst Izewsky lod svare ham, at han vilde sørge for tolv Kouverts og lade Champagnen sætte i Is.

Men tilsidst følte vor unge Husar sig dog noget udmattet; sulten havde han længe været og med Fornøielse havde han tænkt paa, at han igaar Aftes havde svøbt et Stykke Rugbrød og Pølse propert ind i Papir og stukket det i Husartasken. Da der just nu laae en temmelig steil Høi paa hans Vei, saa begav han sig hen bag ved den, svang sig af Hesten og satte sig ned for at aabne Husartasken.

Dette var snart gjort, han fandt ogsaa Noget, der var indsvøbt i Papir, men studsede ikke lidet, da han, ved at aabne Pakken, saae, at der i den, i Stedet for Rugbrød og Pølse, fandtes Hvedebrød og Ost. Hurtig greb han dybere i Tasken og trak et Lommetørklæde frem samt et Brev med Paaskrift til Hr. Dr. Winkler.

„Naa, det var ikke daarligt; denne Fyr har i Morges taget min Sabel i Stedet for sin egen, derfor har ogsaa Spændet næsten trykket Maven ind, lykkeligvis var den halv tom. Nu, jeg kan godt nøies med hans Brød og Ost, og jeg er dog overbeviist om, at han for længe siden har fortæret min Pølse — ah, og vistnok ogsaa læst det Brev, som jeg i Morges stak i Husartasken — jeg kjender min Pappenheimer; hvor saadan en

Jurist er istand til at snuse noget op, forsømmer han det vistnok ikke. Altsaa Pølse for Pølse eller rettere Ost for Pølse."

Derpaa trak han forsigtig Brevet frem af Kouverten og læste lidt forundret følgende Linier:

„Høitærede Hr. Doktor!

Det gjør mig ondt at maatte berøve Dem den Vildfarelse, at Krigspuds ogsaa lod sig fortsætte i vort fredelige Asyl og at det blot kom an paa at gaae hurtig og hensynsløs frem, for at gjøre Erobringer. Dog skulle disse Ord ikke have til Hensigt at saare Dem eller efterlade hos Dem en ubehagelig Erindring om os eller forjage Dem for stedse fra Haideckhausen, tvertimod, jeg gjør sikker Regning paa det Besøg, som De har lovet os, selv om det kun var for at gjøre en saa behagelig Selskabsbroder bekjendt med min — Mand, som jeg venter i Aften. Deres

Anna v. Vertigi,
født Baronesse v. Haideck.

Forunderlige Sammenstød! Ogsaa Juristen sad i dette Øieblik træt og sulten bag ved en tæt Busk, og da han i sin Husartaske i Stedet for Hvedebrød og Ost fandt Rugbrød og Pølse, udbrød han: „Nu veed jeg, hvorfor denne tykke Karls Sabelbælte har slingret mig om Hofterne; men hvad har vi der? Sandelig et Brev fra den smukke Emilie!"

Som den Anden rigtig havde anet, gjorde han sig heller ikke den ringeste Betænkning over at trække Papiret frem, men lo høit, da han fik fat paa et Fotografi med Tante Evelines gamle Træk og saae de Ord, der vare skrevne paa Bagsiden af det: „Har Du dræbt denne Slange? O, tro dem ikke, dyrebare Edvard; de ere Alle falske og tro Ingen uden

Din Dig elskende Eveline."

Det var godt, at Ingen kunde see, hvor ubændig Husaren lo, efter at han havde spiist Rugbrødet og Pølsen og atter gjemt

Fotografiet i Husartasken. „Naar jeg blot ret snart maatte møde ham!“ udbrød han, idet han svang sig paa sin Hest.

Og Slagenes Styrer føiede det saa, at to unge Ordonnantser af Husarerne kort Tid efter mødte paa Ærens Mark, gode Venner, af hvilke Enhver var lykkelig over at see den Anden usaaret, thi hvilken Betydning kunde der vel ellers ligge i det skjælmske Udtryk i deres Øine? Det var ogsaa forunderligt, at, da de holdt tæt ved Siden af hinanden paa deres prustende Heste, løsnede Enhver sagte sit Sabelspænde og byttede Vaaben med den Anden, maaskee som Efterligning af en lignende Skik hos den graa Oltids Helte.

„Har min Pølse smagt Dig?“

„Og min Ost Dig? Det var virkelig et ganske mærkværdigt Tilfælde“, sagde Juristen, „der i Aften vil give os Stof til en hjertelig Latter.“

„Hos Sultebonden?“ spurgte den Anden munter, „eller har Du, „den stille Lykkaligheds“ Mand, maaskee i Sinde at aflægge et Besøg paa Haideckhausen?“ hvorpaa den Anden ligeledes smilende gav til Svar:

„Hvem veed, kjære Edvard, selv om det kun var for at see Gjenstanden for Din lille Erobring.“

Derpaa foer de fra hinanden i Galop, og endnu i det Fjerne hørte den Ene den Andens hjertelige Latter.

Kronhjorten,

eller:

Dronning Sophia Magdalenas Jagt.

Dansk Fortælling

af

H. F. Martensen.

1.

Den kølige Morgenvind fordeelte lidt efter lidt de natlige Skyer, Nattens Taageflør hævede sig fra Jorden og bortdunstede i Luftens koldere Sphærer; Dagskjæret viste sig tydeligt paa Østens Horizont; den tidligt aarvaagne Hane forkyndte ved sin Galen Dagens Komme; en sagte Morgenduft viftede Buskenes Blade og vækkede Skovens Sangere, der i utallige Chor lovpriste Skaberen, idet de hævede sig op mod Himmelens Bue. Naturen oplivedes saaledes meer og meer, og næsten var Nattens Mørke forvandlet til Dag. Men endnu laae Alle i Ro og Tryghed i Søvnens Arme i den lille By Hirschholm, og kun enkelte Arbeidsmænd, sandende Ordsproget: „Morgenstund har Guld i Mund", travede igjennem Byen ud til Dagsarbeide. Kvæget drev brølende om paa Marken og ventede paa Malkepigerne, som nu, med deres Bøtter i Hænderne og paa Hovedet, endnu gnidende Søvnen af Øinene, kom trippende igjennem det Par Gader, Byen bestod af.

Men snart blev der fuldt Liv baade her og i Omegnen: Dronning Sophia Magdalena havde ladet tilsige en Jagtforlystelse til denne Dag i Skovene omkring Hirschholm. De lette

Jagtvogne rullede raſk igjennem Byen op til Slottet; Skytterne kom galopperende fra alle Kanter, for betimeligen at møde paa Samlingspladſen; Jægerne ilede, dresſerende deres muntre Hunde, forbi Byens faa Huſe op til Slottets Forgaard, hvor Jagten ſkulde ſamles. Her løb den Ene imellem den Anden i Hui og Haſt: Staldkarle, Rideknægte og Forſtjunkere, Alle ilede de for at blive færdige, inden Dronningen lod blæſe Signal til Jagtens Opbrud.

I ſit grønne Kabinet, ſom vendte mod Øſten ud til Slotshaven, ſtod Dronningen allerede paaklædt, lænede ſig i Vinduesfarmen, ſkuede ud over Omegnen og betragtede beundrende, hvor majeſtætiſk Aurora drev ſit Skjær forud for ſig op paa Øſtens Bue. Andægtig foldede hun ſine Hænder, ønſkede og bad Freden lyſe over det ſkjønne Sjælland og over hele Riget; Fred ønſkede hun maatte boe i hvert Huus, i hver Hytte i Landet, maatte ſkjænke Enhver den Glæde og Tilfredshed, hun ſelv følte ved at vide alle under det kongelige Scepter hvilende Lande befriede for Krigens Ødelæggelſer, og nu vendte hun glad ſine Tanker hen paa den Fornøielſe, hun denne Dag lovede ſig ved at jage og formindſke Vildtet, ſom opfyldte Skovene i Omegnen, fortærede og ødelagde Landmandens Sæd paa Marken.

Landets elſkede Prinds, den blide Frederik, traadte nu ind til ſin Moder, kyſſede hendes Haand og ønſkede hende Fornøielſe og Held paa Jagten. Kjærligt takkede hun ham for hans Ønſke og bad ham holde ſig i Nærheden af hende paa Jagten, og ikke udſætte ſig for nogen Fare, da hun havde bemærket, han ſaa lidenſkabeligt elſkede denne Forlyſtelſe. Han bad herde være ubekymret for ham, da han fuldkommen kunde ſtole paa ſin Heſt og ſin ſikkre Haand, og tillige udbad han ſig, hun vilde tilgive ham, at han ilede bort igjen for at beſørge ſine Forretninger,

inden han tog Deel i Jagten, hvilket hun ogsaa med huldt Blik tillod ham, idet han forlod Gemakket.

Hoffets Herrer og Damer havde imidlertid samlet sig i Forgemakket, for at vente paa Dronningens Komme. Noget efter at Prindsen var gaaet, kom der en Page ud fra hende for at foranstalte Signalet givet til Opbrud. Trende Stød i Valdhornet lød da fra Altanen paa Slottet i den indre Gaard og mindede om deres Funktioners Opfyldelse. Vildt stampede nu de modige Heste, og høit bjæffede de lystige Hunde i Slottets Forgaard. I et Øieblik var Enhver ved sin Hest for at kunne sidde op, saasnart Dronningen viste sig. Alles Øine vare hæftede paa Slotstrappen, for at bemærke, naar hun kom ned, og længe ventedes der heller ikke paa hende, da hun allerede for lang Tid siden havde været færdig, men kun havde givet Jagten Tid til at samle sig.

Med Eet aabnedes Fløidørene, og Landets høie Moder steg ned ad Trappen, iført sin grønne Jagthabit, omgjordet med en lille Daggert, en opslagen Hat, prydet med en hvid, brusende Fjerbusk, paa Hovedet, en lille Ridepisk under Armen, og sin Favorithund Diana ved Siden. Bag efter kom Kronprindsen og enkelte Damer, i fortrolig Samtale med Landets og Hoffets første Mænd. Hurtig ilede nu Staldkarlene til med Hestene. Dronningen besteg sin snehvide Ganger, der, næsten utæmmelig for Staldkarlen, længe havde ventet sin kongelige Byrde. Den modtog nu, taalig og stille som et Lam, sin høie Herskerinde, der, som den bedste Rytter, let svingede sig uden Hjælp op i Sadlen. Modtagende sin Jagtriffel af en Page, der bar den efter hende, kastede hun den over Skulderen og bød da venligt Følget at sidde op og følge hende. I et Aandræt vare de Alle i Sadlen, og i fuld Galop

sprængte man efter Dronningen ud af Slotsgaarden over Broen og hen til Rongstedalleen, Dronningen og Kronprindsen i Spidsen og hele den øvrige Jagtskare bag efter. Byens Indvaanere stimlede allevegne til Vinduerne og de nylig aabnede Gadedøre, for at see de høie Herskaber og Følge, og forundrede sig ikke lidet over, at Dronningen saa tidlig paa Morgenstunden allerede var opstaaet og bleven færdig til at drage paa Jagt.

2.

Gjennem den røde Jagtport ved Skovlund satte Jagten ind i Skoven. Dronningen red i flyvende Galop i Spidsen og førte Jagten til det Tykkeste af Skoven. Efter hendes Befaling blev der stødt i Valdhornene, for at jage Vildtet ved den skingrende hule Lyd op fra sit natlige Leie, og derved at forskaffe hende i Morgenstundens blide Timer den Forlystelse, hun attraaede. Forundrede og forbausede bleve Landboerne i Omegnen staaende paa Markerne eller hvor de vare, for at lytte efter Valdhornenes Klang fra Skovens Indre, og tænkte ved sig selv: „Hvorfor mon Herskabet jager saa tidlig i Dag?“ De ønskede vel og, at Jagten ikke maatte sætte over deres nylig opdyrkede Jorder og nedtrampe den deri nedlagde Sæd. For Nogle opfyldtes Ønsket, men Andre skuffede sig haardt i deres Forhaabning, naar Vildtet i sin Fare sprang over Skovens Indhegninger og, stærkt forfulgte af Jagten, satte over Bondens Marker for at undslye sine Forfølgere, der, saa ubehageligt for det, legede Træf med det saa tidlig efter den nydte Nattero.

Medens den lyttende Landmand maatte lade sig nøie med Lyden, trængte Jagten stedse dybere ind i Skovens Mørke; fjernere hørtes da Valdhornenes Lyd, men tydeligere derimod enkelte Hundebjæf og Bøssefkud i Udkanten af Skoven. Jagten frydede

sig ret ved at trætte det fortvivlede Vildt, som, stedse forfulgt af de hurtigt løbende Hunde og de raske Skytter, flygtede for at redde sig, hid og did i Skoven, og dog hvert Øieblik styrtede for de sikkert sigtende Jægeres dræbende Skud. Dronningen glædede sig, hver Gang hun saae et godt Skud, og Skytten, der havde gjort det, blev da almindelig belønnet med et venligt: „Gut getroffen!" Ofte traf det endog, at hun, naar hun havde fjernet sig fra Jagtherrerne, og der kom hende et Dyr farende forbi, selv nedlagde det, da hun baade besad Mod til at fyre og formedelst sit skarpe Øie var temmelig sikker paa sit Skud. Naar hun havde skudt og truffet, maatte det faldne Dyr paa Stedet slæbes hen til hende, for at hun kunde betragte det og see, hvorledes det var truffet, og var hun tilfreds med sit Skud, yttrede hun det gjerne for dem, der vare hende nærmest. Undertiden forfulgte Dronningen selv Vildtet i lang Tid, for, efter de Tiders Jagtbrug, at trætte det, og da tøvede hun med at skyde det, indtil hun kunde mærke, det af Mødighed var nær ved at styrte af sig selv.

Alt, hvad der faldt for Dronningens eget Skud, naar hun var paa Jagt, blev lagt paa en Vogn for sig selv, og ved at see, hvor heldig hun havde været, glædede hun sig, og forsvandt da ganske det stive Væsen, man, ufeilbarlig ofte ubeføiet, har beskyldt hende for. Den Glæde, hun følte over sin Lykke og sin Færdighed, var da gjerne saa stor, at hun overgav sig tvangfrit til sit da muntre Lune, og var Prindsen, hendes Søn, nærværende, gav denne unge muntre Herres Selskab hende end mere Leilighed til at glæde sig. „Det er en skjøn Dag! det er en lykkelig Dag!" sagde hun da almindelig; men naar hun skulde komme i et saadant Lune, maatte Jagten være begyndt fra den tidlige Morgenstund, inden Vildtet havde

forladt sit natlige Leie, og hun og hendes Følge have skrækket det op fra de Steder, det havde leiret sig.

3.

I Skoven mellem Fuglehave og Rongsted opholdt der sig en gammel hvid Kronhjort, som var en Skræk for hele Omegnens Beboere formedelst de Ulykker og Ødelæggelser, den anrettede, ligesom den var en Plage for det mindre Vildt i Skoven. Om Dagen var det sjeldent man saae den; thi den holdt sig da dybt inde i det Mørkeste af Skoven, gjemte sig, snart i een, snart i en anden Hule og Fordybning og skyede Dagens Lys, saa at Ingen kjendte dens egentlige Opholdssted, eller vovede at efterspore den blandt de tætstaaende mægtige Træer; men om Natten lød dens hule, frygtelige Brøl igjennem Skovens Indre, og forskrækkede især den eensomme Vandrer, som Nødvendigheden bød at drage igjennem Skoven ved Nattetid; ja, det traf endog, at enkelte Mennesker, som, ukjendte med Veien, forvildede sig i Mørket, bleve et Rov for dette vilde Dyr, da det om Natten skyede Intet, men herskede i Mørket som en Tyran over Skoven. Det mindre Vildt, der, skrækket ved dens hule Brøl, angst flygtede fra sit natlige Leie, forfulgte den grumt, og sønderrev det med sine frygtelige Horn, og om Morgenen saaes tidt de ynkværdigste Spor af dens Grusomhed om Natten.

Dronningen havde hørt adskillige rædsomme Fortællinger om denne Kronhjorts Vildhed og Grumhed; tidt havde hun ladet den efterspøge, men forgjæves: dens Gjemmested var uopdageligt for dem Alle, der forskjellige Gange og paa forskjellige Tider af Dagen vare blevne udsendte, hvor mange Møisommeligheder de end, undertiden adskillige Dage i Træk, underkastede sig, for at opdage dens Smuthul; mangt et Spor kunde de finde af dem

men den selv ikke, og dog hørtes hver Nat dens Stemme i Skoven, men da takkede Enhver Gud for at kunne fjerne sig langt fra dens Skrækkerøst og komme heelskindet og med sunde Lemmer ud af Skoven til sit Bestemmelsessted. Ofte jagede Dronningen selv i Skoven, og stedse speidede hendes Øie efter den vilde Hjort; men stille og sikkert laae den da i sit Smuthul, brød sig, i mange Aar bekjendt med Valdhornets Toner, og af Erfaringen vel bevidst, de kunde skrække, men ikke dræbe, kun lidet om alle de Stød, den hørte i det, og kom aldrig, hvad man end gjorde for at opskrække den, tilsyne, eller gav nogen Jæger Leilighed til at komme den paa Spor.

Hidindtil vare Skovene paa de anstilte Lystjagter kun flygtig blevne gjennemstreifede, mere til Tidsfordriv og Forlystelse for Hoffet, end med nogen Tanke om Nytten, der kunde bevirkes ved Formindskelsen af det overhaandtagende Vildt, der skilte Landmanden ved Frugterne af den Flid, han anvendte paa sine Jorders Dyrkning; men kjed af at høre de idelige gjentagne Fortællinger og Klager, især over den grusomme Skovhersker, havde Dronningen just bestemt paa den Jagt, som vi have seet Begyndelsen til, om muligt at opdage den og fælde den. Hver en Vraa, hver en Tykning, hvert et Smuthul i Skoven vilde hun lade undersøge; den maatte jo opholde sig i Skoven, altsaa maatte den jages frem, og skulde jages frem, hvor den end opholdt sig.

Dronningen befalede da enhver Skytte og Jæger paa det Omhyggeligste og Nøiagtigste at undersøge ethvert Smuthul i Skoven, og lovede den en god Belønning og sin særdeles Naade, der opdagede Kronhjorten, skaffede den frem og ikke lod den komme sig af Syne igjen.

Enhver foresatte sig derfor nu at gjøre sit Bedste saameget han kunde; Jagten spredte sig til alle Skovens Kanter, og kun et lille Følge forblev hos Dronningen, som fulgte Midten af Skoven og i langsomt Skridt red speidende dybere ind i den ned ad Fuglehave. Mangt et lille Dyr sprang hende forbi, uden at blive ændset af hende; det var hende paa denne Jagt kun om at gjøre, at faae den berygtede grumme Hjort paa Skud.

4.

Skoven ved Rongsted var heelt gjennemjaget, meget Vildt var fældet, men endnu var den vilde Kronhjort ikke kommen til Syne; utaalmodig efter at opspore den, styrtede Jagten brusende over Sletten og ind i Fuglehaveskoven, hvor det ikke kunde feile, den, efter hvad der var gjort, for at finde den, maatte opholde sig. Her spredte Jagten sig igjen til alle Kanter, kun Dronningen og hendes Kammerpage, den unge Ranzau, fulgte endnu Midten af Skoven i langsomt Trav. Diana, Dronningens Jagthund, havde fjernet sig fra hende og var søgt ind iblandt nogle tykke Buske; pludselig hørtes den nu at give et høit Bjæf, og i samme Øieblik styrtede en gammel, sneehvid, majestætisk Kronhjort, vildt fnysende, med Lynets Fart, Dronningen tæt forbi over Veien. Hurtig satte hun efter den, men allerede havde den faaet et saa stort Forspring, at hun umulig kunde komme den paa Skud, uden hun blev istand til at indhente den. Der var ingen Andre i Nærheden end Kammerpagen, og ham befalede hun da at følge hende; thi hun vilde fælde Hjorten, og fælde den med egen Haand.

Det gik nu i fuld Karriere efter Hjorten, hvilken, ængstet af Diana, i lige Retning styrtede ud af Skoven ved Veien til

Frydenlund, hvis Skov den, følgende Moseveien, søgte at tye hen til. Ofte var Dronningen den næsten paa Skud, men forsinkedes da ved at synke med Hesten ned i den bløde Vei, saa at Dyret stedse kom hende ud af Skud igjen. Utaalmodig herover forcerede hun da endmere sin Hest, og nu var Hjortens Skjæbne næsten afgjort; men mod Formodning tog Dyret med Eet en anden Retning, det vendte sig nemlig hurtigt, og satte med Lynets Fart over den store Maglemose ad Rongsted til.

Diana forfulgte Hjorten tappert og uafbrudt, Dronningen maatte nu, da Mosen ikke kunde bære Hesten, den samme Vei tilbage igjen, hun var kommen, dog tabte hun ikke Hjorten af Spor, efterdi Diana stedse betegnede hende ved sine Signaler, hvor den befandt sig. Ved at følge Udkanten af Mosen, fik Dronningen den endelig i Sigte igjen, og formedelst en Forsinkelse, den havde, idet den var bleven hængende med en Takke af sine store Gevierer i Underskoven, blev det Dronningen mulig at indhente den igjen. Men idetsamme hun var kommen den paa Skud og vilde skyde paa den, rev den sig løs, og sprang med fordoblet Kraft saa hurtigt fra hende, at det ogsaa denne Gang slog hende feil at fælde den.

Nu tog den Flugten ned mod Stranden, ligesom den i sin Fare vilde styrte sig i Bølgerne; men endnu ventede den formodentlig at kunne redde sig ved at søge et Gjemmested i Skoven; thi ihvorvel den var næsten ganske udmaattet, dreiede den sig dog til Venstre og søge med Hurtighed at naae den Skovstrækning, som den Gang forbandt Rongstedskoven med den Skov, der løb op forbi Sophienberg og Kokkedal.

Dronningen mærkede tet godt, at den var udmattet, og anstrængte sin Hest for at komme den her paa Skud; men ogsaa hendes Hest var nu næsten træt. Pagen søgte derfor at komme

den fra Siden af imøde, for at jage den ned i den Mose, som han vidste var i Skoven, og her at udmatte den saaledes, at den maatte blive siddende fast i Dyndet, hvilket ogsaa lykkedes ham ganske efter Forventning; thi ved sin Hestes Anstrengelse jog han den ned mod Mosen, og idet den sprang fra en steil Brink i Skoven, satte den sig fast med begge Bagbenene i et sumpigt Hul og sank stedse dybere, jo meer den anstrengte sig for at komme op igjen.

Den slinke Diana gav nu et Signal, hvorved Dronningen, som var noget tilbage, blev opmærksom paa, hvor den var. Hun ilede nu med muligste Hurtighed efter Signalet og saae snart til sin Glæde, at hun var sit Bytte vis; men netop som hun lagde an, var det nærved den havde sat sig i Frihed igjen, dog trængte den morderiske Kugle, hun sendte, Dyret saa dybt ind i Livet, at det med et stærkt Brøl, der gjenlød langt i det Fjerne, sank bedøvet ned i Hullet igjen.

Pagen, som ikke troede den ganske død, vilde ogsaa have sendt den en Kugle; men Dronningen, som bemærkede det, befalede ham at overlade det ganske til hende: „thi", sagde hun, „en saadan Hjort bør kun modtage Døden af en Konges eller Dronnings Haand", og dermed tog hun atter Sigte og skjød den saa en Kugle ind i Baghovedet, hvorved den med et huult Støn sank i Dødens Arme.

Saaledes endte da den mægte, vilde Kronhjort sit Liv for Dronning Sophia Magdalenas sikkre Skud og utrættelige Udholdenhed i at forfølge den.

Befriet var nu Skoven for denne grumme Hjort og Omegnen for den Skræk, den i mange Aar meer og meer havde voldet den.

Det kunde maaskee i vore nuværende forfinede Tider anseés for Grusomhed og Følesløshed, at see en Dronning, udsættende sig selv for muligt indtræffende Farer, at jage et Dyr med en saadan Standhaftighed, for at dræbe det, ja, der vil maaskee gives dem, der ville anseé det for en Fabel; men Historien er imidlertid ingen Opdigtelse, og Forfatteren beder Enhver, de uoverlagt vil fælde en ublid Dom derover, at betænke, i hvo god en Hensigt det var, hun skilte dette skadelige Dyr ved Livet. Det var hende jo kun om at gjøre, at fælde Dyret, ikke a martre det. At det blev udmattet, var ikke hendes Skyld, da hun jo ret gjerne havde endt dets Angstelse før, om hun havde kunnet det; desuden betænke man, at det var i Tider, hvor høie Herrer, der havde Jagtrettighed, ingen Betænkning gjorde sig over at anstille Parforcejagter, hvor ikke eet, men mange Dy bleve jagede, ikke skudte ihjel.

5.

I Jagtens Glæder bestode tildeels Hoffets Forlystelser under Christian den Sjette. Kongen selv yndede den vel ikke i sine sidste Leveaar, men Dronningen og Kronprindsen elskede den saameget mere: var det derfor at undres over, at Dronningen benyttede sig af Leiligheden, naar den gaves, til at nyde denne Forlystelse, og selv saa gjerne jagede Vildtet, allerhelst da hun forstod at tumle sit Vildt, som den bedste Jæger, kjendte nøie ethvert Jægerfif og var temmelig sikker paa sit Skud, naar hun kunde komme Vildtet nærmere, end en øvet Jæger ellers behøver det. Parforcejagten yndede hun vel ogsaa, og da, som vi før have sagt, denne Jagt i de Tider var Mode, maatte man vel udskylde Dronningen, om man end stundom saae hende glemme sit Kjøns Ømfølenhed, og, stolende paa sin sikkre Hest og sin

Færdighed i at tumle den, overlod sig ganske til sin Passion, som nu var Tilfældet paa den Jagt, vi have beskrevet.

Men man troe hende ikke følesløs for et Dyrs Lidelser eller ligegyldig ved nogen Skabnings Opoffrelse, fordi vi have seet hende med en saadan Lidenskab at forfølge dette Dyr og selv at give det sit Banesaar; thi vel glædede hun sig ved selv at fælde det, men denne Glæde maae ikke søges i hendes Lyst til at fælde det, men i den Overbeviisning, hun havde om, at Omegnens Beboere vilde vide hende hjertelig Tak for, at denne deres Skræk og Plage var udryddet ved hende selv.

Tvertimod ved nøiere at betragte Dyret og opdage dets Sjeldenhed, gjorde det hende ret ondt, at det havde været en Nødvendighed at opoffre denne herlige Skabning, hvis Lige hun ikke kunde erindre sig nogetsteds at have seet før, naar hun undtog den Hjort, hun skød 1738 paa den Holm, hvor siden Hirschholms Slot blev bygget, og som det forekom hende at have havt megen Lighed med den, der nu var skudt af hende. Hun var selv stegen af Hesten, da den var skudt, betragtede den med megen Interesse, og erkjendte eenstemmig med den tilstedeværende Page, at dens Lige vel neppe fandtes i nogen af alle Sjællands Skove.

Hjorten var kridhvid, af en svær Bygning, havde en bred Forbov og lange, stærke Been; den havde et Par lynende Øine, et Hoved, som, stolt kneisende, gav den et majestætisk Udseende, og et Par krondannede, mangetakkede Gevierer, som vidnede om en høi Alder, kort sagt, den var et ualmindeligt og meget sjeldent Dyr.

Dronningen, som, ved at betragte den saaledes med Opmærksomhed, idelig opdagede flere Fuldkommenheder hos den, ønskede endog for et Øieblik, hun ikke havde fældet den.

„Ak, det har været min Vildbanes skjønneste Hjort! Skovens Beherſker, Hjortenes Konge har maattet ende sit Liv for min Haand!" sagde hun til sin Page, den unge Ranzau.

„O, Deres Majestæt", svarede Pagen hende, „De har befriet det mindre Vildt fra dets Tyran, og frelst Omegnen fra den Angst og Bekymring, som dette Dyr i saa mange Aar har voldet den."

Dronningen indsaae vel dette selv, men hun kunde dog ikke opgive det Ønske, at den maatte have været uskadelig og have levet endnu. Hun befalede nu Pagen at stige til Hest igjen og oplede Kronprindsen og det øvrige Følge, der havde taget Deel i Jagten, for at underrette dem om, hvor hun befandt sig, og at sige dem, hun ønskede at ende Jagten her for denne Dag.

Pagen svingede sig i Sadlen og ilede, alt hvad han kunde, for at efterkomme sin Dronnings Befaling.

6.

Træt af denne Dags store Anstrængelse paa Jagten, lænede Dronningen sig nu op til et Træ, holdende sin Gangers Tømme om den ene Arm og støttende den anden paa sin Riffel, og rolig stod Diana ved hendes Side og hæftede sine Øine ufravendt paa sin Herskerinde, ligesom den vilde udgrunde, hvad der fattedes hende og dele hendes Bekymring med hende.

Dronningen var virkelig hensunken i dybe Tanker, havde sine Blikke ufravendte hæftede paa Hjortens Lig og bemærkede hverken Hunden eller hvad der ellers omgav hende. Hun havde hævet Hoffets Glands, imod hvad det var før hendes Tid, til en temmelig Høide, viste i sit Væsen, at hun erindrede sig, hun var Dronning, og holdt Kavallererne og Enhver i den fornødne Respekt; ogsaa vilde hun for det meste angive Tonen, hvor der

var Leilighed dertil; men hun var ikke desmindre dog, naar hun var paa Jagt, tog Deel i et Lystparti, eller befandt sig i den frie Natur, lig ethvert andet qvindeligt Væsen og især meget aaben for Naturens Indtryk.

Da hun nu stod her saaledes, træt og udmattet, i Skovens Taushed, hvor en sagte Vind susede igjennem Træerne og nedviftede enkelte Løv fra de gamle Bøge, og Solen kastede sine Straaler ned igjennem Træernes Kroner, og udbredte en underlig Blanding af Lys og Skygge paa det dunkle Sted i Skoven, hvor hun befandt sig, stemtes hun ganske besynderlig, uden at vide hvorfor, til Veemod, en blid Taare trillede ned over hendes Kind, en Taare, som kun de kjende og kunne forklare sig Grunden til, der have nydt og følt for Naturens Skjønheder og erfaret, hvor sødt Veemodens Følelser kunne trænge ind til det menneskelige Hjerte i Skovens hellige Mørke.

Da Dronningen ikke vilde bemærke Diana, strøg den sig logrende ind paa hende, ligesom den vilde opmuntre hende; hun fattede sig derved, klappede den og karesserede den til Tak for dens Bistand ved Hjortens Forfølgelse. Gladere sprang den nu omkring, Dronningens Veemod begyndte at forsvinde, og med Villie fjernede hun sig fra dette Punkt af Skoven, for at adsprede sine Tanker. Hendes Øie faldt paa en smal Fodsti, der snoede sig igjennem Underskoven og som hun formodede maatte føre ud til Strandbreden. Denne fulgte hun, trækkende, med sin Riffel over Skulderen, sin Hest efter sig; den tro Diana sprang glad foran.

Saaledes vandrede nu Landets Dronning i Skovens Indre, som det havde været Jagtens Gudinde selv. Efter faa Øieblikke hørte hun langt borte Bølgernes Bevægelse, og nu vidste hun da, at den Formodning var rigtig, at den Sti, hun befandt

sig paa, maatte føre hende ud af Skoven til Strandbredden. Tyndere blev nu Underskoven, tydeligere hørtes ethvert Pladsk af Bølgerne, der skyllede ind paa Bredden, og see! med Eet laae der en yndig Høi for hendes Øine.

Hun bandt sin Hest ved en Træstub paa Foden af den, og igjennem smaat Buskads, hvormed Siderne vare begroede, førte Stien hende op paa dens Top, hvor en vidtudstrakt, herlig Udsigt aabnede sig for hendes Øine, hvad Kant hun end vendte sig til. Ligefor hende laae Sundet med sin azurblaae Overflade, bedækket med hurtige Seilere, der, krydsende for Vinden, søgte at naae op imod Hovedstaden inden Dagens Ende; i Midten af Sundet: Tychos Klippeø Hveen, hvor det hvide Kirketaarn ragede op over dens høie Ryg; bag Hveen og paa Siderne af den de skaanske Kyster; langt borte Kärnan, det store Fangetaarn ved Helsingborg, og ligeoverfor dette Taarnene af det ærværdige Kronborg. Nærmere ved hende saae hun, i liden Afstand paa begge Sider af Brinken, den danske Bonde i sit Ansigts Sved et Sted at slaae Hø, et andet Sted at høste sin Sæd, et tredie Sted at vende sin Jordskorpe, og bag hende sang Skovens yndige Sangere i fuldstændigt Chor Skaberen Lovsange for Naturens store Gavmildhed imod dette skjønne Punkt.

Dronningen sank i Henrykkelse ved den stille Fryd, dette Skuespil opvakte hende; hendes Tanker glede over i Phantasiens sværmerske Egne; mangen en Idee, mangen en Plan fødtes og døde igjen i samme Øieblik; ja, det vilde være umuligt for hende selv at ordne alle de Ideer, der nu sysselsatte hendes Phantasi, da den ene uafladelig fortrængte den anden, indtil hun, ved den kolde Fornufts Brug, lod dem, saavidt hun kunde erindre dem, igjen passere Revu, valgte dem, der lode sig for-

ene til et Heelt, og da kom paa den Tanke, her at opføre Lyst-slottet Sophienberg, hvilket hun siden bragte i Udførelse.

7.

I Hoffets Sale paa Hirschholms Slot herskede der i de sidste Aaringer af Kong Christian den Sjettes Liv en trist, mørk Tone, hvortil Kongens stedse tiltagende Svaghed bidrog Sit. En Hob baade geistlige og verdslige Øientjenere, som søgte ved deres antagne hellige Miner at fremme deres Ønsker, medens det var Tid, da de forudsaae, at deres Roller ved Kongens Død vilde være udspillede, om de ikke forinden betryggede sig, siden Kronprindsen var af en alt for beleven Charakteer til at taale hellige Masker længer om sig, end det var fornødent, beflittede sig nu end ivrigere paa at forstemme Tonen, i Haab om derved at gjøre sig velbehagelige for deres Monark.

Hofcirklerne vare derfor paa den Tid mørke og forstemte, enhver uskyldig Fornøielse blev anseet for syndig, og selv de mindre Hellige, men derfor maaskee mere Retskafne, saae sig, for ikke at blive afmalede og udskregne som gudsforgaaede Kroppe og Verdens Børn, nødsagede til at lægge Baand paa deres Munterhed og antage en forstilt Charakteer, hvorved der da indsneg sig en forskrækkelig tvungen Stivhed baade blandt Høie og Lave ved Hoffet.

Sjelden saaes nu her nogen munter og fri Glæde; Alt var konstlet, Alt forstilt, og jo mere heldøret, desmere agtet af de Store og Formaaende.

Sophia Magdalena yndede vel ikke støiende Hofforlystelser; hendes Sands for Naturens blidere og skjønnere Glæder tillod hende ikke at overgive sig til dem; men en friere, utvungnere, uskyldigere og oprigtigere Tone ønskede hun dog indført igjen i

Hoffets Cirkler, og ved at see det Ønske uopfyldt, blev det hende magtpaaliggende at blive Eier af et lille Sted i Naturen, hvor hun, uden at være for langt fra Kongen, kunde tilbringe Tiden med dem, hun helst saae om sig, fri for at være omgiven af Hoffets modbydelige Pietister, og idetmindste enkelte Timer af Dagen at nyde Naturens rene og ufkyldige Glæder.

Dette Ønske havde hun stedse næret i de sidste Tider, førend den Jagtforlystelse foregik, vi have fortalt; Ideen om at see et saadant Roligheds sted opført paa denne skjønne Høi, hvorfra der var saa sjelden og deilig en Udsigt, var altsaa forberedt.

Hun lagde nu sin Bøsse fra sig; med hendes troe Diana ved hendes Side, maalte hendes sikkre Øie Høiens Længde og Brede, idet hun adskillige Gange gik den rundt, og derefter beregnede hun, hvor stor den Bygning behøvede at være, hun ønskede hentryllet her.

De Slotte og Bygninger, hun hidindtil havde foranlediget opførte, havde kun aandet Pragt og Konst; men Saadant attraaede hun ikke her; Naturens Skjønhed kunde i hendes Tanker ikke taale Konstens Blændværk uden at vanzires; hun ønskede sig her blot et lille Lystslot opført i en simpel, ædel Stiil, og til et saadant beregnede hun Stedets Anvendelighed. Klar og tydelig stod nu hendes Plan udført for hendes Sjæls Øine; Stedet her havde gjort saa overraskende og behageligt et Indtryk paa hendes Hjerte, at hun ønskede kun at sætte her et Minde, som kunde føre Erindringen om det Velbehag, hun havde fundet i det, til hendes Efterkommere, og sysselsat med denne glade Tanke, satte hun sig paa en stor Steen, der laae midt paa Høien. Diana, træt af den Anstrængelse, den havde havt med at jage og forfølge Hjorten, lagde sig ved hendes Fødder, og passede paa enhver af sin høie Herskerindes Miner.

Men Dronningens Øine vare alene henvendte paa Tycho's Ø hist ude i Sundet, og forfængelig nok var hun til at ønske, han endnu levede der paa sit elskede Uranienborg, for i Stjernernes Løb paa den natlige Himmelbue at kunne have læst hende hendes nu fattede Plans Fremtids Skjæbne. — Saa gjerne ønsker Mennesket at trænge ind med sit Blik under det tilhyllede Kommendes tætte Slør, saa gjerne ønske vi, at vore Yndlingsideer maatte vorde udførte og kronede med Held.

8.

Sagte rullede Sundets Bølger ind imod Strandbreden og beskyllede Foden af den Høi, Dronningen hvilede paa, stærkt nærmede Solen sig sit Middagspunkt og forgyldte Toppene af de gamle Bøge, der stode bag ved den; da først faldt det Dronningen ind, at Jagtfølget ufeilbarlig ledte efter hende i Skoven. Det var rigtigt; thi et Øieblik derefter hørtes der Støi og Larm i Nærheden, og trængte der enkelte Toner fra Valdhornene til hendes Øre.

Den opmærksomme Diana sprang op fra sit Leie, og følgende sin Natur og sin Lærdom, ilede den ind i Skoven, hvor Jagtherrerne snart blev den vaer og deraf sluttede sig til Dronningens Ophold i Nærheden. Hunden streifede, fornøiet over at see sig samlet igjen med den øvrige Jagt, hurtigt tilbage til sin Herskerinde; Hoffets Herrer fulgte den, sprang hurtig af Hestene, overgav disse til Domestikkerne og ilede op paa Banken, for at undskylde, at de ikke bemærkede hun havde fjernet sig fra Jagten, havde tabt hende af Sigte, beskrive hende, hvor ængstelig derover de havde søgt hende i Skoven ved Fuglehave, og gratulere hende til hendes Lykke med at fælde Hjorten. Kronprindsen ilede ligeledes op til sin Moder, bevidnede hende sin

Glæde over at see hende vel og lykønskede hende til, at hun saa heldigt den Dag havde opnaaet, hvad hun saalænge havde ønsket.

Dronningen havde imidlertid reist sig fra sit Sæde, og med en mild Mine hilsede hun Hoffets Herrer, takkede sin Søn for den kjærlige Deeltagelse, han beviste hende, og fortalte ham nu, hvorledes hun var kommen paa Spor efter Hjorten og havde nedlagt den, og hvor overrasket hun var bleven af denne hende hidindtil ubekjendte, skjønne Høis Beliggenhed.

Derpaa vendte hun sig til de lyttende Herrer og spurgte dem, om de troede, de kunde have gjenfundet deres Dronning paa noget yndigere Sted, hvilket de naturligviis allerunderdanigst forsikkrede hende om Umuligheden af.

Den gamle Hofmarschal traadte frem og spurgte Dronningen, om det ikke behagede hende at tage Frokost paa det skjønne Sted, hun befandt sig. Hun bevidnede ham sin Tilfredshed dermed ved et Nik, og Hofmarschallen forlod Høien, for at give Befaling til at bringe Anretning op fra de kongelige Vogne, som allerede vare hentede fra Rongsted, hvor de vare bestilte ned til Herskabets Afbenyttelse.

Jægermesteren spurgte nu ogsaa Dronningen, om det behagede hende, enten at lade Jagten være endt her, eller at fortsætte den. Hun svarede ham, at hun ikke, efter en saa heldig og behagelig Dag for hende, vilde for denne Gang trække den længere ud, men ønskede, han ved at foranstalte Jagten ophørt, vilde lade alle Skytterne og Jægerne bevidne hendes Tilfredshed med den Flid og Møie, de havde udviist for at oplede den vilde Kronhjort, som hun nu ved Guds Bistand selv lykkelig havde fældet. Tillige overdrog hun ham at foranstalte kundgjort i hele Omegnen, at den vilde Kronhjort, Skovenes Skræk,

nu af hende selv var skudt, og at Enhver, der lystede at see den, kunde begive sig frit til Hirschholms Slot, hvor den i den yderste Forgaard skulde stilles til Skue.

Jægermesteren bukkede og begav sig ind i Skoven, for at foranstalte Dronningens Befaling efterkommet. De knaldede Riflerne af høit op i Træernes Toppe, og Hundenes Bjæffen og Valdhornenes skingrende Toner forkyndte Jagtens Ende.

HOFBOGBINDER
CARL PETERSENS
ENKE
KJØBENHAVN
GRUNDLAGT 1858

HOFBOGBINDER
CARL PETERSENS
ENKE
KJØBENHAVN
GRUNDLAGT 1858